

Церква Голгофи
Київ 2003

ЧАК СМІТ

**ЧОМУ БЛАГОДАТЬ
УСЕ ЗМІНЮЄ**

CHUCK SMITH
WHY GRACE CHANGES EVERYTHING
Harvest House Publishers
Printed with the author's permission
ISBN 1-56507-227-8

Переклад з англійської мови

Усі цитати з Біблії в українському перекладі
наводяться за перекладом І.Огієнка

© Chuck Smith, 1994
© Переклад: Ірина Ігнат'єва, 2003
© Церква Голгофи, 2003

*Моїй дорогоцінній
дружині Кей,
вірність та любов якої
мене надихають*

ЗМІСТ

Любовні стосунки з Богом

1. Пробачений!
2. Завжди відчинені двері
3. У Царстві без пестунчиків
4. Портрет благодаті
5. Один крок за раз
6. Сад, а не фабрика
7. Вірячи у благословення
8. Розпочинається боротьба
9. Насправді вільний!
10. А вони не почнуть шаленіти?
11. Пастки та міни
12. Усе або нічого
13. Члени царської родини
14. Наша єдина відповідальність

ЛЮБОВНІ СТОСУНКИ З БОГОМ

Ви коли-небудь задумувалися над важливістю такої простої фрази – “Бог тебе любить”? Це може речення вміщає найважливішу істину з тих, що людина може досягнути: Бог покликав її до любовних стосунків з Ним. Наш обов’язок у цих стосунках – просто вірити у те, що Божа турбота і глибоке співчуття вільно досягнуть і нас.

Наскільки прекрасно відчувати свободу і радість від любовних стосунків з Богом! І як прикро досі чути тих, хто наполягають на необхідності ставитися до Бога законницьки. Праведність таких людей виростає з того, що вони можуть зробити для Нього, а не з того, що Він уже зробив для них. Вони носять з собою довжелезний список, що „можна і не можна”, щоб бути поближче до Бога.

Не думайте, що я не знайомий з таким гнітючим різновидом негативної праведності. Ще дитиною я вже відносив себе до найбільш праведної частини населення, виходячи з того, чого я *не робив*. Я не палив. Не танцював. Не ходив у кіно. Мене привчили, що усе це було проявом надзвичайної гріховності. Отож, я не просто вважав себе за найправеднішого, я вірив, щоб був значно праведнішим, ніж мої слабші друзі, що піддалися тим спокусам. Я вважав себе значно святішим за сина одного проповідника, про котрого знали, що той збирає недопалки і тишком-нишком їх докурює. Я був вищим за таке, і був упевнений, що Бог це помітив.

Та все ж, проблеми були й мене. Хоча я не ходив у кіно, мені настільки хотілося подивитися „Білосніжку”, що я тільки від цього почувався винним. Кожної наступної неділі я знову і знову каявся та обіцяв Богові, що наступний тиждень я проведу інакше. І радів, якщо нові стосунки з Богом могли протриматися принаймні до сніданку у понеділок.

Через те, що я перевів питання праведності у площину сили волі та власних зусиль, незабаром мої стосунки з Богом дуже сильно мене почали втомлювати. Щоліта я їздив до церковного молодіжного табору. Там в останній вечір ми усі збиралися до величезного вогнища і співали таких пісень як „Я віддам Тобі усе” чи „Піду за Тобою, Господи”. В цей емоційно насичений час нам пропонували на аркушику паперу написати, у якій сфері життя ми хочемо, щоб Бог нас змінив, або вказати щось, що ми хотіли б присвятити Господу. Потім кожен брав шишку, у неї запихав папірець, а шишку вкидав у вогнище. Коли я спостерігав, як горіла моя шишка – сльози котилися по щоках, я розповідав Богові, як я хочу, щоб Його любов поглинула моє життя, що хочу повністю віддати себе на служіння Йому.

Після вогнища наші вожаті підводили нас до столу, на якому лежали картки, на котрих було написано: „Я обіцяю, що протягом наступного року, благодаттю Божою, жодного разу не увійду до кінозалу, не палитиму цигарок, не питиму алкогольних напоїв, не казатиму поганих слів, не ходитиму на танці.” Ми ставили свої імена на таких картках, забирали їх і носили із собою протягом року у гаманцях.

Ставився до таких обітниць я дуже сумлінно, а закінчувалося це сухими законницькими відносинами з Богом. Я рідко відчував радість від свого життя у Бозі, оскільки був прив’язаний до Нього контрактом. Я не міг розірвати нашої угоди, бо хіба ж я не підписав її добровільно і не носив із собою у кишені? Я зобов’язаний був дотримуватися нашої угоди і вважав, що Бог мені щось винен за мої зусилля. Бог *повинен* бути добрим до мене... принаймні добрішим, ніж до тих, хто не дотримуються їхніх обітниць.

І уявіть мій шок, коли мої друзі, котрі і близько не були такими праведними, як я, виграли змагання, у якому ми намагалися вгадати, скільки цукерок у коробці. Я так розізлився на Бога: „Чому Ти мене не поблагословив? Ти ж *знаєш*, що більше я заслуговував на цю перемогу, ніж вони!” що більше я думав про це, то більше заплутувався. Я до кінця дотримувався умов контракту, а Бог, здається, на це не звертав уваги. Я постійно почувався розчарованим.

Час від час я набирался сміливості бути чесним з собою і визнавав, що я і близько не був таким праведним, яким уявляв себе. Я знав, що часто я поведився не так, як слід. Бували хвилини, коли я визнавав, наскільки я відпав від Божої волі. Пригадую, як, будучи вже учнем старших класів, я прокрався у кіно. Наступні шість місяців я прожив у повному занепаді, оскільки не дотримав свого слова. Я навіть і не мріяв, що Господь вважатиме мене гідним Його благословень. Було так багато усього, за що я хотів молитися, але як я міг насмілитися просити про щось, якщо так сильно підвів Його?

Цей тягар праведності від діл я приніс із собою і в своє служіння у місті Тусон, штат Арізона. Пройшло небагато часу, поки почав думати, що є значно більше служіння, ніж я виконую, значно більше радості у стосунках з Богом, ніж я відчуваю. Усе стало ще гірше, коли у штаті проходили зібрання відомих євангелістів того часу, на їхні зібрання приходило стільки людей, що місця у наметах не вистачало. Я бачив, як одні люди калялися, інші – з ними відбувалося щось, що дуже нагадувало зцілення.

Я прагнув, щоб подібна сила діяла і в моєму служінні. Тому я щиро і ревно почав шукати Господнього лиця у пості й молитві у пустелі Тусона. Я годинами сидів у пустелі у компанії Біблії, записника і пляшечки води. Я благав Господа про Його благословення, силу і помазання на моє життя. Коли певний час збігав у таких духовних тренуваннях, у мене вироблялося відчуття радості, я вірив, що тепер, після такої молитви і посту Господь точно благословить нашу церкву. Я вже не міг дочекатися наступного служіння, щоб побачити, що зробить Бог.

На жаль, я був настільки ослаблений постом, що у неділю ледь стояв за кафедрою. Мої думки блукали десь далеко від мене, що я не міг двох слів зв'язати. Люди на проповіді засинали, чим мене розчаровували ще більше. Я очікував дивовижної Божої роботи, а натомість прослухав художнє хорове хропіння. Я злився і засмучувався: „Боже, хіба ж Ти не бачив, як постився і молився? Ясно, що тепер Ти повинен благословити цю церкву і мене разом з нею!”

Я не розумів, що своїми постом і молитвою намагався зобов'язати Бога зробити те, чого мені хотілося. Я думав, що люди, побачивши чудеса, як описані у книзі Дій, усвідомлять, наскільки реальний Ісус Христос.

Пізніше я відкрив для себе, що найкраще свідоцтво, яке ми можемо дати світові – любов між нами, любов, що виливається з Божого серця. Виконання правил і законів не може дати таких стосунків, опертих на любов. Ми можемо намагатися вписати наші стосунки у рамки закону, але єдиний шлях до впевненості та стабільності, яких ми так прагнемо, – тільки Божа любов. У Біблії написано, що любов – виконання закону. До речі, коли Ісуса запитали, яка заповідь найбільша, Він сказав: „Любити Господа усім серцем, усім розумінням та усією душею, і любити ближнього свого, як самого себе”. Любов, а не закон, є ключиком до наших стосунків з Богом.

Бог хоче, щоб нас із Ним пов'язувало дещо сильніше, аніж просто обов'язок чи почуття провини. Якби ми все ще були прив'язані до Бога списком законів та правил, ми б дуже скоро спробували б розірвати кайдани й боротися з обмеженнями. Існує величезна різниця між стосунками, побудованими на любові, та ланцюгом, на якому нас тримають почуття провини та обов'язку.

Бог ніколи не планував прив'язати Свій народ до Себе безкінечним переліком правил. Він ніколи не отримував задоволення від ваших скарг і стогону: „От халепа, треба знову йти до церкви, а на мене чекає тисяча справ. Але ж не піді – і Бог мене більше не любитиме, і пастор скося дивитиметься наступного разу за те, що його проповідь пропустив”.

Якщо з вами усе саме так і відбувається, якщо у вас на серці висить такий тягар – це є показником того, що у ваших стосунках з Богом бракує любові, що ви впали у законництво. Звичайно ж Бог приготував для нас значно більше, ніж одноманітні, порожні стосунки, позбавлені крихти любові!

Бог не підписував з нами довготривалого контракту, у якому йшлося б: „Виконуй усі Мої правила, і тоді Я тебе любитиму і благословлятиму. Але якщо ти порушиш хоч найменший наказ, угода втрачає свою силу, і не бачити тобі Царства Небесного!” Християн до Бога прив'язує зовсім не складний контракт, навпаки, Павло проголошував, єдине, що спонукає його до дій – це любов Христова (2 Коринтян 5:14).

У Бога пішли роки терплячої роботи на те, щоб я міг звільнитися від пут власної праведності. Роками я чув від інших, наскільки їх благословило вивчення послання до Римлян. Оскільки я завжди шукав благословень, зрештою я вирішив, що час і мені узятися за нього. Але як я не старався, мені було дуже важко знайти щось, що стосувалося мене. Однак я вирішив продовжити вивчення і з'ясувати, що ж такого цікавого інші знайшли у ньому.

І коли я вивчав цю чудову книгу, Бог повністю змінив мої стосунки з Ним. Саме тоді Він відкрив мені значення такого відомого, часто вживаного, але рідко зрозумілого слова – *благодать*. Від того часу і надалі у нас встановилися такі взаємини, що мені вже і байдуже, побачу я дива чи ні. Я зрозумів, що навіть мої помилки і падіння не віддаляли мене від Бога. Мої стосунки з Христом вже не нагадували „американські гірки”, але завдяки Його чудовій любові набули стабільності.

Уявіть собі, як я почувався, коли відкрив цю глибоку істину: „Хто може бути проти нас, коли Бог за нас?” (Римлян 8:31). Роками я мучився від того, що, як мені здавалося, Бог був проти мене. Моя

уява малювала мені картини, як Бог чекав, щоб я схибив хоч на крок, щоб одразу ж покарати мене Своїм страшним судом. Нарешті я зрозумів, що Бог хоче, щоб ми раділи у мирі та Його безумовній любові, забувши страх, який завжди супроводжує законництво. Я почав абсолютно інакше ставитися до Бога.

Я зрозумів, що закон був потрібен, аби направляти і захищати Божий народ. Його обмеження можна порівняти із батьківськими пересторогами, спрямованими на благо самої дитини. Але як тільки ми відкриємо для себе диво Божої благодаті, нас не треба замикати під закон. Ми відчуваємося значно вільніше, бо любимо Бога і намагаємося не робити того, може нашкодити нашим люблячим стосункам з Ним. Коли ми пізнаємо радість спілкування з Богом, ми не захочемо, щоб між нами поставали бар'єри і перешкоди.

Дійсно, чим більше ми відчуваємо Божу любов, тим дужче ми прагнемо Бога. Потреба у примусовості закону відпадає, бо ми і так хочемо догоджати Богу тільки тому, що любимо Його.

І це найбільша радість у житті – пізнати справжні люблячі стосунки з Богом. Розуміння того, що Бог за нас, що Він любить нас є найкращим джерелом упевненості і безпеки. Пізнання величі благодаті – одна з найважливіших подій мого духовного життя: я навчився по-новому спілкуватися з Богом, приходячи до Нього не на підставі гарних справ чи власної праведності, а на підставі Його любові.

Така-от благодать, що робить наше життя вартим того, щоб його прожити. Взагалі, тільки благодать робить життя – *справжнє* життя, *насичене, повне, життя з подостатком* – можливим. Бо коли нам відкривається запаморочлива істина, що справжні стосунки з Богом збудовуються не на крихкому фундаменті наших справ, а на моноліті Його незмінного і люблячого характеру, життя вибухає мільйонами яскравих барв.

Благодать перетворює випалені безплідні пустелі на зелені пасовиська. Вона перетворює нудні обов'язки на служіння, сповнене любові та ентузіазму. Вона перетворює сльози розчарування і відчуття провини за невдачі на захоплення і радісний сміх, які нам так щедро пропонує Господь. *Благодать змінює все!*

Чи відчули ви радість перебування у Божій благодаті? Чи згодні ви з тим, що взаємини з Богом залежать не від наших кволих спроб щось зробити, а від тощо, що Його всемогутня рука зробила для нас? Якими не були б ваші стосунки з Богом зараз, я запрошую вас приділити час тому, щоб замислитися над прекрасною Божою благодаттю, якою Він так щедро нас обдаровує.

Це правда, *благодать змінює все!*

ПРОБАЧЕНИЙ!

Одного разу я слухав виступ Державного секретаря, пана Генрі Кіссінджера. Він повідомив зібрання, що його перша помилка з'являється в автобіографії на сторінці 1159. Також він сказав, що це його остання помилка.

Якби я писав автобіографію, то перша помилка з'явилася б уже у вступі, якщо не на титульній сторінці! Немає жодної можливості для мене встояти перед Богом завдяки моїй добрості. І не тому, що я настільки ница, морально розкладена людина; просто я навіть наблизитися не можу до того, щоб стати прийнятним для абсолютно святого Бога.

БЕЗНАДІЙНА ПРАВЕДНІСТЬ

Один з найпоширеніших способів стати праведним такий: встановити, що є праведним, а що – ні, укласти такий собі кодекс, за яким і житимеш далі. Існує одна проблема: ніхто не живе за своїм кодексом, тому наша уява малює нам тисячі причин, які виправдовують наші недоліки. Найпоширеніша з них: наш промах – начебто і не наша власна помилка.

Наприклад, я впустив і, відповідно, розбив склянку, але це не у мене проблема з координацією рухів; просто мене покликали у непідходящу хвилину. Усі так шуміли у кімнаті, що усе сталося з їхньої вини. „Дивіться, до чого ви мене довели! – кричу я на них. – Це усе через вас, я у цьому не винен”. Ніхто не любить визнавати свої провини.

А розпочалося таке ще з Адама. У своєму прогріхові він звинуватив Єву: „Жінка, що дав Ти її, щоб зо мною була, – сказав Адам Богові, – вона винна, що я став таким” (Буття 3:12). Книга Приповістей звіщає: „Покоління, що чисте в очах своїх, та від бруду свого не обмите” (Приповісті 30:12).

Якщо ви вважаєте себе людиною чистою, але ще не обмилися від бруду свого, праведність ще не торкнулася вас. Біблія говорить: „Коли ж кажемо, що не маєм гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди! А як кажемо, що ми не згрішили, то чинимо з Нього неправдомовця, і слова Його нема в нас!” (1 Івана 1:8, 10). Писання визначає нашу проблему чітко „Увесь світ завинив перед Богом... бо всі згрішили і позбавлені слави Божої” (Рим. 3:19, 23).

І коли б ми не намагалися довести нашу праведність дотриманням правил, врешті решт, ми змушені визнати, що користуємося логарифмічною лінійкою: у плані моральності собі я завжди здаюся значно кращим, ніж вам, а ви мені здаєтеся морально нижчими, ніж ви про себе думаете. Коли я дивлюся на ваше життя, то помічаю купу різноманітних вад, а от ті кілька недоліків, що я помічаю у себе – не такі уже і страшні.

Навіть та праведність, якої я *можу* досягнути завдяки своїм справам, все одно залишиться уявною праведністю. Біблія звіщає: „І стали всі ми, як нечистий, а вся праведність наша, немов поплямована місячним одіж” (Ісаї 64:6).

*Якби наші стосунки з Богом
залежали від нашої праведності та добрості,
то їх у нас ніколи б не було.*

Уявіть, наскільки кумедно виглядають люди, що пихато носять своє лахміття. Вони обдаровують вас своїм „святіший, ніж ти” поглядом з висоти їхньої перебільшеної релігійності, а повітря навколо таких людей насичене їхньою наддуховністю. Розмовляють такі люди ледь не пошепки, – їм здається, що приглушені тони звучать свято і праведно. Вони моляться „іже еси на небесах”, бо усім відомо, що це святіший варіант, ніж „що на небесах”. Ми спостерігаємо, як вони наливаються своєю праведністю, пихато ходять, вихваляючись самими собою... а Бог дивиться на усе

це і хитає головою: „Поплямована одіж”. Якби мої стосунки з Богом залежали від моєї праведності та добрості, то їх просто не існувало б. Я не спроможний. Я позбавлений слави Божої. Найкраще у мене все виходить, коли у мене вдалий день, мої біоритми в порядку, одним словом, усе гаразд, – справді гаразд. Я на висоті. Слухайте, я дійсно дещо. Та навіть у мої кращі дні Бог дивиться на мене: „Поплямована одіж”. Навіть моїх найдужчих спроб не достатньо.

Уже самі спроби виконати закон засуджують мене, бо істинний закон випробовує наші наміри. Коли я ще трудився для досягнення стандарту самоправедності, я помітив, що не схвалював більшість вчинків інших людей. Я ображався. Я усвідомив, що почав ненавидіти деяких людей, став заздрити їм. Я помітив, що порушив власний кодекс і знищив свої стосунки з Богом. Мені не залишалося нічого іншого, крім того, щоб розпочати усе заново.

На жаль, коли мені здавалося, що я майже відновив свої стосунки з Богом, щось сталося. Я знову усе зіпсував, мені знову було соромно. Знову змушений дряпатися по драбині гарних справ, щоб знову дістатися того шабля, на котрому я почувався достатньо близьким до Бога. Та як тільки я, перебуваючи у стані духовного піднесення, виїздив на дорогу, а хтось починав мене обганяти на дорозі, я кричав йому: „Дурню, де права купив?” ...і увесь процес розпочинався знову.

ЯКИЙ ЖЕ СТАНДАРТ?

Ті, хто вірять, що можна бути прийнятним для Бога і без Ісуса, мусять розібратися з деякими важливими питаннями. Якщо вони вірять, що можуть потрапити на небеса, досягнувши певного рівня правильності, то на які стандарти вони рівняються? Чого вимагатиме від них Бог? Так багато людей люблять казати: „Я, взагалі-то, людина непогана, навіть можна сказати, добра. У мене достатньо заслуг перед Богом”.

Але такі люди забувають, що у Бога стандарти дещо відрізняються від наших. Ісус показав нам, які вимоги у Бога до тих, хто хочуть втрапити на небеса власними силами, сказавши: „Отож будьте досконалі, як досконалий Отець ваш небесний” (Матвія 5:48). Стандарт для людини, що прагне досягнути праведності у Божих очах – не більше, не менше – досконалість. Не просто щирі спроби, чисті наміри, а бездоганне дотримання того, що Бог приготував людині. Ясно, що ті, хто вірять у можливість заслужити вічне життя добрими справами, мають викривлене розуміння святості Божої та не мають уявлення про істинну праведність перед Богом.

Якщо вже встановлювати стандарти праведного життя, то треба прийняти той, що був встановлений Ісусом Христом. Він – єдина людина, чие життя дало можливість сказати: „Це Син мій улюблений, що його Я вподобав”. Щоб насолоджуватися спілкуванням з Богом, нам слід стати праведними, як Ісус. В Івана 16:8,10 Ісус говорить: „А як прийде, Він [Святий Дух] світові виявить... про правду, що Я до Отця Свого йду, і Мене не побачите вже”. Ісусове вознесіння на небо стало Божим свідченням про Його Сина. Тим самим Він сказав нам: „Така праведність прийнятна на небі”. Ось вам стандарт праведності – життя Ісуса. Якщо я хочу, щоб мене прийняв Господь, мені слід бути праведним, як Христос. Писання чітко говорять нам, що існує єдина прийнятна для Бога праведність – не більше і не менше, ніж праведність самого Христа. Отож, якщо ви хочете встояти перед Богом, вихваляючись своїми добрими справами, то жити вам слід так, як ми бачимо, жив сам Ісус.

Як я розумію, це неможливо: я не здатен стати таким праведним. Ісус нас попередив: „А Я вам кажу, що кожен, хто на жінку подивиться з пожадливістю, той уже вчинив із нею перелюб у серці своїм” (Матвія 5:28). Далі Він провадить: „А Я вам кажу, що кожен, хто гнівається на брата свого, підпадає вже судові” (Матвія 5:22). Крім того, „Любіть своїх ворогів, добро робіть тим, хто ненавидить вас. Благословляйте тих, хто вас проклинає, і моліться за тих, хто кривду вам чинить. Хто вдарить тебе по щоці, підстав йому й другу, а хто хоче плаща твого взяти, не забороняй і сорочки. І кожному, хто в тебе просить – подай, а від того, хто твоє забирає, назад не жадай” (Луки 6:27-30). Ще Він заповідає нам „любити ворогів, робити добро, позичати, не ждучи нічого назад” (Луки 6: 35).

Як людина може бути *настільки* праведною? Я знаю, що не зможу. Я жалюгідний невдаха. То що, я тепер назавжди відділений від Бога? Для мене немає жодного шансу насолоджуватися спілкуванням з Богом? Невже я приречений на порожнечу і безнадійність, на марні пошуки і спроби віднайти те, що ніколи не віднайду?

То ж якщо і є у нас надія на Боже прощення, то для цього має бути інша підстава, окрім наших добрих справ. Як звіщає Павло: „Бо жодне тіло ділами закону не виправдається перед Ним” (Римлян 3:20).

Якщо ми коли-небудь зможемо спілкуватися з Богом, то цього буде інша підстава, окрім нашої праведності. Божі вимоги до праведності набагато жорсткіші, ніж ми можемо знести. Ми не в силах жити так. Єдина надія для нас – отримати праведність іншої форми, праведність, керована іншими принципами, що не пов'язані з нашими вчинками.

Дяка Богові, що є така річ! Вона називається *благодать*.

ЩО ТАКЕ БЛАГОДАТЬ?

Корінь слова *благодать* означає „краса”. У контексті Нового Завіту благодать означає „незаслужене благовоління Бога”. Благодать – це коли Бог дає мені те, чого я не міг здобути сам. Благодать – це бути прийнятим Богом, навіть, якщо ми цього не заслужили або і взагалі не варті. Біблія вчить, що я приймаю благодать на підставі моєї віри та довіри Богу. Євреїв 11:6 звіщає, що без віри догодити Богові неможливо. Святий Бог пробачає нас просто за те, що ми віримо в Ісуса Христа, що Він помер за нас. Коли ми покладаємося на Нього, наш послужний список буквально зникає.

Не можна отримати прощення дотримуючись правил етикету якогось закону чи релігійної системи. Христові необхідно було пройти через хрест, щоб дати мені можливість підійти до Бога.

Коли Ісус молився у саду, Він сказав: „Отче, як волієш, пронеси повз Мене цю чашу! Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля!..” (Луки 22:42). Іншими словами: „Якщо можна, щоб люди врятувалися якимось інакше, не Моєю смертю, – може релігійністю, може спроможуться набути власної праведності, – тоді Я не хочу йти на хрест. Будь ласка, не примушуй Мене проходити через це жахливе випробування”. Оскільки не було іншого виходу, тому Він пішов на хрест, помер, був похований і знову воскрес. Саме Ісусова смерть дозволила Богові збільшити Свою благодать, обдарувавши нею і нас з вами.

Сподіваюсь, вам допоможе такий приклад: уявіть, що вас звинувачують у злочині, наприклад, ви порушили приватні володіння. Кожен адвокат знає, що є два способи виправдати вас. Або можна спробувати довести, що ви не порушували приватні володіння, або довести, що ви мали право знаходитися там.

Тепер давайте застосуємо цю ж логіку до нашої з вами духовної ситуації. Бог висуває проти нас звинувачення у бунті проти Його закону та Його волі. Він звинувачує нас у неправедності.

Як же нам виправдатися? Ми не можемо заявити, що ми не винні, бо знаємо, що завинили. Усі ми згрішили. Також ми не можемо сказати, що ми там мали право зробити це, бо права не мали. Наші вчинки напевно були неправильними. Та якщо ми прагнемо прощення, чим же допоможе нам закон? Відповідь проста – нічим. На вас заведено справу, і питання вирішено. Ми не мали жодного права чинити так, але ми це зробили і тепер ми винні у цих злочинах.

ВЕЛИКЕ БАНКІВСЬКЕ ПОГРАБУВАННЯ

Давайте розглянемо інший приклад. Припустимо, я цілеспрямовано навмисно і свавільно пограбував банк. Закон мене засуджує, бо я не можу сказати і довести, що я цього не робив – є відеозапис камери спостереження. Я не можу сказати, що мав на це право, оскільки пограбування не входить до першої статті Конституції¹. Отож, виходить, що у рамках закону мені немає виправдання.

На суді я можу спробувати сказати: „Я обіцяю, скільки житиму, не грабуватиму банки. Я заживу новим, чистим і чесним життям. Тепер я ніколи не візьму нічого чужого”. Та навіть це не виправдає того, що я *вже* зробив. Я можу вимагати виправдання, бо витратив украдені гроші на добрі діла – частину віддав церкві, годував свою родину. Але навіть мої „праведні” вчинки не можуть врівноважити злочин та звільнити мене від відповідальності.

Суддя може наказати мені повернути банкові усі гроші, що я вкрав у них. Частиною мого вироку може бути наказ прибирати сміття на дорогах, щоб Америка залишалася такою ж чистою. Я можу все життя присвятити добрим ділам, та це не спростує мого злочину. Усі добрі справи не зітруть мою провину. Мої колишні погані вчинки все ще існують. Я злочинець, вироку ясний.

Чому ж тоді у духовних питаннях люди намагаються довести свою невинність перед Богом звертаючись до своїх добрих справ?

Серед нас багато тих, хто гідною відповіддю на гріх, провини, неправедність вважають вибачення та плани змінити життя. Ми вирішуємо змінитися і перегорнути нову сторінку свого життя. Але навіть такі спроби не дають нам прощення. Наші найкращі наміри не знімуть провину за те, що ми

вже накоїли. Добрі вчинки не виправдовують нас. Навіть ціле життя, посвячене добрим вчинкам, не викупить від єдиного гріха.

Для Бога єдиною підставою для прощення є жертва Його єдинородного Сина. Усі наші прогріхи – минулі й майбутні провини – було покладено на Ісуса Христа, невинного Агнця, єдиного досконалого, хто не знав гріха. Він помер за нас. Поніс наші провини, страждав і помер за наші гріхи. Павло писав: „Бо Того, Хто не відав гріха, Він учинив за нас гріхом, щоб стали ми Божою правдою в Нім!” (2 Коринтян 5:21). Ісус став гріхом за нас, щоб нас було пробачено через Нього. Іншими словами, Він помінявся з нами місцями: „Він, будучи багатий, збіднів ради вас, щоб ви збагатились Його убозством” (2 Коринтян 8:9). Він узяв наш гріх і пробачив нас тільки тому, що ми просто повірили в Нього і довірилися Йому.

ІСУС, НАША НАДІЯ

Коли Бог поклав на Ісуса беззаконня усіх нас, Христос прийняв осуд, що був призначений для нас за наші гріхи. Він прийняв нами заслужене покарання, воно навіть вказане у Біблії – смерть (Римлян 6:23). Господь проголосив, що коли ми повіримо в Ісуса Христа як у нашого Господа і Спасителя, нам буде пробачено кожен неправильний вчинок, що ми зробили. „Кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха,” – говорить 1 Івана 1:7. Це те очищення, якого нам ніколи не дасть закон, його дарує благодать.

*Щоб потрапити на небеса,
ми можемо докладати власних зусиль
або можемо просто повірити в Ісуса.*

Річ у тім, що віра – наша *єдина* надія. Нашими найкращими вчинками і намаганнями не вийде заробити прощення перед Богом. Павло висловився про це досить сильно: „А тому, хто не виконує, але вірує в Того, Хто виправдує нечестивого, віра його порохується в праведність” (Римлян 4:5). Тому, хто не трудиться, а просто вірує, Бог зараховує праведність. Бог дарує нам прощення за нашу віру у завершену роботу Ісуса Христа.

ВИБІР ЗА ВАМИ

У вас є вибір. Ви можете намагатися втрапити на небеса завдяки своїм справам, спробувати стати добрими, як Ісус, або просто повірити в Ісуса і прийняти право стояти перед Богом як дарунок Його благодаті.

Як на мене, нема з чого вибирати. Я знаю, що можливість того, що хоч коли-небудь я потраплю на небеса завдяки своїм гарним справам виключена. Я у безнадії, звинувачений за мої колишні гріхи. Бог ніяк не прийме мене, якщо не виявить Своєї милості.

Та добра новина полягає у тому, що Бог забезпечив нас можливістю повернутися до Нього. Бог, абсолютно святий і чистий, настільки праведний, що у Його присутності неможливо встояти гріху, створив для таких людей, як ми з вами, спосіб спілкування з Ним. Якщо ми віримо у ту жертву, яку за нас приніс Ісус Христос – ще тоді, коли ми на це не заслуговували – Отець дарує нам повне прощення.

Це євангелія благодаті. Кожен з нас може познайомитися з Богом, хоча ми і далекі від досконалості. Та прекрасні відносини з Богом стають можливими через Його Сина – Ісуса Христа.

Коли ми вірою приходимо до Отця через Його Сина, у наших стосунках є міцна основа. Тепер ми діти Божі. Тепер, коли Він став нашим Отцем, ми уже не розмірковуємо над тим, чи гідні ми прийти до Нього. Ми приходимо до Нього не тому, що чогось гідні, а тому, що розпочали з Ним стосунки.

У цьому і полягає євангелія благодаті. Бог тепер ставиться до нас так, ніби ми не скоїли жодного злочину проти Нього. О, тепер у мене з'явився клопіт – навчитися так ставитися до себе самого. Я дивлюся у дзеркало і кажу собі: „Чаку, ти грішник. Ти навіть апетит свій контролювати не можеш, не будемо вже згадувати про інші вади”. А Бог дивиться на мене і каже: „Пробачив”. Він любить мене і приймає мене таким, який я є, бо я у Христі. Саме так, як Він прийняв Свого Сина,

тепер Він приймає мене. Павло сказав, що ми прийняті „в улюбленому” (Ефесян 1:6). Улюблений – це Христос; і тих, хто у Христі, Бог приймає, як прийняв Христа.

Тому для мене євангелія благодаті – найкраща новина з усіх, що я коли-небудь чув. Бог пробачає нас тому, що ми увірували у Його Сина, якого Він послав померти за наші гріхи. Усі наші гріхи перекреслено. Нам більше не нагадують про наші провини. Як сказав Павло: „О, які щасливі ті, кому прощені беззаконня і кому прикриті гріхи. Наскільки щаслива та людина, якій Господь не порахує гріха!” (Римлян 4:7-8)

Як діти Божі ми маємо усі права на те, щоб приходити до свого Отця і просити про усе, що нам потрібно. Ми маємо повне право довіряти мудрості свого Отця або вволити нашу просьбу, або відхилити її, оскільки Він знає, що краще для нас.

Наскільки радісно знати, що Господь прагне винагородити нас за багатством та повнотою Його любові, не тому, що ми заслужили це, а просто через те, що Він любить нас. Ось така євангелія благодаті в Ісусі Христі!

2

ЗАВЖДИ ВІДЧИНЕНІ ДВЕРІ

Наскільки чудово це не звучало б, прощення – це тільки половина історії євангелії благодаті. Багато людей вірять у те, що Бог пробачив нас у Христі. А от другу половину доброї новини їм усвідомити важко: тільки тому, що ми повірили в Ісуса, Бог зарахував нам це за праведність.

Не кожен вірить у це. Різні групи встановлюють свої стандарти праведності, але ніяк не можуть дійти згоди, якими ж вони мають бути, ці стандарти.

Чи у моді золотто?

Пам'ятаю, ще зовсім недавно деякі групи вчили, що носити гудзики – несправедно. Вони пришивали на свій одяг гачки і петельки і помислити не могли про те, щоб пришити гудзик. „Ой, це у вас що? Гудзики? – могли ви почути від них. – Яка ганьба! Це ж так несправедно”. Навіть зараз існують люди, які переконані, що носити золото – смертний гріх; ви навіть мріяти про праведність не можете, якщо носите золото. Протягом своєї історії люди, керовані ідеєю, що коли досягнути певного ідеалу, Бог прийме їх, встановлювали різноманітні стандарти праведності.

І дійсно, намагання встановити праведність за вчинками чи законами є величезною проблемою. Справа в тім, що ми не дотягуємо навіть до власних стандартів!

Кожен з нас приймає певний моральний стандарт, який ми вважаємо за правильний і добрий. Це показує, який я, або, принаймні, яким міг бути, якби мені ніщо не перешкоджало. Психологи називають це „супер-его”, або нашим „ідеальним Я”. На жаль, ніхто не знає свого „справжнього я”. Чому? Бо „справжній я” – досконалий. У дійсності ж, я навіть не уявляю, який я насправді, бо зовнішні обставини постійно не дозволяють мені проявити свою чарівність і бездоганність, які сховані в мені.

Крім „супер-его” психологи говорять про „его”, яке представляє істинне, існуюче „я”. Прикро, але „існуючий я” ніколи не досягне стандартів „я ідеального”.

Отож, якщо існує величезна різниця між вашими супер-его та его, то ви вважаєтеся соціально непристосованою людиною. З іншого боку, якщо ви знаєте про свою недосконалість і не встановлюєте планку стандартів зависоко, то ви – щаслива і соціально пристосована людина.

Психологи часто прагнуть знизити стандарти, встановлені для супер-его, пояснюючи пацієнтам, що їхні цілі нереальні. „Немає бездоганних людей, немає абсолютно гарних людей, – скажуть вони вам. – Те, що робите ви не є аномальним, так усі чинять. Навіщо бути таким вимогливим до себе?” Ці лікарі постійно намагаються звузити розрив між вашим супер-его та его, щоб ви нарешті змогли зажити щасливим врівноваженим життям. Рішенням проблеми для них є заниження супер-его.

Яка протилежність Христові! Він не старався знизити вимоги супер-его, навпаки, прагнув підняти рівень его. Він хоче підняти „справжнє я”!

Хоча „справжній я” і не дотягує до ідеалу, тим не менше, я праведний перед Богом, Він дивиться на мене як на абсолютно праведну людину завдяки моїй вірі в Ісуса Христа.

Це другий аспект євангелії благодаті. По-перше, Бог розібрався з вашими гріхами, змив їх, пробачив їх, і все тому, що ви повірили в Ісуса. По-друге, Бог бачить вас праведними, бо ви повірили в Христа. Не дивлячись на те, що ви робите і чого не робите, чи дотримуєтеся етичного кодексу, чи ні, Бог вам залічив у праведність вашу віру в Ісуса.

Це і є дивовижною євангелією, доброю новиною. Знати, що Бог приймає мене завдяки моїй вірі в Ісуса, що праведним я стаю теж через віру в Ісуса – дійсно добра новина!

ДВЕРІ ВІДЧИНЕНО

Чому ж це така добра новина? Тепер мені не треба боятися і думати: „О, я не наслідуюся прийти до Бога, бо щойно збрехав. Я втратив самоконтроль. Обманув людину. Ні, я не маю жодного права просити Бога про допомогу, бо я так низько впав...” Якщо моя праведність живе добрими ділами, сатана може перебивати мені доступ до Бога майже постійно, оскільки я ніколи не роблю усе те, що, як мені здається, мав би робити. Я ніколи не буваю настільки гарним, наскільки повинен. Я не досягнув рівня мого супер-его. Моє життя не відповідає моїм власним стандартам чи тому, що я вважаю правильним. Оскільки я далекий від ідеалу, сатана скористається моїми невдачами, щоб тримати мене подалі від Бога: „Та яке право ти маєш просити Бога про допомогу, якщо ти знову Його підвів. Тобі було відомо, наскільки Богові неприємні такі вчинки, але ти це все одно зробив! Тепер, коли тобі важко, ти одразу ж починаєш благодіяти Бога допомогти. Ти думаєш, Він тебе послухає? Ні-коли!”

Сатана завжди може блокувати двері до Бога, якщо може примусити мене дивитися на себе. Та коли я дивлюся на Ісуса Христа і згадую, що мене названо праведним тільки завдяки моїй вірі у Нього, сатана ніколи дверей не зачинить.

О, він знову повернувся: „Чаку, ти – гнилий поганець! Ти не маєш жодного права стояти перед людьми і проповідувати їм добру новину про Ісуса Христа. Ти не маєш жодного права стояти там і навчати їх Слова Божого. Ти завалив те, завалив це. Ти – нещастя ходяче!”

У відповідь на це я тільки посміхаюся, бо знаю, що хоча сатана і пригадав дещо проти мене, це ще далеко не все, у чому я провинився. Тому він і чує від мене: „Сатано, ти мене не залякаєш своїми звинуваченнями; я не стану тікати і ховатися. Насправді я знаю, що ти кажеш правду. Знаю, що я згрішив. Я знаю про свої слабкості. Але ти *не віддавши* мене від Христа, навпаки, ти мене тільки наближаєш до Нього, бо моя єдина надія – Христос!”

Тому я біжу в єдине місце, де почуватимуся безпечно, єдине місце, де знайду надію. Ясно, що я не покладаюся на себе чи власну праведність. Але надія моя на роботу, яку заради мене зробив Ісус Христос, на ту роботу, яку провадитиме у мені Бог через Святого Духа, змінюючи мене в образ Христов.

Усього цього я не можу зробити самотужки, Бог це зробить для мене. Він зміцнює мене, де я слабкий. Я усвідомив свою слабкість і звернувся зі своєю безпорадністю до Нього. І там, де я раніше був слабкий і спотикався, тепер я міцно стою, бо сила Його здійснюється у моїх немочах (див. 2 Коринтян 12:9).

Звичайно, я ще не такий, яким би хотів бачити мене Бог. Дуже далекий від ідеалу, якщо чесно. Дяка Богові за те, що я вже не такий, яким був. І навіть зараз, не дивлячись на мою недосконалість, Бог бачить мене праведним і святим. Тому я не хочу віддалятися від Ісуса; і нам ніколи не слід думати, що ми зможемо прожити без Нього.

НЕМАЄ ШКАЛИ ПРАВЕДНОСТІ

Якщо Бог залічив нам праведність Христову через віру у Нього, то абсолютно безглуздо було б намагатися вдосконалити цю праведність власними справами. Ми не можемо поліпшити Божу праведність. Нам ніяк не вдасться покращити наше право стояти перед Богом, яке Він нам надав. Ми вже *праведні*. Саме такими бачить нас Бог, бо ми повірили і прийняли те, що зробив для нас Ісус.

*Наша праведність є раз і назавжди результатом нашої віри
у Божого Сина, Ісуса Христа.*

На небесах ніхто не хвалитиметься тим, що сам у собі виховав праведника. Ні Авраам, ні Давид, ні Павло не розповідатимуть нам прекрасні історії про те, як вони заробили право стояти перед Богом. Ці люди просто повірили Богові, і їхня віра залічилася їм у праведність.

На небесах ми не будемо міряться, кому вдалося зробити більше добрих справ, бо буде тільки один, хто прийме славу перед Божим престолом. Буде тільки одна зоря. Не буде там привілейованої духовної касти, що грітиметься у променях слави своїх добрих справ, поки ми, сіромахи, стоятимемо там і дивуватимемося, як же нам взагалі вдалося на небеса потрапити. Ісус, тільки Ісус прийме усю славу за наше спасіння. Бо якби не Він, нікому не вдалося б спастися.

Як сказав Павло: „А щодо мене, то нехай нічим не хвалюся, хіба тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа” (Галатів 6:14). Незалежно від того, скільки добрих справ ми зробили для Нього, скількох людей привели до Нього, скільки нових церков ми для Нього заснували, – наша слава у Христі Ісусі, що помер за нас. Наша праведність не залежить від добрих справ, сили волі, дотримання ритуалів чи особливої дієти. Наша праведність відтепер і надалі є результатом віри у Божого Сина, Ісуса.

Праведність, що набувається вірою, прибирає усі відмінності між віруючими у Христа. Я не кращий за вас, а ви не кращі за мене: ми усі грішники, врятовані благодаттю Божою. Є тільки одна можливість отримати право стояти перед Богом, тільки одна праведність, яку приймає Бог – праведність, дана нам Христом.

Якщо я сподіваюся встановити гарні стосунки з Богом і отримувати Його благословення тільки тому, що добре поведився увесь тиждень, тому, що прочитав кілька десятків розділів з Біблії чи намолвився певну кількість годин, то ці стосунки не будуть міцними. Інколи мені здається, що між мною й Богом усе гаразд, інколи я далекий від цього відчуття. Чому? Та тому, що намагаюся встановити стосунки з Ним на підставі власної праведності.

Без благодаті мої взаємини з Богом ніколи не будуть стабільними і для мене неможливо буде насолодитися миром. Якби стосунки з Богом залежали від того, як ми почуваємося, як ми живемо, від нашої праведності, то ніяких стосунків між нами не було б, принаймні, більшість часу.

Коли ж взаємини з Богом для мене визначаються благодаттю, двері благословень ніколи не зачиняються. Бог обдаровує нас благословеннями на підставі благодаті, незаслуженої нами прихильності. Я *ніколи* не заслужу і не зароблю благословення. Та Бог так мене любить, що усе одно благословляє мене. Він настільки добрий до мене! Справжня хвала – та, що спонтанно виливається з наших сердець, коли ми усвідомлюємо, наскільки дивовижна Божа благодать.

УПЕРТА ТЕНДЕНЦІЯ

Нам дуже важко відмовитися від уявлення, що наша праведність якимось пов'язана з ділами, які ми робимо для Бога. Ми схильні думати, що деякі віруючі, якщо брати до уваги їх поведінку, значно духовніші за нас. Нерідко ми помічаємо, що у нас виробився стандарт оцінки інших людей. Якщо хтось не трудиться стільки, скільки й ми, якщо хтось не такий ревний у служінні, то, ясно, він і не такий праведний, як ми.

І позбавитися цієї ідеї про праведність від вчинків надзвичайно складно. Вона настільки глибоко засіла у нашій свідомості, що багато-хто постійно борються з почуттям провини. Навіть будучи християнами, ми ловимо себе на тому, що пригадуємо і розбираємо наші колишні гріхи. Оскільки ми дуже сильно любимо Бога, нам хочеться дотримуватися особливих стандартів поведінки, як то мають робити Божі діти. Тепер, коли Христос мешкає у мені, я так хочу любити усіх Його любов'ю – терплячою, доброю, ніжною і милостивою.

Але якою нетривкою ця любов виявляється, коли справа доходить до мене! Наприклад, я їхатиму по трасі, й зненацька якийсь водій вирішить неправильно повернути, тим самим наражаючи моє життя на небезпеку. Мене одразу ж охоплює така лють! Як же мені хочеться просигналізувати, щоб йому вуха заклало, а потім ще й наїхати на нього, щоб той телепень зрозумів, що мені не подобається його стиль їзди. Наразі я пригадую, що на номері моєї машини написано „ГОЛГОФА”; і цієї ж миті таке старе і до болю знайоме почуття сорому заповнює усе моє ество. Гризота, – о, ти такий прекрасний свідок Христа! – захоплює мої думки, роблячи з мене повного безбожника. Я знову усе зіпсував, ще раз підвів Бога; і тепер я почуваюся настільки відділеним від Нього.

Спроби приходити до Бога

*на підставі наших вчинків завжди вилитимуться у боротьбу.
Ми не пізнаємо миру з Богом, поки не відчуємо Божу благодать.*

Буває дуже важко збагнути, що навіть коли мої вчинки неправильні, це не має нічого спільного з моїм правом приходити у Божу присутність. І так складно відділити концепцію вчинків і дотримання закону від ідеї про праведність! Мені постійно здається, що мої поведінка і праведність нерозривно поєднані, у той час як між ними немає нічого спільного.

Правда у тім, що Бог зараховує мені праведність тільки через те, що я повірив у Його Сина, Ісуса Христа. Якби дотримання правил, наприклад, „ніколи не лютуй, керуючи автомобілем” і „тримай

себе в руках при дітях” могло б привести мене до правильних стосунків з Богом, тоді зв’язок між поведінкою і праведністю був би. Та немає таких правил чи законів, що приносили б життя, бо гріх приніс відділення від Бога і смерть. Щоб ми могли здобути нове життя, Богові треба було встановити Новий Заповіт, оснований на кращих обітницях, ніж праведність від діл. Цей Новий Заповіт і став євангелією благодаті.

БЛАГОДАТЬ І МИР

Може, колись ви були людиною нищою, злостивою і жалюгідною, і тепер вам здається, що навіть Господь не в силах полюбити вас. Вам самим гидко згадувати про помилки вашої плоті. Ви знаєте, що усе, на що ви заслужили, – це Божий суд.

І зненацька Господь дає вам якесь надзвичайне і неймовірне благословення. Тієї ж миті ваше серце сповнюється хвалою Богові; і це найщиріше прославлення – те, що спонтанно виникає у відповідь на Божу благодать. Це та хвала, що каже: „Господь такий добрий до мене, я ж нічого цього не заслужив!”

Оскільки я приходжу до Бога на підставі Його благодаті, я ніколи не буду позбавлений його благословень. З іншого боку, якщо я очікую, що Бог помітить усі мої добрі справи, у більшості випадків це не супроводжується благословеннями.

Я відкрив для себе, що брак Божих благословень не має нічого спільного із моїми зовнішніми досягненнями, а швидше пояснюється браком віри у Божу благодать. Я зрозумів, що благословення приходять не від дотримання певних умов, бо що більше я шукаю Його благословень, тим краще розумію, що не заслужив їх. Завдяки цій істині, я маю славний мир, і більше мені немає потреби хвилюватися.

Якщо у стосунках з Богом ми покладаємося на власну праведність, ми ніколи не відчуємо цього постійного миру. Коли ми приходимо до Бога на підставі наших діл або зусиль, це завжди виливатиметься у боротьбу, напруження, тиск. Якщо ви хочете жити у мирі з Богом, спочатку треба зрозуміти, що благодать Божа виливається на нас навіть тоді, коли ми краплини її не заслуговуємо.

Коли ми приймаємо славну Божу благодать, Божий мир наповнює наші серця і наші життя. Ми знаємо, що Він любить нас навіть тоді, коли ми далекі від досконалості, коли ми Його підводимо. Навіть коли нам здається, що нас уже ніхто не любить (і їх можна зрозуміти, ми і самі себе не любимо), Бог любить нас усе одно.

Ви чули про „сіамських близнюків” Нового Завіту? Це два слова – благодать і мир. Вони завжди поєднані і тільки у такому порядку. Можна сказати, що старшим з цих близнюків є благодать. Ви прочитаете тільки „благодать і мир”, і ніколи навпаки. Чому? Інакше ми впрягли б воза перед конем. Правильний порядок завжди буде „благодать і мир”, бо не буде у наших серцях миру, якщо ми спершу не пізнаємо Божої благодаті.

Чисті, як Ісус

Біблія каже, що ті, хто увірували у Христа, „виправдалися”. Що це означає? Це значить, що ми можемо приходити у Божу присутність так, наче ніколи не грішили.

Богові нелегко було зробити цей подвиг! Бо раз ми згрішили, раз ми не досягли мети, як Бог може дивитися на нас, ніби усього цього і не було і все з нами гаразд? Якщо Він знає нас такими, які ми є насправді, якщо Він має вчинити з нами згідно Своєї праведності, то як Він може ставитися до нас, ніби ми досконалі?

Саме тут і проявляється сила євангелії. Бог вчинив безгрішного Ісуса Христа гріхом за нас. Писання проголошує, що Бог поклав на невинного Христа усі наші немочі. Ісус буквально зайняв моє місце і прийняв покарання, на яке був приречений я, грішник.

Це і є славна євангелія благодаті. Ми можемо стояти перед Богом у праведності, якої не досягнути вчинками. Як би ретельно ми не намагалися дотриматися закону, ми все одно помилимося. Та Бог зараховує нам праведність через Христа, і ця праведність досконала. До неї нічого не можна додати. У Христі я стаю праведним і досконалим, Бог не висуває проти мене ніяких звинувачень. Я бездоганний у Його очах. Це не означає, що я одразу стаю бездоганною людиною, ні. Це значить, що Ісус Христос досконалий, і мені вірою у Нього зараховується Його праведність.

Як я славлю Бога за пізнання благодаті, яке Він вклав у моє серце, за любов у стосунках між нами! Вони незмінні. Вони не зникнуть, коли я буду пригнічений чи злий. Це постійні стосунки, стабільні й безперервні. Він любить мене, коли я гарний, любить, коли я поганий. Як прекрасно знати благодать і євангелію благодаті!

У ЦАРСТВІ БЕЗ УЛЮБЛЕНЦІВ

Ви помічали, часто траплялося так, що ті самі люди, на чие навернення ми не мали найменшої надії за Божим планом ставали наступними новонаверненими?

Нерідко у Церкві Голгофи буває так, що друзі, котрі не бачилися тривалий час, несподівано зустрічаються у коридорі церкви, спантеличено дивляться одне на одного і в унісон запитують: „А *ти* що тут робиш?” Зустрітися у церкві, з Бібліями у руках, з посмішками на обличчях, - як мінімум, вражаюче. Кожен думав про іншого, що тому неможливо спастися.

Я навіть не наважуся уявити, що багато-хто у ранній церкві молилися за спасіння Савла. Значно ймовірніше, що вони молилися так: „Господи, зітри його на пилюку. Він же всю церкву переб'є. Зупини хоч Ти його!” Певен, вони чекали на блискавку з небес, що звершить правосуддя.

Та у Бога був Свій план, як зупинити Савла, план, геть не схожий на те, чого від Бога з таким нетерпінням очікували.

Здавалося, Савл святкував перемогу, коли йшов у Дамаск, але саме тоді Бог розвернув його на 180 градусів. Савл переродився у Павла і став найбільшим проповідником в історії євангелії благодаті.

Бог – спеціаліст з підбору найгірших кандидатів та перетворення їх на трофеї благодаті. Так само Він здатен зробити ці прекрасні перетворення у кожному з нас. Він може змінити нашу систему цінностей і зробити нас новими творіннями у Христі. Він закликає нас стати прикладами того, що може робити благодать.

ЗАМАЛИХ НЕМАЄ

Часто ми помиляємося, думаючи, що Бог використовує „особливих” людей – сильних, освічених, гарних. Ми не віримо у те, що десь є місце і для нас; і як ми помиляємося!

У Бога немає „важливих” людей. Бог використовує людей звичайних і працює через простих людей. Тому то Павло написав: „Дивіться бо, браття, на ваших покликаних, що небагато-хто мудрі за тілом, небагато-хто сильні, небагато-хто шляхетні. Але Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих, і немічне світу Бог вибрав, щоб засоромити сильне” (1 Коринтян 1:26-27).

Бог любить нас, звичайних людей, і наділяє нас дарами, щоб ми могли стати саме на своє місце у Тілі Христовому. Усе, що ми вміємо – дар Його рук. Усе, що ми маємо – подароване нам. Як Павло сказав у 1 Коринтян 4:7: „Що ти маєш, чого б ти не взяв?”

Як я можу хвалитися у своєму служінні, ніби це не дано мені, а усе я зумів зробити завдяки своїй геніальності? Усе, що в мені є гідного, походить від Господа. У мене немає жодного шансу запишатися або похвалитися своєю незалежністю від Нього. Бо без Нього, я – ніщо. Без Нього я нічого не вмію.

Люди часто роздувають до немислимих розмірів свою велич і важливість. Та, насправді, Бог не потребує нас. Мені шкода, якщо ви починаєте почуватися незначним, та саме так і є. Він вирішив використовувати нас, але Він зовсім не зобов'язаний це робити. Так само легко Він міг використати будь-кого іншого.

Я в захопленні. Мене обрано служити зовсім не тому, що я такий чудовий. Бог не обирає нас, керуючись нашою силою, здібностями та прихованим потенціалом. Він обирає нас, бо вирішив обрати нас. Самовпевненим, гордим людям не сподобається таке слухати. Вони вищі від того, щоб їх обирали... тому їх і не обирають. Бог обирає благодаттю. Обрав мене, обрав вас.

На небесах буде багато несподіванок. Коли ми роззирнемося, то побачимо тих, кого не сподівалися там побачити. Наступною несподіванкою буде побачити тих, хто сидітимуть там у першому ряду на почесних місцях. Ви, може, запитаєте: „Хто ці люди? Я ніколи їх не бачив...” Хтось додасть: „Деякі з них ходили до Церкви Голгофи, та де ж Чак?” І потім, здалеку, десь із балкона

вісімнадцятого поверху, з-за натовпу, почувте, як я викрикуватиму: „Ось я! Дяка Богові я тут! Я тут Його благодаттю”.

УСІ РІВНІ У ЦАРСТВІ

Ще до своєї зустрічі з Ісусом по дорозі в Дамаск, апостол Павло більшість свого життя був фарисеєм. Фарисеї, як ви пам'ятаєте, склали сильну законницьку юдейську секту, що протилежна Ісусові. Ви дещо можете уявити. Якими людьми вони були, ознайомившись із їхніми молитвами, – деякі з них збереглися до наших часів. Наприклад, кожного ранку раввин молився: „Дякую тобі, Отче, що я народився не язичником, не рабом, не жінкою”. Певно, що і для Павла це було невід'ємною частиною молитовного життя на багато років.

Наскільки дивовижно, що у посланні до Галатів 3:28 апостол усі три компоненти цієї молитви використовує проти них: „Нема юдея, ні грека, нема раба, ані вільного, нема чоловічої статі, ані жіночої, – бо всі ви один у Христі Ісусі!”

*Ісус усім людям пропонує
однаковий доступ до Бога.
Бог приймає нас як рідних дітей –
у цьому і є краса євангелії.*

Ісус усіх робить рівними. Його благодать відмовляється цінувати одну людину вище за інших. Ми одне у Христі, оскільки Бог з однаковою радістю приймає усіх грішників. Бог надзвичайно високо цінує кожного з нас особисто.

Така євангелія змінювала людей, у який би куточок світу вона не потрапляла. Наприклад, права жінок. До того, як Нова Гвінея познайомилася з християнством, жінки вважалися недостойними поклонятися Богові. Навіть якщо жінка доторкнулася до місця, де відбувалося поклоніння, її мали убити. Така другосортність жінок створювала атмосферу страху і сорому, рівень самогубств серед них був надзвичайно високим. У них не було що протиставити цьому тискові, не було заради чого жити. Уявіть, як змінилася їхня культура, коли на сцені з'явилося християнство. Несподівано для обох сторін чоловіки і жінки з'ясували, що для Бога немає різниці між чоловічою і жіночою статтю.

Ісус усім людям пропонує однаковий доступ до Бога незалежно від їхньої демографічної групи. Бог приймає нас не як виправданих чужинців чи далеких знайомих, навпаки, як Своїх рідних дітей. Іван каже: „А всім, що Його прийняли, їм дано було владу дітьми Божими стати, тим, що вірять у ймення Його” (Івана 1:12). У цьому краса євангелії.

Не суттєво, якими ми колись були, що поганого ми встигли зробити, якщо ми повіримо у Ісуса Христа, нам буде прощено усі гріхи. Крім цього просто-таки неймовірного благословення, Бог до того ж приймає нас як Своїх синів. Саме це мав на увазі апостол Павло, коли писав: „Бо ви всі сини Божі через віру в Христа Ісуса!” (Галатам 3:26). Слово „сини” [діти] у цьому уривку означає „ті, хто стали синами”.

Для Бога немає важливих і неважливих людей. Об'єктами Божої благодаті стають не тільки сильні, прекрасні, освічені люди. Він запрошує нас з вами, простих людей, і коли ми переходимо на Його бік, Він міцно-міцно, але в той же час з ніжністю і любов'ю, обнімає нас. Така-то євангелія благодаті.

ОБРАНІ БЛАГОДАТТЮ

Павло усе своє життя описував як результат Божого милостивого вибору: „Коли ж Бог уподобав... виявити мною Сина Свого” (Галатам 1:15-16). Ось що Бог хоче зробити у житті кожного з нас. Це те, що Бог хоче зробити у вас просто зараз. Бог хоче на увесь світ виявити Свого Сина через вас.

Дійсно, Господь працював у вашому житті з хвилини вашого зачаття – зробити з вас досконалий інструмент, щоб через вас виявити Свого Сина. Тому Павло написав: „Бог... вибрав мене від утроби матері моєї і покликав благодаттю Своєю” (Галатам 1:15). Тільки уявіть: Бог готував Павла до його служіння ще задовго, як той міг служити.

Бог знав, що знадобиться особлива людина, щоб нести євангелію язичникам. Ця людина мала перемогти залежність від юдейської традиції, за якою вони вважалися кращими людьми. Юдеї не хотіли змішуватися з язичниками, вони цуралися навіть їсти разом із ними або увіходити до їхніх домівок. Коли фарисей виходив на вулицю, йому доводилося притримувати поли свого довгого одягу, щоб, не приведи Господи, не доторкнувся до язичника. Якби ж таке сталося, фарисей повернувся б додому, омився, перемінив одяг і ще добу не заходив би до храму, – він же занечистився. А Богові була потрібна людина, яка могла жити з язичниками, і, ще більше, стати одним із них.

Неймовірно, що Бог на таку справу обрав такого щирого юдея і переконаного традиціоналіста.

Озираючись у минуле, Павло розумів, що з самих перших днів його направляла Господня рука. У ті дні світ був насичений грецькою культурою, тому Господові була потрібна людина, що знала її традиції та філософію. Оскільки йому треба було багато мандрувати по Римській імперії, потрапляючи у складні ситуації, йому було потрібне римське громадянство.

Отож, Бог влаштував усе так, що Павло народився римським громадянином. Невідомо, як він набув громадянство, але певно, що це принесло йому багато користі, можна сказати, не раз врятувало його життя, допомогло викрутитися у скрутному становищі (Дії 22 і 25).

Тарс теж перебував під сильним впливом грецької культури. Павло не просто був ознайомлений з еллінізмом, він став його частиною; що дало йому змогу ефективно працювати з язичниками, зрозуміти нюанси їхнього мислення. Його оточення навчило Павла, як донести до греків добру новину про Ісуса.

У той же час потрібна була людина, що була щирим євреєм. Коли Павлові виповнилося 12 років, батьки послали його до Єрусалиму, навчатися у Гамаліїла, одного з найбільших єврейських вчителів того часу. Там Павло занурився у юдейську культуру і традиції, штудіювання Талмуда та юдейських писань. Павло ревно ставився до виконання закону, намагався здобути праведність, ретельно виконуючи усі його вимоги. У цьому він став кращим серед своїх сучасників. До филип'ян він писав: „Якщо хтось інший думає, що він може мати надію на тіло, то тим більше я” (Филип'ян 3:4). Петро та інші Ісусові учні, будучи рибалками, митниками, не могли розуміти закон настільки досконало, як Павло.

Коли нарешті прийшов час Богові з'явитися Павлові на шляху в Дамаск, апостол з легкістю міг поєднувати і порівнювати писання Старого Завіту з недавньою появою Ісуса Христа. Він побачив Месію іншим. Павло став найкращим для проповіді євангелії, бо коли хто й шукав праведності за законом, це був саме він. Ця людина могла з повним правом заявити про себе так: „[я] невинний щодо правди закону” (Филип'ян 3:6). Він знав безнадійність спроб набути праведність дотриманням закону, і коли нарешті він прийшов до пізнання Ісуса Христа, то з радістю прийняв нову праведність, що дарувалася йому через віру в Ісуса.

НІЩО НЕ ЗМІНИЛОСЯ

Павлове життя сповнене драматичних подій, але не слід думати, що це єдиний і унікальний випадок серед усіх новозавітних святих. Навіть згадуючи своє життя, я починаю бачити, як Господь відділив мене ще від утроби матері на ту роботу, що Він мені приготував.

Я озирюся у минуле, усвідомлюючи важливість тих подій, що колись мені не здавалися такими визначними. Тільки тепер я розумію, що ті, колись неприємні випадки, визначили контури мого характеру, допомогли мені сформуватися і визначили мою долю. Озираючись назад, я бачу Божу руку у кожній з тих ситуацій, хоча траплялися часи, коли я і думки не допускав, що Бог був десь поруч зі мною, коли я думав, що Він покинув мене. А тепер я знаю, що у всіх складних ситуаціях мого життя Бог не полишав зі мною працювати, щоб приготувати мене на роботу, яка у Нього для мене була. І зважуючи прийняті у критичних ситуаціях рішення, наскільки радісно і хвилююче знати, що Божа рука тебе направляла увесь час.

Ми співаємо «Веде мене Спаситель мій». І дійсно, я можу засвідчити, що Господня рука була на моєму житті від його початку. Інколи, щоб захистити мене, Бог втручався у моє життя надприродним чином. Він приготував для мене особливу роботу і потім готував мене до тієї роботи.

За кілька тижнів до мого народження мій двоюрідний брат помер від спинного менингіту. Моя сестра теж заразилася цією жахливою хворобою. Одного дня її конвульсії стали настільки інтенсивними, що рідні подумали, що вона помре. Мама, схопивши сестру, вибігла з квартири, помчала до місцевої церкви, де і поклала на килим бездиханне тіло сестри. Пастор з мамою почали

молитися, щоб Господь повернув її до життя. Та її очі закотилися, вона зціпила щелепи, пульс був невідчутним.

Коли трохи пізніше додому повернувся тато, на нього чекала медсестра: «Ви краще б розшукали свою дружину. Ваша дочка помирає. А може вже і померла», – були її слова. Тато побіг до церкви, готовий побити служителя та забрати сестру до лікарні: він вважав, що безглуздо молитися, коли потрібен лікар. Та коли він увійшов у будинок і побачив, у якому стані була сестра, зрозумів, що вже запізно. Зламаний, він упав на коліна перед Богом.

Служитель сказав мамі: «Досить дивитися на вашу дівчинку. Слід дивитися на Ісуса і шукати Господа». Мама, вагітна мною, звела обличчя до Бога і сказала: «Господи, якщо Ти зцілиш мою дочку, я посвячу усе своє життя Тобі. Я служитиму Тобі, як тільки Ти захочеш, щоб я це робила». Тієї ж миті сестра одужала. Спочатку вона заплакала, потім сіла, роззирнулася довкола і попросилася додому. Батьки повели її, абсолютно здорову, додому.

Через кілька тижнів народився я; коли лікар оголосив: «У вас хлопчик». Тато побіг коридором пологового будинку, вигукуючи: «Слава Богу, хлопчик!» а мама тихенько молилася: «Господи, дякую, що Ти повернув мені дочку. І ту обітницю, що я склала служити Тобі, я виконаю через свого сина».

З моїх перших днів мама вклала Боже Слово мені у серце. Коли я гойдався у садку на гойдалці, вона допомагала мені вивчати напам'ять вірші з Писання. Коли мені виповнилося чотири, по Біблії мама учила мене читати. Я вчив літери по тих словах, які ще не міг вимовити, не затинаючись. Потім вона згадувала випадки, коли я не міг запам'ятати якусь літеру, я намагався її описати. Вона сміялася, коли згадувала, як я літеру „v” називав „наметом догори ногами”. З терпінням і любов'ю вона вчила мене страху Божому.

На той час, коли мені виповнилося сім років, я знав назубок назви усіх книг Біблії та міг написати їх без помилок. На ніч перед сном мені не читали казок – тільки біблійні історії. Я виростав не з колобком чи курочкою рябою, а з Мойсеєм та Давидом. Мама вчила мене, що коли за тебе Бог, то не треба боятися нікого і нічого. Жоден велет не встоїть проти тебе, якщо з тобою Бог.

Я не пригадую, щоб був такий час, коли б я не знав чи не любив Бога. У мене немає свідцтва про навернення. Так, був момент, коли я зробив прилюдне визнання своєї віри та прийняв хрещення, все ж мені здається, я був відділений ще від утроби моєї матері для Бога та Божого Слова.

Підрісши, я вирішив стати нейрохірургом, почав готуватися до майбутньої професії. Коли я ділився з мамою своїми задумами на майбутнє, вона тільки посміхалася, підбадьорюючи мене. Але ніколи не розповідала про ту обітницю, що склала, коли я народився.

Коли ще підлітком я поїхав до літнього табору, я вирішив присвятити своє життя Господу Ісусу Христу. Бог показав мені, що у людей були потреби, набагато більші, ніж фізичні. Якщо я допоможу їм з фізичними вадами, цього не надовго вистачить, та коли послужити людям духовно – це допоможе їм у вічності. Бог покликав мене приносити Його зцілення людському духові.

Я боявся, що мама буде розчарована, коли дізнається, що я вже не збирався бути лікарем. Я легко міг уявити, як рідні опустять плечі, важко зітхнуть, як почують про моє рішення змінити усе своє життя. Та коли я оголосив мамі, що Бог покликав мене на служіння, до навчання у біблійному коледжі, вона тільки посміхнулася і сказала: „Чудово, сину.” Мені не вірилося, що вона не засмутилася, не заплакала.

Я поїхав до біблійного коледжу, вивчився, одружився з Кей, вже разом ми розпочали наше служіння. Тільки перед своєю смертю мама розповіла мені ту історію: що моя сестра ледь не померла, що мама дала Богові обітницю і вирішила виконати її через мене. Мама була однією з найпрекрасніших та найпобожніших людей з усіх, що я знав; духовна жінка, дивовижний приклад. І тепер, озираючись у минуле, я бачу, що був відділений Богом на служіння ще від утроби моєї матері.

Ви знаєте, що те саме стосується і вас? Якщо ви віддали своє життя у люблячі руки Ісуса, будьте певні, що Бог працює зараз у вашому житті, вкладаючи усі Його події як прекрасну мозаїку, що відкриє людям Божого Сина. Його рука на вас, і так було ще від вашого народження.

ПОКЛИКАНІ БЛАГОДАТТЮ

Дуже важливо пам'ятати, що Божа рука на нас *за благодаттю*. Усі ми покликані *благодаттю*. Як сказав Павло: „Уподобав Бог, що вибрав мене від утроби матері моєї і покликав *благодаттю Своєю*” (Галатів 1:15, виділення автора). Я не заслуговую на Боже покликання до служіння. Я не заслуговую на спасіння. Я не заслуговую на небеса. Я заслуговую на найгірше місце в аду.

Тим не менше, це не те, що Бог нам дає. Бог милостиво планує наші життя так, щоб дати кожному з нас особливу роботу. Дехто може виконати таке завдання за годину, дехто, вайлуватіший, використовує на виконання Божого задуму усе своє життя.

*У Бога для кожного з нас
є особлива робота,
тому необхідно бути готовими
до тієї роботи.*

Пам'ятаєте, Мордехай запитав у Естер: „Хто знає, чи не на час, як цей, досягла ти царства?“ (Естер 4:14). Головний Божий задум для Естер було виконано усього за кілька днів. Бог зростив її, зробив її дружиною перського царя Ахашвероша, щоб через її заступництво врятувати народ ізраїльський.

У Бога для кожного з нас є особлива робота, тому необхідно бути готовими до тієї роботи. Більшість із нас майже усе своє життя проведе у підготовці, перш ніж настане наш час. Ми здійснимо Божий задум для нашого життя і потім підемо до Нього. Божий план для нас буде виконано.

Бог працює у кожному з нас. Ми – Його твориво, роїєта, – Його шедевр (див. Ефесян 2:10). За Своєю благодаттю Бог здійснюватиме роботу у кожному з нас, щоб ми змогли виконати те, що Він призначив для нас у Його Царстві та для Його слави.

СТЕРЕЖІТЬСЯ ПАСТКИ

Сатана знає, що Божа рука нас береже, та все ж спробує використати наші слабкості і промахи, щоб занапастити нас. Диявол завжди висуває безпідставні вимоги до нас, маскуючи їх під Божі вимоги, щоб ми з усіх сил намагалися досягнути неможливого рівня досконалості.

Коли сатана нападає та ослаблює нас, ми часто впадаємо у відчай. Ми безмежно розчаровані, нам хочеться усе покинути. І коли ми намагаємось жити за стандартами, встановленими не Богом, це обтяжує наші серця. І результати цього можуть бути плачевними.

Нашу церкву відвідував хлопчина із серйозними фізичними вадами. Він докладав неймовірних зусиль, щоб після кожного служіння підійти до мене та порозмовляти. Навіть говорити йому було важко, та все ж мене дивувала його здібність висловлювати свої думки. Мене вражало, наскільки він був розумним, які глибокі і проникливі питання він міг задати.

Не зважаючи на це, він був не на жарт стривожений, і навіть спробував кинутися під колеса автомобіля якраз перед церквою. Його привели до нашого офісу. Ми разом помолилися, а потім викликали лікарів. Ми розуміли, що задля його власної безпеки, йому потрібно було пройти огляд. Його забрали до лікарні, оглянули і відпустили.

Я знав, що він страждав від почуття провини. „Чаку, – плакав він, – я не можу покинути курити.“ Я намагався пояснити йому, що не варто так переживати через це, що куріння не робило його другосортним християнином. Наступної неділі він підійшов до мене у церкві і сказав, що Бог допоміг йому з усім розібратися, що він присвятив своє життя Христові, та я бачив, що не все гаразд. Ясно було, що сатана звинувачував його у тілесній слабкості і мучив його нагадуваннями про фізичні недоліки.

Цей тягар провини і розчарування коштував юнакові його життя. Він розбився насмерть, зістрибнувши з балкона висотного готелю, – а все тому, що дозволив сатані скористатися своїми фізичними слабкостями.

Якби тільки він міг зрозуміти, що ми не можемо бути більшими, ніж нам дозволить Бог. Ніхто з нас не зможе зробити чогось достойного без роботи Духа Святого у нашому житті. І нам не слід каратися. Не варто звинувачувати самих себе. Не оплакуйте кожну свою невдачу, тільки визнайте слабкості, щоб упокорено сказати: „Господи, я знаю, я слабкий. Мені так потрібна твоя допомога. Я відаю усе Тобі і прошу, зроби для мене, чого я сам для себе зробити не в змозі“. А Він зробить.

ЛАСКАВО ПРОСИМО УСІХ

Тіло Христове прекрасне. Кожна його частина життєво необхідна. Уявіть, яким безпорадним і сміхотворним було б тіло, якби складалося з самого тільки рота! Бог зробив мене у тілі ротом, але

певно, усе тіло це не сам лише рот. Деякі його частини значно важливіші за рота. І наскільки прекрасно спостерігати, як люди різноманітного походження, різного кольору разом трудяться, щоб служити Богові у єдності!

Бог хоче відкривати Свого Сина через вас, де б ви не були і що б ви не робили. Тож нехай засяє Ісус Христос у вашому житті, у вашому ставленні до людей і обставин.

Ми колись співали у церкві пісню: „Хай краса Ісусова у мені засяє, Його дивна любов і Його чистота. Дух Божий, очисти мене, щоб Ісусова краса у мені засяяла”. Це не просто прекрасна пісня та чудова молитва. Стремління кожного серця мають вкладатися у такі слова: „Господи, нехай у мені буде видно Твою красу”. Як Давид молився: „А я в правді побачу обличчя Твоє, і збудившись, насичусь Твоею подобою!” (Псалом 17:15).

Духом Божим усі ми, – і привабливі і непримітні, і сильні і слабкі, і кмітливі і загальмовані, – змінюємося в образ Христів. Ми усі приймаємо Його благодать. І колись усі ми наситимося, коли прекрасного дня змінимося у Його подобу.

Та як і могло бути інакше?

4

ПОРТРЕТ БЛАГОДАТІ

Одна справа, розмовляти про благодать як поняття абстрактне, і зовсім інша, – описати, на що ж воно схоже. Якщо краще один раз побачити, ніж сто разів почути, то де її побачити?

Певно, найкращим прикладом благодаті є один старозавітний персонаж, якого часто згадують автори Завіту Нового. Авраам вважається батьком усіх віруючих. Його життя дає нам найчіткіше уявлення про благодать і те, що вона робить.

У посланнях до Римлян і до Галатів апостол Павло повертається до Авраама як до головного прикладу людини, яку Бог приймає виключно на підставі її віри. У Римлян 4:3 Павло пише: „Що бо Писання говорить? Увірував Авраам Богові, і це залічено йому у праведність.” Апостол використовує той самий приклад у Галатів 3:6,7, коли пише: „Так як Авраам був увірував у Бога, і це залічено за праведність йому. Тож знайте, що ті, хто від віри, – то сини Авраамові.”

ПОВТОРЕННЯ ІСТОРІЇ

Буття 15 розповідає, що Авраам та його дружина, Сара, не могли мати дітей. Та все ж Бог дав їм обітницю, що з їхнього насіння благословляться усі народи і нації землі. Не зважаючи на неймовірність виконання такої обітниці, Авраам повірив Богові. Буття 15:6 каже: „І ввірував Авраам Господеві, а Він залічив йому те в праведність.”

Рік за роком спливав час, а дитини усе не було, тож у Авраама та Сарі почали з’являтися сумніви, чи дотримає Бог слова. Якось Сара вирішила усе узяти у свої руки і запропонувала Авраамові свою служницю, Агар. Потім вони б виростили дитину, народжену від неї, як свою власну. (Цікаво, що ідея сурогатного батьківства значно старша, ніж ми звикли про неї думати!) Агар зачала і народила сина, якого назвали Ізмаїл. А коли хлопчикові виповнилося 13 років, Бог повторив Свою обітницю Авраамові, хоча той і уявити собі не міг, як же у них з Сарою народиться син. Подякувавши Богові за цікаву ідею, Авраам не розгубився і запропонував Йому благословити вже народженого на той час Ізмаїла.

Невже для вас нітрохи не підбадьорююче дізнатися, що Авраам, чоловік, якого Біблія називає “отцем усіх віруючих” (Римлян 4:11), теж не міг повірити у Божу обітницю, не вірив, що Сара народить йому сина?! Коли Господь повторив обітницю, її здійснення здавалося настільки нереальним, що Сара засміялася. Пізніше, коли обітниця здійснилася, і Сара народила, вона назвала сина Ісаак, що означає “сміх”. Коли Ісаак ріс, його старший брат, Ізмаїл, не міг зносити, з якою любов’ю усі ставилися до обіцяної Богом дитини. На святкуванні відлучення дитини від грудей Ізмаїл стояв осторонь і кепкував зі свого брата. Як тільки Сара помітила зневагу до свого сина, вона наказала Авраамові вигнати з дому хлопця та його матір Агар. Сара вже не хотіла, щоб Ізмаїл розділив спадок із її сином Ісааком.

Звичайно ж, Авраам був засмучений поворотом подій, та Бог переконав його, що подбає про Ізмаїла. Отож Авраам послухав Сару та вигнав служницю і її сина геть. Було очевидно, що вони не могли успадкувати Божої обітниці.

МАЛЮЮЧИ КАРТИНУ

Коли Павло хотів довести, що праведність набувається вірою, він вказував своїм читачам на Авраама. Він пояснював, що у цій історії була алегорія, що і прояснювала ідею. Традиційно, раввини того часу дотримувалися думки, що кожен уривок Писання має по два тлумачення. Перший, так званий *пешат*, стосувався прямого і безпосереднього значення тексту. Та, провадили вони, існувало приховане значення кожного уривка (*ремез*). Деякі раввини додавали ще два типи тлумачення

Писання: *дераши*, алегоричне або не буквально значення, та *сод* (“секрет”), підпорядковане алегоричному тлумаченню. Недолік цих складних і часто протиречивих шкіл полягав у тому, що звичайна людина могла у них легко заплутатися і не зрозуміти вчення Біблії.

Я вважаю, що найкраще тлумачення – пряме і очевидне значення тексту. Бог здатен чітко і ясно висловити, що Він хотів сказати. Та багато-хто відійшли від ясного вчення Біблії, намагаючись знайти духовніше, чудернацьке тлумачення Писання. Давайте подивимося правді у вічі: одуховнюючи усе, ми можемо узяти щось абсолютно відсторонене, як, наприклад, бабуся Хаббард², і вивести з казки надзвичайну проповідь. Тільки задумайтеся, яка глиба духовного підтексту прихована в історії про бабусю, що пішла до шафки знайти кістку для свого бідного собаки. О, ми уявляємо її гіркий розпач, розчарування, скажемо сильніше, порожнечу її життя, коли вона дізнається, що у шафці нічого немає. Яка трагедія, коли вичерпуються наші ресурси!

Маючи крихту уяви, ми можемо роздувати з найменшої мухи доктринального слона. Найкраще правило – уникати алегоричних тлумачень, якщо тільки саме Писання не дасть нам підстав розглядати уривок як алегорію. Одним з таких випадків є алегоричне тлумачення Павлом історії з життя Авраама, на яке Павла надихнув Святий Дух і якому ми можемо довіряти:

Бо написано: “Мав Авраам двох синів, одного від рабині, а другого від вільної.” Але той, хто був від рабині, народився за тілом, а той, хто був від вільної, - за обітницею. Розуміти це треба інакше, бо це два заповіти: один від гори Сінай, що в рабство народжує, а він – то Агар. Бо Агар – то гора Сінай в Арабії, а відповідає сучасному Єрусалимові, який у рабстві з своїми дітьми. А вишній Єрусалим – вільний, він мати всім нам! Бо написано: “Звеселишся, неплодна, ти, що не родиш! Гукай та викликуй ти, що в породі не мучилась, бо в полишеної значно більше дітей, ніж у тієї, що має вона чоловіка!” А ви, браття, діти обітниці за Ісаком! Але як і тоді, хто родився за тілом – переслідував тих, хто родився за духом, так само й тепер. Та що каже Писання? “Прожени рабиню й сина її, бо не буде спадкувати син рабині разом із сином вільної.” Тому, браття, не сини ми рабині, але вільної! (Галатам 4:22-31)

ЗНАЧЕННЯ ІСТОРІЇ

Павло каже нам, що ці події важливі для нас не тільки з історичної точки зору, окрім усього іншого, вони змальовують долю тих, хто намагаються успадкувати Божі благословення через свої діла. Агар та її син уособлюють тих, хто намагаються досягнути праведності виконанням закону. Коли Авраам та Сара перестали чекати виконання обітниці, вони спробували самі виправити ситуацію, що призвело до болючих наслідків. Оскільки Ізмаїл був сином плоті, він служить прообразом людей, що шукають благословення за своїми тілесними вчинками. З іншого боку, Ісаак – син обітниці, представляє тих, хто успадкують благословення вірою.

Цікаво, так само, як Ізмаїл насміхався над Ісааком, і зараз люди, що живуть під законом, висміюють тих, хто обирає життя по вірі. Павло вважає, що ця напруженість стосунків бере початок ще з того конфлікту між братами. Точно так, як і за часів Павла, тих, хто наполягає на дотриманні закону, слід виганяти. У 70 р. н. е. цю алегорію було виконано, коли римські війська під проводом Тита зруйнували Єрусалим. Тих людей, що раніше переслідували інших було буквально вислано у заслання.

*Свобода, обітниця і благословення
Божі належать тим,
хто шукає праведності Божої
в Ісусі Христі.*

Павло за допомогою контрасту підкреслює різницю між сумним кінцем законників та прекрасним майбутнім дітей віри. Цитуючи Ісаю він каже: “Звеселишся, неплодна, ти, що не родиш! Гукай та викликуй ти, що в породі не мучилась, бо в полишеної значно більше дітей, ніж у тієї, що має вона чоловіка!” (вірш 27). Він мав на увазі, що християни, зібрані у Царстві за їхньою вірою, чисельно значно переважатимуть тих, хто намагався досягнути Бога ділами.

Саме ці слова підкреслюють сутність алегорії: “Тому, браття, не сини ми рабині, але вільної!” (вірш 31). Усі, хто належать Христові, успадкують Божі благословення, ставши частиною виконання обітничі, даної Аврааму – що через його насіння благословляться усі народи.

Ми з вами благословенні через насіння Авраамове, через Ісуса Христа. Свобода, обітниця і благословення Божі належать тим, хто шукає праведності Божої через віру в Ісуса Христа. Будучи дітьми обітничі, отримуючи безумовну Божу любов, ми можемо насолоджуватися міцністю наших стосунків з Христом.

Наскільки яскраво це описано в одному з гімнів: “За все сповна Ісус заплатив. Я тепер належу Йому; як багряне, гріх слід лишив, та Він білим, як сніг, мене омив.” Коли ми підходимо до престолу Божого, ми застигаємо у трепеті від того, що для нас зробив Ісус. Коли ми відчуваємо силу Божої обітничі, ніхто не наслідиться сказати: “Завдяки моїм власним старанням та самовідданій праці я досяг такої слави”. Ні, ми схилимо голови, і, переповнені радістю, визнаємо: “Дякуємо Тобі, Ісусе, дякуємо, Ти усе це зробив для нас! Ми знали, Ти можеш нас врятувати. Ми знали, що наших добрих справ не вистачить, щоб спастися; тому дякуємо Тобі, Господи.”

КЛЮЧОВЕ ПИТАННЯ

Ось такою була Аврамова віра. Та ключове питання полягає в наступному: коли Бог назвав його праведним, до обрізання чи після? Лжевчителі в Галатії проповідували, що не можна набути праведності необрізаним. Вони продовжували наполягати, що виконання цього ритуалу було необхідним для спасіння.

Тож коли Бог залічив Авраамові його віру в праведність? Це сталося до чи після того, як він обрізався? Це сталося до того, не після! Авраам уже був праведним ще до того, як дізнався про такий ритуал. Прочитайте засвідчення цього у 15 розділі Буття – обрізання з’являється тільки на два розділи пізніше. Праведним Авраама було названо з тієї хвилини, коли він увірував Богові.

Теж саме стосується і нас з вами. Тієї ж миті, коли ми увірували в Ісуса Христа, Бог залічив нам це у праведність, і не за те, що ми зробили чи зробимо, а винятково за нашу віру в Ісуса.

Оскільки Христос є Господом Всевишнім, Сином Божим і моїм особистим Спасителем, я покладаюся на Нього. Коли я роблю це, Бог про мене каже: “Праведний!” Якось Ісуса запитали: “Що ми маємо робити, щоб виконувати діла Божі?” На що Він відповів: “Оце діло Боже, - щоб у Того ви вірували, Кого Він послав” (Івана 6:28,29). Якщо ви хочете робити діла Божі – віруйте в Ісуса Христа. Це і є уся робота. У цьому і полягають Божі вимоги до вас.

ЯКА Ж СПРАВЖНЯ ВІРА?

Цікаво, що Яків (той, що написав послання до деяких християн, намагаючись хоч так дати їм доброго прочухана, щоб вони нарешті прокинулися і повиходили зі своїх барліг), теж звертається до прикладу Авраама. Він намагається показати, що віра, не підтверджена вчинками, мертва (Якова 2:26). Яків згадує, що Аврамова віра спонукала його до дій, і тому Бог зрештою визнав її: “Чи ти бачиш, що віра допомогла його ділам, і вдосконалилась віра із діл? І здійснилося Писання, що каже: “Авраам же увірував Богові, і це йому зараховане в праведність, і був названий він другом Божим” (Якова 2:22-23).

*Наші вчинки повинні відповідати
тому, у що ми віримо.
Віра – це не те, про що ми говоримо,
віра – це те, як ми живемо.*

Іншими словами, віра значно більше, ніж просто слова. Істинна віра супроводжується відповідними діями; якщо я вірю у щось, то мої вчинки це демонструватимуть. Я можу пристрасно агітувати за щось чи проти чогось, та коли мої власні діла йтимуть врозріз зі словами, то силу моїх переконань буде поставлено під сумнів.

Наприклад, я скажу, що вірю у те, що наступного понеділка на біржах станеться серйозний обвал, банківська криза, гроші знеціняться. Усі банки позачиняються, рахунки і позики буде заморожено, ніхто не зможе повернути собі їхні вклади. Та якщо після таких слів я не піду до банку і не заберу власні гроші, ви з повним правом зможете сказати, що я не вірив у те, що казав.

Наші вчинки мають доводити нашу віру, інакше її буде поставлено під сумнів. Оскільки Авраам дійсно вірив, що через Ісаака, його насіння, благословляться народи, він зміг привести сина на гору, покласти його на вівтар і занести над ним ножа. Авраам був готовий завершити справу, бо довіряв Божим словам, що через Ісаака Бог благословить його насіння (а в Ісаака тоді ще не було дітей), тому він приготувався послухатися Бога і принести Ісаака у жертву. Він знав, що коли буде необхідно, Бог зможе воскресити його сина з мертвих, щоб обітниця виконалася (див. Євреїв 11:19).

Наскільки ми довіряємо Божим обітницям? Давним-давно мені розповіли історію про одного чоловіка, у якого під час страшної хуртовини скінчилося паливо. Допомогти йому могли тільки сусіди, що жили на іншому березі річки. Оскільки ріка замерзла, він вирішив піти по кризі: став на коліна і почав помалу просуватися уперед, простукуючи кулаком кригу поперед себе, щоб перевірити її міцність. Так повільно він повз до іншого берега, пальці вже кровоточили. Уже майже досягнувши протилежного берега, він почув за собою якийсь шум і цокання копит. Озирнувшись, він побачив групу вершників, що сміливо перетинали річку по кризі.

Дехто скаже, що довіряє Божим обітницям, але в той же час обережно простукуватиме їх, щоб перевірити, чи достатньо вони міцні. Ми так повільно і недовірливо просуваємося уперед. “Бог обіцяв подбати про мої потреби, - кажемо ми, - та я не впевнений, що він дійсно це зробить. Ось, рахунок за квартиру отримав, і перевіряю, чи витримає Його обітниця. Звичайно, сподіваюся, що вона досить міцна.” Інші, навпаки, сміливо покладаються на Божі обіцянки, бо вони вже навчилися, що Бог завжди тримає слово, не дивлячись ні на що. Може, колись і вони були такими недовірливими, та досвід їм показав, що Бог завжди залишається вірним. Врешті-решт, їхня віра настільки зросла, що вони почали жити, спираючись на неї. Кожен вчинками доводить свої істинні переконання, наші діла демонструють нашу віру.

Авраам довів свою віру вчинками. Якби на горі він почав сперечатися з Богом, це означало б, що насправді він Йому не довіряє. Уявіть, Авраам сказав би: “Перепрошую, але сина в жертву я не принесу. Господи, Ти що, забув: син же у мене єдиний. Ти ж обіцяв народи через нього благословити. Ні, ніякої жертви не буде.” Більшість людей вважає чомусь, що віра складається із слів, тоді як насправді віра полягає у наших вчинках. Вашу віру ви демонструєте тим, що робите.

Тому-то Яків, цитуючи той самий уривок Писання, що й Павло, хоче довести, що віра без діл мертва. Якщо ви скажете, що у щось вірите, а самі не зможете довести переконань вчинками, то самі спростуете свої слова. Справжня віра підкріплюється ділами, що гармонують із словами. Авраам довіряв Богові, і його віру було видно у вчинках, що узгоджувалися з його переконаннями. Тому Бог залічив таку віру у праведність.

Авраам був праведним не ділами, а завдяки вірі. Його справи повністю узгоджувалися з тим, у що він вірив. Бог на підставі Авраамової віри залічив тому це у праведність.

ВЛОВЛЮЄТЕ ДУМКУ?

Не хочеться, щоб вам здалося, що тепер усі наші вчинки мають бути бездоганними. Як діти Божі, що вірять в Ісуса Христа, ми з вами беремо участь у духовній війні. Хоча наш дух відроджено у Христі, ми продовжуємо жити у старих тліючих домівках, - наших тілах. І моє тліюче тіло має певну владу наді мною; інколи я помічаю, що починаю боротися сам з собою, що не роблю того, що б хотів робити. Часом мої вчинки і дії протиричають моїй вірі у Христа.

Та я не можу постійно залишатися у такому стані. Я можу впасти, як це буває з кожним, та я не можу дозволити собі залишитися лежати там, де впав. Дух не дозволить мені там лежати. Він спонукає мене і допомагає мені підвестися. Коли я спотикаюся і падаю, Бог не стирає моє ім'я з книги життя. Якщо у вас є діти, ви не кричали на них коли вони вчилися ходити і падали: “Йди собі геть, йолопе! Тепер ти *мені* не дитина, раз так падаєш! Я від тебе відмовляюся.” Ні, навпаки, ви самі допомагали їй встати і казали: “Нічого страшного, все гаразд. Ходи сюди, йди до татка. Нумо, ходи до мене.” Ви підбадьорювали своїх дітей знову і знову.

Ви Божа дитина. Він намагається допомогти вам, навчити вас ходити. Тішмося, знаючи, що навіть коли ми падаємо, Він не дає нам стусана і не викидає геть. Він не відмовляється від нас. Від Нього ви ніколи не почувете: “Більше ти Мені не дитина, бо ти впав!” Він підведе вас, обтрусить з вас пил і скаже: “Усе гаразд. Спробуй знову.”

Кожен, хто народився від Бога не може жити в гріху. Ми не можемо постійно жити гріхом. Якщо ми продовжуємо жити у гріху, тим самим спростовуємо слова про свою віру. Авраам вірив у Бога і своїми вчинками підтверджував віру.

Звичайно, це не означає, що як тільки Авраам довірив своє життя Богові, він жодного разу не похитнувся у вірі. Похитнувся. Навіть найвизначніша подія його життя, коли Бог проголосив Авраама праведним, описана в Біблії між його двома падіннями у вірі. Розділи 12 і 20 описують, як Авраам, замість того, щоб покласти на Бога, двічі обманув, щоб викрутитися із складної ситуації. Авраам теж часом “простукував кригу”, та ця риса характеру не була домінуючою. Так, він, як і ми з вами, зазнав поразки, але не здався. Він усе життя так доводив свою віру, що Біблія називає його мужем віри. Аврамова віра спонукала його до відповідних дій.

Та все ж не вчинки його Бог залічив йому у праведність, а віру. Так само і з нами. Наша віра має вести нас до життя у покорі, до гарних справ, але не гарними справами ми заробимо право стояти перед Богом. Вірою нам зараховується праведність Ісуса Христа.

Тільки тому, що я вірю в Бога і покладаюся на Ісуса Христа, я стаю сином Авраама. Я стаю його спадкоємцем, тому обітниця і заповіт благословення, обіцяні Авраамові, стають і моїми.

Євангелію благодаті було проповідано ще давним-давно через Авраама. Його життя стало дивовижним прикладом благодаті і того, що вона робить. І ця робота значно прекрасніша, ніж будь-яка картина, що висить у Луврі, Прадо чи музеї мистецтв “Метрополітан”. Це захоплюючий і вражаючий портрет Божої любові до грішника, що своє життя віддав Йому. І найпрекрасніше, що усі ми вписані у цю картину, кожен із нас, прикрашений написом на чолі “благословенний”.

ОДИН КРОК ЗА РАЗ

Колись давно у мене був один друг, котрий мав власний бізнес – поставку продуктів до гастрономів. Під час одного з відряджень він познайомився з дружиною власника невеликої крамнички. Починалося усе невинно – жарти, дружні кепкування, які згодом перейшли у регулярні зустрічі за чашкою кави та тривалі розмови. Усе це переросло в закоханість, вони покинули свої сім'ї, почали жити разом. Тільки тоді дружина мого друга, наша близька подруга, подзвонила нам і попросила молитися за них.

У той же час пастор церкви, до якої ходили наші друзі зайшов відвідати того чоловіка. Пастор поділився з ним, що бачив видіння чорного катафалка, і коли той чоловік не покається і не повернеться до своєї дружини, його скоро винесуть з дому ногами уперед. Такий жорсткий підхід ще більше розізлив чоловіка, і той вирішив не відступатися від свого аморального рішення. Після цього мені знову зателефонувала його дружина і попросила порозмовляти з ним.

Я погодився. Коли я приїхав туди, побачив, що друг мій жив у жалюгідній квартирці над гаражем у поганій частині міста. Коли я оглянув його брудну домівку, мене вразило, скільки він втратив: свою прекрасну дружину і дочок, будинок у найкращій частині міста. Він продав душу за окрасць черствого хліба. Коли він підійшов до дверей, було видно, що йому соромно. Він був гречним, запросив мене увійти, присісти. Коли я роздивлявся, як живе мій друг, я не переставав думати, як він міг проміняти усе на ніщо?

Мені боляче було на нього дивитися, бо я любив його. Усвідомлення того, як низько він упав, краяло мені серце. Мені не вдалося приховати свої почуття, як мені не було соромно, але я почав плакати. Мене огорнув такий смуток, що навіть коли з кухні вийшла його дружина, я продовжував хлипати. Зрештою, мені було настільки соромно, що я сказав: “Пробач, я просто прийшов відвідати тебе, але, як бачиш, я не в змозі нормально розмовляти.” Я підвівся, попрощався і пішов додому, почуваячись останнім йолопом. Моя подруга просила поговорити з її чоловіком, допомогти їм примиритися, а я зміг тільки посидіти і поплакати.

Наступного ранку я отримав неймовірні новини: буквально через кілька годин після мого візиту мій друг повернувся до дружини і дітей.

Що Бог зробив, щоб зцілити зруйновані стосунки? Певно, що не проповідь у стилі “я-за-тебе-кращий”. Дух Божий вклав у мене дух покори і співчуття, які і призвели до радісного примирення. Я думав, що я просто-напросто сів у колошу, та потім відкрив, що коли ми ходимо за Духом, Бог починає працювати через нас так, як ми і увийти не могли.

Життя за Духом – надзвичайно практична річ. Це не означає, що все своє життя ми з німбами над головами та ангельськими посмішками на устах пурхатимемо у хмарках. Ми можемо думати про небесне і в той же час бути здатними вирішити цілком приземлені питання. Деякі християни настільки противляться всепроникній світськості нашої культури, що стають буквально нездатними спілкуватися зі своїми родичами, друзями та сусідами. Життя за Духом не забирає нас від реальності, а, навпаки, допомагає нам жити і працювати у цій реальності з найбільшою ефективністю.

СТОСУНКИ – НА ПЕРШОМУ МІСЦІ

Хтось якось влучно висловився: “Головне, щоб головне залишалось головним.” Наскільки це правдиве і у духовному світі! І хоча життя за Духом є надзвичайно практичною річчю, ми постійно повинні пам'ятати, що не з цього усе починається. *Стосунки завжди визначають поведінку.*

Чудову ілюстрацію до цього прикладу можна знайти у посланні до Ефесян. У перших трьох розділах йдеться про стосунки. Тільки після того четвертий розділ розпочинається словами: “Отож благаю вас я, щоб ви поводитися гідно покликання, до якого покликано вас.” Стосунки стоять в основі того, що буде за ними.

Якщо ми спробуємо ходити, не налаштувавшись на відповідний лад, у нас нічого не вийде. Вміння ходити базується на відчутті рівноваги. Це легко побачити в оточуючому світі: перед тим, як вчитися ходити, дитина повинна навчитися тримати рівновагу сидячи. Потім вона опановує мистецтво стояння. По тому вона вчиться похитуванню, і після усіх цих фаз починає розвивати здатність ходити.

У посланні до Ефесян Павло каже, коли ми навчимося розуміти, що означає сидіти поруч зі Христом, ми відчуємо силу Бога, котра, у свою чергу, допоможе нам жити так, щоб догоджати Йому. Очевидний розвиток по висхідній: спочатку розвиваємо збалансовані стосунки з Богом, потім вчимося ходити. Колись усі ми жили за плоттю, відчужені від Бога, ми підкорялися усім забаганкам тіла та вигадкам розуму. Та Божа благодать перемінила наші життя настільки, що ми здатні насолоджуватися дивовижним спілкуванням із Господом. І коли ми передаємо контроль над своїм життям Святому Духу, то ще більше відчуємо його радість і повноту.

СКАЗАНО – ЗРОБЛЕНО

Багато хто заявляють, що вони знають Бога; їхня лексика винятково “християнізована”, та у буденному житті вони віддалені від Бога. Життєво необхідно навчитися жити так, щоб наші слова не розходилися з ділами. Наше практичне життя має відповідати нашому покликанню і благословенням, на які ми претендуємо, називаючись християнами.

*Наш розум – поле битви,
на котрому ми вирішуємо,
переможе Дух чи тілесні бажання.*

Питання полягає у наступному: як нам уникнути цього? Як не бути захопленими круговертю подій у світі? Павло дає відповідь у посланні до Галатів 5:16: “І кажу: *ходіть за Духом* – і не вчините пожадливістю тіла” (виділення автора).

Грецьке слово, котре у нас перекладено як “ходіть”, у даному уривку можна назвати домінуючою характеристикою життя людини. Про людину скупі можна сказати, що вона “ходить у жадібності”. Коли людина турботлива та любляча, про неї скажемо, що вона “ходить у доброті”.

Ходити за Духом, значить, дозволити Святому Духу контролювати наше життя. Кожного дня ми можемо обирати, ходитимемо за Духом чи за тілесними бажаннями. Наш розум – поле битви, на котрому ми виберемо, кому віддати перемогу.

Не варто забувати, що Бог створив людський мозок на кшталт комп’ютера: вони можуть виконувати тільки ті операції, на які вони запрограмовані. Подібним чином ми щодня програмуємо свій мозок; якщо програма надходить від плоті, то і життя буде тілесним. Якщо закладено програму духовну, то життя, відповідно, відобразатиме пріоритети духовні.

Наскільки легко потрапити у пастку вдавано активного духовного життя, коли першочерговим пріоритетом все одно залишиться догоджання плоті! Певно, що найбільше клопотів у житті нам завдає наша тліюча плоть. Як же нам звільнитися від, здається, непереможного рабства плоті?

Відповідь проста, але дієва: *не боріться з плоттю, а зміцнюйте Дух!* Не варто боротися з темрявою, якщо можна увімкнути світло.

Для цього спершу нам слід визнати, що ми маємо і тілесну і духовну натуру. І якщо ми хочемо ходити в Дусі, то слід жити духовну людину. Ми прекрасно знаємо, що означає зміцнити себе фізично: якщо я вчасно не поїм, мій організм не забариться мені про це нагадати.

Хтось мені розповідав, що після трьох днів посту відчуття голоду зникає. Зі мною чомусь усе було інакше. Після триденного посту моя уява без упину малувала усі найвишуканіші та найзапашніші страви, які тільки могли спасти на думку. Це простий спосіб, у який мій організм посилено нагадував мені, що з ним слід зробити. Ми їмо. Ми займаємося спортом і приймаємо вітаміни, щоб зміцнитися фізично.

Духовне зміцнення потребує подібного режиму. Нам слід регулярно вживати хліб життя, – Слово Боже.

СПОЖИВАЮЧИ СЛОВО

Хіба ж не іронічно, що споживання Слова часто опиняється у нашому житті на останньому місці? “Звичайно, мені слід більше часу проводити у Слові, - кажемо ми, - та зараз часу обмаль, ніколи за це взятися.” Інакше кажучи, ми постимося у Дусі. Ми живимо свій дух незбалансовано і нерегулярно, з великими перервами. Забуваючи про систематичне вивчення Слова, ми вдовольняємося тим, “що око вхопить”. У нас немає постійності у вивченні Біблії та у духовному зростанні. Усе закінчується тим, що ми старанно дбаємо про свою плоть, занедбуючи потреби духа. Як результат, духовна людина у нас починає слабнути, і плоть бере гору.

Якщо я хочу, щоб моя внутрішня людина залишалася сильною, то сіяти варто у мій дух. Я не можу сіяти в плоть і сподіватися, що якимось дивом вона принесе багатий духовний врожай. Щоб ходити за Духом, слід почати жити дух. Значить, я маю докласти зусиль, щоб якомога більше часу проводити у Слові. Йов сказав: “Над уставу свою я ховав слова уст Його” (Йов 23:12). Конче важливо усвідомити усю цінність Божого Слова. Ісус сказав, що слова Його – дух і життя, тож регулярно і систематичне вивчення Божого Слова стає необхідним у житті за Духом.

СПІЛКУВАННЯ З БОГОМ

Щоб відчувати радість від життя за Духом, слід приділяти достатньо уваги молитві. Переживаючи радісне хвилювання від спілкування з Богом, ми ще більше зміцнюємося духом. Ми починаємо значно глибше відчувати присутність Божу у всьому, що ми робимо або з чим зустрічаємося.

*Ходити за Духом –
просто означає запросити Бога
бути нашим постійним супутником.*

Коли ми усвідомлюємо Божу присутність, це робить наше сприйняття світу повнішим та глибшим. Я особисто переконаний, що нашою найбільшою потребою є саме усвідомлення Божої присутності за будь-якого часу. Коли в Афінах Павло розмовляв з епікурейцями та стоїками, як записано у 17 розділі Дій, він проголосив: “Ним [Богом] ми живемо, і рухаємося, і існуємо” (вірш 28).

Наші життя радикально зміняться, коли ми визнаємо, що Бог завжди з нами. Якщо проігнорувати цей факт, можна прийти до духовного краху. Чим далі ми усунемо від себе Бога, тим більше підпустимо до себе те, що живитиме нашу гріховну плоть. Коли ми спотикаємося і падаємо, ми можемо знайти масу відмовок, та все одно корінь проблеми полягатиме у тому, що ми забули про Божу присутність. Напучення ходити за Духом просто означає зробити Бога постійним супутником у всіх наших щоденних справах.

Коли ми ходимо за Духом, коли живемо з постійним усвідомленням Божої присутності, ми більше не потребуємо нагадувань та закликів жити згідно християнських стандартів поведінки. Наші життя докорінно зміняться, якщо ми пам’ятатимемо про близькість Бога та Його любов.

ОБЕРТАЮЧИ РОЗДРАТУВАННЯ НА РАДІСТЬ

Навіть наше ставлення до найприземленіших аспектів буття радикально змінюється, коли ми дозволяємо Святому Духу правити у нашому житті. І хоча зовнішні обставини залишаються без змін, наше ставлення до них зазнає змін настільки, що ми зможемо радіти навіть у тому, що раніше нас дратувало.

Нам усім доводиться робити те, що нам неприємне. Ми використовуємо класичний у таких випадках підхід “відкладання на потім”, все ж прекрасно розуміючи, що таке ставлення тільки погіршить ситуацію.

Я терпіти не можу виносити сміття. Та, тим не менше, розумію, що коли цього не зроблю, то скоро відчуватиму нестерпний сморід. Отож, зціпивши зуби, я виношу сміття. Звичайно, мені було б приємніше з’їсти порцію шоколадного морозива, але я добре знаю, що коли я не виконуватиму своїх обов’язків, то невдовзі гниле смердіння примішуватиметься до аромату шоколаду, і усе бажання поїсти морозива вивітриться.

Навіть у таких буденних домашніх справах у мене залишається можливість обирати. Я можу бурчати і скаржитися на те, що ненавиджу виносити сміття, або скористатися тим часом, щоб

поспілкуватися з Богом. Можна насвистувати мелодію пісні прославлення навіть на шляху до контейнера для сміття. Коли я наближаюся до Бога, помічаю, що все менше думаю про сміття, а більше про Його благодать. Я без проблем можу пережити найнеприємніше завдання, якщо мої думки будуть про духовне.

Ще один приклад – очікування. Скажіть, що може бути гіршим за червоне світло світлофора, коли ви катастрофічно поспішаєте. Як вам чекати, знаючи, що треба продивитися цілу гаму кольорів, поки ви зможете їхати далі.

Але замість того, щоб злитися, я вирішив тримати біля себе Біблію – коли я зупиняюся на червоному світлі, відкриваю Писання і читаю уривок. Про те, що вже можна їхати, мені повідомить сигнал машини, що за мною. Коли я в Слові, час пролітає непомітно!

Життя у Дусі стає радісним і хвилюючим, коли ми розуміємо, що означають близькі стосунки з Богом. Ми стаємо все більше співзвучними з Богом – починаючи з Його присутності в нас та закінчуючи Його дивовижним творінням.

ХТО ГОЛОВНИЙ?

Ходіння має на увазі пересування. Коли ми ходимо, ми пересуваємося з одного місця в інше. Ми починаємо в одній точці і опиняємося в іншій. Пункт прибуття залежить від напрямку, в якому ми рухалися.

Так само, ходячи в Дусі, ми пересуваємося від одного духовного пункту до наступного. Прислухаючись до Духа, ми переходимо з одного рівня духовної зрілості на наступний. І хоча ми йдемо у напрямку, вказаному Ним, інколи ми потрапляємо у халепу.

Коли у нас з'являється якась думка чи ідея, як нам розрізнити, чи це від Бога? Писання каже, що Бог записує Свій закон на скрижалях наших сердець (див. Єремії 31:33; 2 Коринтян 3:3). Бог повідомляє ідею моему духу, а дух доносить її до інтелекту. Ми сприймаємо це як ідею, думку, мить натхнення. Одним із Божих способів відкрити нам Його волю – це вкласти в нас бажання до чогось.

На жаль, у мене є ще бажання, що приходять від моєї гріховної плоті. Вона знає, як можна посягти у мій розум сильні, непереборні бажання. Часом неможливо розрізнити, від кого ж прийшло те чи інше бажання.

Колись, їдучи на зустріч у місто Вентура, що у Каліфорнії, я постав перед дилемою. Був такий погожий день, що в мене закралася думка: може звернути з прямого шляху і поїхати по набережній Тихого океану, щоб насолодитися прекрасними краєвидами. Поглядаючи на хвилі, відчуваючи віяння легкого бризу, я підозрював, що таку ідею мені підкинула плоть, та все ж вирішив не відступати від задуманого.

З розвитку подальших подій я зрозумів, що мій виїзд на набережню був спланований Богом. На під'їзді до Малібю я помітив двох молодих людей, що подорожували автостопом, і вирішив їх підвезти. По дорозі у мене з'явилася можливість розповісти цим двом про Христа.

Пара поїхала зі мною до Вентури і наступного дня прийшла до церкви, де я проповідував. Того ж самого вечора вони прийняли Христа, і стали сильними і активними членами тієї церкви. Потім роздумував над усім цим: "Нічого собі! Бог мене направляє. Моє бажання поїхати по набережній насправді прийшло від Нього."

Все ж, часто важко визначити, чи це Господь промовляє до наших сердець. Нерідко ми помиляємося, огортаючи Божу роботу у містику та зайвий драматизм. "Певна річ, - думаємо ми, - коли Бог зі мною заговорить, то земля затремтить, світло згасне, а волосся стане дибки." Зі мною Бог так не розмовляв. Коли Він говорить зі мною, Він звертається до мого духа, який, у свою чергу, доносить ці слова до моєї свідомості, і робить це так природно, що інколи важко розрізнити, чи це дійсно Божий голос.

Хотілося б дати вам формулу чи тест із трьох питань, за яким можна було б визначити голос Бога, та навіть якщо така процедура існує, мені про неї невідомо. Мене, як і вас, часом роздирають сумніви, чи голос Духа я слухаю, чи голос плоті. Дійсно, я б хотів порекомендувати вам спосіб довести, що те, що ви чуєте, приходить від Бога.

Та все ж Бог не покинув нас у тумані нерозуміння. Він послав Свого Духа Святого мешкати у наших серцях, не тільки щоб Він направляв нас у певних життєвих ситуаціях, але щоб привести нас до розуміння істини про Боже Слово. А Дух ніколи не поведе нас урозріз з тим, що вже об'явив раніше.

РОЗУМІННЯ СЛОВА

Цікаво спостерігати за тим, як деякі люди, що ще не прийняли Господа, розчаровуються, намагаючись читати Біблію. Вони визнають, що вона змінила мільйони людських життів, мала сильний вплив на розвиток західної цивілізації, і хочуть зрозуміти, що у Біблії такого особливого.

Результат завжди один: вони загрузають і виснажуються, але ніяк не можуть ухопити значення Біблії. Це не повинно дивувати нас, оскільки Біблія сама попереджає, що людина тілесна не приймає духовного і зрозуміти не може, бо розуміється це тільки духовно (див. 1 Коринтян 2:14). З іншого боку, людина духовна розуміє усе, навіть якщо його не розуміють інші. Оскільки тепер між нами й Богом існують правильні стосунки через Ісуса Христа, Дух Святий може відкривати істину нашим серцям. Тому Слово Боже стає живим і зрозумілим.

Таке служіння Духа стає для нас життєвою необхідністю. Я не перестаю дивуватися, що інколи можу прочитати цілий розділ Писання і нічого з нього не винести. Спонтанно, я сам себе запитую: „Ну, і що ж я прочитав?” У такому разі я зупиняюся і молюся: „Господи, я впевнений, що Ти хочеш чомусь мене навчити через цей розділ. Будь ласка, відкривай мені значення Твого Слова, і нехай Дух Святий послужить мені у цьому”. Потім я перечитую той самий розділ, і мене вражає глибина істини, яку я до цього пропустив.

На ранковому недільному служінні ми завжди читаємо уривок із книги Псалмів. Коли ми читаємо псалом утретє, оскільки у нас три недільних служіння, мені відкривається у Писанні те, чого я не помітив, читаючи перший раз. Буває, що якийсь із віршів особливо торкається мого серця і благословляє мене несподівано сильно. Це усвідомлення того, що Дух направляє нас до істини є невід’ємною частиною життя за Духом.

НЕ ЗУПИНЯЙТЕСЯ!

Ми постійно зустрічаємо спротив нашому духовному зросту з боку плоті, світу і самого сатани. Але Писання надихає нас не зупинятися і гнатися до мети за нагородою високого поклику Божого у Христі Ісусі (див. Филип’ян 3:14). Ісус сказав: „Силкуйтеся ввійти тісними ворітьми” (Луки 13:24). Грецьке слово, що нашою мовою перекладається як „силкуйтеся” – *agonizomai* [агонізомай], від якого походить і слово „агонія”. Не обманюйтеся, жити за Духом не настільки вже й легко й просто. Таке життя вимагає зусиль з нашого боку, посвячення себе і дисципліни.

Без перебільшення скажу, що це той вибір, який усі ми робимо кожного дня. Вибираючи прожити день за Духом, треба приготуватися, що від наслідків такого рішення у нас перехопить подих, настільки вони будуть прекрасними. Ми зможемо насолодитися захоплюючою глибиною і постійністю спілкування з Богом. Як підмітив апостол Іван: „Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха” (1 Івана 1:7).

Стосунки з Богом прекрасні ще й тому, що чим більше часу ми проводимо з Господом, тим більше нам цього хочеться. Чим більше ми відчуваємо повноту і близькість із Отцем, тим важче жити без цього. Як тільки ми опиняємося поза близькими взаєминами з Богом, внутрішня порожнеча одразу ж кличе нас до молитви.

Коли ми живемо за Духом, то насолоджуємося дивовижними перевагами близьких стосунків з Богом: відчуваємо, як радість сповнює наші серця, скрутні обставини не вибивають нас з колії, бо наша радість у Господі, а не деінде. Відчуття миру, глибина розуміння, терпіння, доброта, м’якість приходять саме від життя у Дусі. Сила Духа Святого допомагає нам подужати ненаситні бажання плоті. Несподівано нам відкривається повна картина, ми бачимо реалістичні й раціональні способи боротьби з з нашою гріховною натурою. Як підсумував Павло: „Бо думка тілесна то смерть, а думка духовна – життя та мир” (Римлян 8:6).

Як же ми можемо відмовитися від нового славного життя, яке Бог нам пропонує Своєю благодаттю? Життя, зміцнене Духом, – Його радістю, любов’ю, миром – це саме те, чого ми так прагнемо.

Але щоб відчути ці благословення, нам треба обрати життя за Духом. Нам треба прийти до Бога і попросити додати нам бажання більше молитися, більше вивчати Його Слово, відчути ще глибшу єдність з Христом. Слід молитися про більше благодаті, щоб бути здатними шукати перше Царства Божого і праведності Його. І тоді ми відчуємо всеохоплюючу перемогу навіть над нашими найгіршими гріхами, і Дух Божий використовуватиме нас могутнім чином.

Навіть, якщо наше найкраще вміння – плескати язиком.

6

САД, А НЕ ФАБРИКА

Ви коли-небудь помічали різочу відмінність між словами „діла, робота” та „плоди”? „Діла” – слово, пов’язане з фабрикою, складною установою з тиском, строками, постійною необхідністю щось продукувати. Слово „плід” асоціюється з мирним, затишним садом, місцем, де нам хочеться залишитися у приємному товаристві і впиватися красою саду.

Дуже важливо збагнути, що Бог приходить не на фабрику у пошуках продукції, а до Свого саду, щоб насолодитися його плодами. Євангелія благодаті закликає нас покинути смог і прес „фабричного” життя ділами, і, замість цього, родити той плід, який Господь бажає бачити у садку нашого життя.

ПРИРОДНИЙ РЕЗУЛЬТАТ ВЗАЄМИН

Галатам 3:2,3 – вирішальний уривок для тих, хто прагнуть своїм життям догоджати Богові. Павло пише: „Це одне хочу знати від вас: чи ви прийняли Духа ділами закону, чи із проповіді про віру? Чи ж ви аж такі нерозумні? Духом почавши, кінчите тепер тілом?”

Зверніть увагу, апостол проводить паралелі:

- Дух, що пов’язаний з вірою;
- вчинки, що пов’язані з плоттю.

Як тільки ми потрапляємо у світ вчинків і діл, ми маємо справу із плоттю. Так само, як вчинки і плоть, пов’язані між собою Дух та віра.

Хтось може заперечити: „Але ж, Чаку, ми повинні працювати для Господа”. Ні, не повинні. Бо немає нічого, чим би я міг догодити Богові по плоті. Та, з іншого боку, віра завжди приносить плід.

Якщо ви занурені у діла, це означає, що ви покладаєтеся на плоть. А якщо ви живете з Христом вірою, Дух зрошуватиме у вашому житті плоди. Плід – це не те, що ви маєте випродувати, оскільки впевнені у його неминучості й необхідності; плід є природним результатом взаємин.

Погляньте-но на запашні привабливі персики на дереві. Вони не силкуються день у день рости і стигнути, усе, що вони роблять – це висять на дереві. Достигання – природний продукт взаємин. До тих пір, поки персики знаходяться на дереві, вони перетворюватимуться на солодкі плоди.

Те саме відбувається і з нами. Доки ми перебуваємо у Христі – позиція віри – стосунки приносимуть плід. Отож, коли плоду немає, стосунки можна піддати сумніву.

Тому-то Павло і каже нам: „Випробуйте самих себе, чи ви у вірі, пізнавайте самих себе. Хіба ви не знаєте самих себе, що Ісус Христос у вас? Хіба що ви не такі, якими б мали бути” (2 Коринтян 3:15). Ісус попередив нас, що будуть ті, хто прийдуть, як вовки в овечих шкурах. Ви можете виглядати як християнин, діяти як християнин, говорити як християнин, але: „Бабусю, чому у тебе такі великі зуби?!” ззовні ви будете сумірною вівцею, але усередині житиме вовк.

То ж як дізнатися, хто є хто? Ісус сказав: „З їхніх плодів пізнаєте їх” (Матвія 7:20, виділення автора).

Нас покликано випробовувати себе, щоб пересвідчитися у тому, який плід ми приносимо. Якщо плід гнилий, то це означає, що щось негаразд з нашими стосунками, що, у свою чергу значить, у нас проблеми з вірою. Бо живі взаємини з Христом *дадуть* плід, це безперечно.

НАША ВЕЛИКА ПОМИЛКА

Нашою найбільшою проблемою є те, що ми завжди більше зацікавлені у тому, що ми робимо, ніж у тому, ким ми є, тоді як у Бога усе навпаки. Він шукає плоду, а ми Йому намагаємося показати діла.

Прикро, але правда – роками нам казали: „Тобі треба щось зробити для Господа, тобі слід потрудитися для Нього”. Нас постійно надихали і підштовхували до праці для Божого Царства. І ми трудилися, бо нас просив пастор або давав доручення якийсь церковний оргкомітет.

Може вам доручили запрошувати нових людей до церкви, але Бог не покликав вас на таке служіння. Я знаю людей, котрі ціпеніють, чуючи, що треба піти до незнайомих людей. Підходячи до дверей, вони моляться: „Господи, нехай тільки нікого не буде вдома...” Таке примусове служіння не є природним для них, а тому скоро перетвориться на плотську справу, якій вони спротивляться. Вони ненавидять своє служіння, а тому виконують його абияк. Тоді голова комітету запрошення нових людей телефонує їм і каже: „Нам вас бракувало минулого вівторка, жаль що ви не прийшли. Хотілося б вірити, що наступного разу ви будете на зібранні”. Винний витискає із себе стриману відповідь: „Гаразд...”, і усе починається знову.

Так вас підштовхують не до того, для чого вас створено Богом. Вас примушують займатися тим, що для вас не є природним, і, звичайно, служіння Богу стає джерелом роздратування. Але Бог не хоче від вас того, що ви потім оплакуватимете. Він узагалі терпіти не може такого „християнського плачу”. Це образа для Нього. Я ненавиджу, коли люди починають плакати про те, що вони зробили для мене. Це примушує мене почуватися по-дурному. Зрештою, хто їх просив це робити?

Якщо ви чогось не хочете робити, просто не робіть того. Не треба робити широкого великодушного жесту, якщо потім будете скаржитися, як вам було важко. У такому випадку краще нічого не робити.

Залиште служіння тим, хто його любить. Наприклад є люди, що обожають розмовляти з незнайомцями. Їм нудно сидіти удома і нетерпиться зав'язати розмову із кимось, кого вони ніколи не бачили. Така їхня природа. Це служіння є *природним* для них – у цьому ключ.

Коли усе відбувається природно – це плоди, коли з примусу – це вже робота. Бог завжди дає ним сили спорядити на те, до чого Він нас покликав, і це буде природно.

Багато-хто відчувають другосортними християнами тільки тому, що не можуть робити того, що вміють інші. Зустрічаючи іншого віруючого, що каже: „Хвала Господеві, на цьому тижні я п'ятьом розказав про Христа, і усі п'ятеро покалися”. „Лишенько, – подумає інший, – я такий поганий свідок для Господа. Я нікого не євангелізую. Моє життя – суцільна невдача”. Людина відчувається винною через те, що на вулиці не хапала людей за комір, питаючи, чи знають вони чотири духовних закони.

Чому з декого виходять такі гарні євангелісти? Та тому, що це служіння є природним для них. Господь їх обдарував і спорядив для цього. Не кожен є ротом у тілі; і що може зробити рот, якщо за ним не стоятиме мозок, якщо не буде ніг, що понесуть, куди потрібно. Ми не повинні почуватися винними, якщо у нас немає служіння, як у інших або якщо воно не таке ефективне. Тіло має працювати у єдності, і саме Бог визначає місце кожного з нас.

Бог хоче, щоб ви займалися тим, для чого Він вас обдарував. І плід християнського життя природно з'явиться у вашому житті, якщо ви перебуватимете у Христі через свою віру у Нього. Ісус сказав: „У тому прославиться Отець Мій, якщо ви рясно зародите” (Івана 15:8). Бог хоче, щоб ви були плідними для Нього, а це можливо тільки через віру.

ПЛОТСЬКОЇ ВІРИ НЕ БУВАЄ

Євангелія від Матвія говорить, що одного дня багато-хто прийдуть до Ісуса і розкажуть Йому про усі діла, що вони для Нього зробили, та Він їм на це відповідь: „Я не знаю вас” (Матвія 7:23). Господь не приймає вчинків плоті і ніколи цього раніше не робив.

Пам'ятаєте, що Господь сказав Авраамові: „Візьми свого сина, свого одинака, що його полюбив ти, Ісаака, ... і принеси його в цілопалення на одній із тих гір, що про неї скажу тобі” (Буття 22:2). Господній наказ звучить дещо дивно – адже ж у Авраама був ще один син, Ізмаїл, принаймні на 14 років старший за Ісаака. Що Господь мав на увазі, кажучи: „Візьми свого сина, свого *одинака*”?

Справа у тому, що Ізмаїл був справою плоті. Він не був сином обітниці, сином віри, він був сином плоті. Тому Господь і не визнав Ізмаїла – уособлення плоті. Бог визнає тільки роботу Духа – Ісаака, сина віри. Тому Він і сказав Авраамові: „Візьми свого сина, свого *одинака*, Ісаака”.

Бог ніколи не визнає і не винагороджує роботу плоті. З іншого боку, Він ревно прагне, щоб у нашому житті рясніли плоди благодаті.

П'ятнадцятий розділ євангелії від Івана пояснює нам, як віруючий приносить плоди: „Перебувайте в Мені, а Я в вас! Як та гілка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградні, так і ви, як в Мені перебувати не будете” (Івана 15:4). Ісус наголошував не на тому, що ми *робимо*, а на тому, хто ми *є*. А плід, який ми принесемо, свідчитиме про наші взаємини з Христом. У нас немає справжніх стосунків з Богом, якщо ми не приносимо плоду. Відсутність плоду – „з їхніх плодів пізнаєте їх” – має підштовхнути нас до перевірки стосунків з Богом.

ЛЖЕІНСПЕКТОРИ ПЛОДІВ

Бог через Святого Духа провів дивовижну роботу у вашому житті. Ще коли ви були грішниками, Бог любив вас. Коли вірою ви покликали Його, Він виправдав вас. Бог очистив вас, стер ваше минуле так, ніби нічого і не було. Це і є значення слова „виправдав”.

Тієї ж миті, коли ви прийняли Христа вірою – поки ви і копійки не пожертвували, ще до того, як ви зробили хоч одну добру справу – Бог уже стер усе, що свідчило проти вас. Просто за те, що ви повірили у Христа, Бог виправдав вас і ваше минуле. Через вашу віру в Ісуса, Бог вам зарахував Христову праведність. Взаємини з Богом розпочинаються з віри.

Усе це нам давним-давно відомо, та чомусь ми таку просту істину нерідко забуваємо. Часто віруючі критикують інших віруючих, вишукуючи у них вади. Від них можна почути: „Ви чули?! Ви уявляєте, що вони витворяють – називають себе християнами, а самі і того не роблять, і того... Не те, що заповідей не виконують – на пляж ходять! Жах!”

Що ж такі „критикани” роблять? Вони самі себе ставлять суддями над іншими, приймаючи на себе роль інспекторів чужого плоду. Вони перебирають на себе право оцінювати чужих слуг. Проти цього виступив Павло, кажучи: „Ти хто такий, що судиш чужого раба? Він для пана свого стоїть або падає; але він устоїть, бо має Бог силу поставити його” (Римлян 14:4).

*Богові догодити значно легше,
ніж людям. Щоб догодити Богові,
нам треба тільки
вірити у Нього та довіряти Йому.
У цьому і полягає євангелія благодаті.*

Якби ви служили мені, я б дуже суворо ставився до того, як ви виконуете свої обов'язки. Я міг би зробити зауваження, що слуга з вас нікудишній. Якби ви зробили щось, що мені не подобається, то, цілком ймовірно, у відповідь почули б: „Слухай-но, мені не подобається, як ти витираєш посуд – води на тарілках залишається багато, а ти його вже складаєш у сервант. Мені не хотілося б думати, що я, коли захочу пити, візьму склянку, а вона буде мокра. Ти що не знаєш, що там можуть розмножуватися бактерії. Перетри посуд насухо!”

Іншого разу я сказав би: „Ти чудовий слуга! Ти прекрасно виконуєш свої обов'язки, я такий радий, що ти працюєш саме на мене!” В обох випадках я оцінюватиму ваші вчинки, а не хтось сторонній.

Істина у тому, що я – не ваш господар, я не можу керувати вами і тим, як ви служите. Ви дасте звіт своєму панові, а я не вправі судити вас, не можу сказати вам, що ви поганий слуга. Так само я не можу судити ваше служіння Богові; ви служите Йому, перед Ним ви „стоїте чи падаєте”. І Павло продовжує: „...бо має Бог силу поставити його” (Римлян 14:4).

Не засмучуйтеся, коли хтось не вірить, що ви зможете встояти. З власного досвіду знаю, що Богові легше догодити, ніж людям. Марна справа намагатися догодити усім. І навіть якщо вам це вдасться, вас усе одно знайдуть у чому звинуватити – у тому, що ви догоджаєте людям. Неможливо догодити усім.

Наскільки прекрасно, що нам не треба догоджати усім, тільки Богу. Як це зробити? Просто вірити у Нього і довіряти Йому. Наші вчинки та гарячкові дії не потрібні Богові; Він хоче, щоб ми вірили Йому. Це і є євангелія благодаті.

З РАДІСТЮ!

Вірою ми догоджаємо Господеві та *вірою* ми підтримуємо стосунки з Ним. Стосунки приносять плід. Я не просто чистий, праведний і святий сиджу, посміхаючись, демонструючи любов та прихильність. Я дію, але це не робота. Знаєте, наскільки чудово мати можливість заявити : „Уявляєте, я роблю те, що хочу робити, навіть більше – те, що я люблю робити!” Це не робота, це не послуга, просто те, що мені подобається.

Раніше, коли я служив у одній церкві, я любив збиратися з друзями. І коли ми йшли з ними до ресторану повечеряти, я розпочинав розмовляти про уривок Писання, який мені Господь відкрив останнім часом. „Слухай, Чаку, – казали вони мені, – досить про роботу”. Я відповідав: „Що ви цим хочете сказати, „досить про роботу”? Для мене це життя. Я про це тільки і хочу розмовляти; як на мене, немає цікавішої теми для розмови”.

Якщо ви займаєтеся тим, що вам подобається, це ви не вважатимете за роботу. Ви не у майстерні, не на заводі. Те, чим ви займаєтесь – плід взаємин з Богом.

Коли Божа любов наповнює ваше серце, вам тільки про Нього і хочеться говорити, про Його Слово, Його добрість, Його любов. Цим ви не зайві бали собі заробляєте, а займаєтеся тим, що вам подобається. Ви не шукаєте нагороди, бо усе це виходить у вас природно (хоча Бог і *винагородить* вас за плоди, які принесе ваше життя). Ви служите Богові, оскільки це стало природним для вас, вам хочеться це робити, бо Господь вклав це у ваше серце. Тепер вам здається, що без служіння ви помрете.

„Бо Христова любов спонукає нас”, – пише Павло (2 Коринтян 5:14). І продовжує: „І горе мені, коли я не звіщаю Євангелії!” (1 Коринтян 9:16).

Я впевнений, що кожен із вас побував у ситуації, подібній тій, у яку потрапив Єремія, коли його вкинули до в'язниці за проголошення Божого Слова перед ізраїльським царем. Сидячи у темниці, цілком можливо, він бурчав: „Все, з мене досить. Ось, Господи, моя заява про звільнення. І більше не проси мене виступати від Твого імені, – я все одно не буду. І не давай мені більше Твоїх пророцтв. Господи, я більше не можу так, розумієш? Все, кінець, я більше нічого не пророкуватиму в ім'я Господа. Як Ти до мене ставишся: дозволяєш вкинути мене до темниці, не дбаєш про мене. Я сказав – з мене досить!” (див. Єремія 20:9).

Єремія був ображений, навіть розлючений. Та невдовзі він визнав: „І стало це в серці моїм, як огонь той палючий, замкнений у костях моїх, і я змучивсь тримати його і більш не можу!” (вірш 9). Він *не міг* не проголошувати Слово Боже. Йому треба було говорити. Єремія не примушував себе силою говорити, як на роботі, а навпаки, намагався примусити себе мовчати і не міг стриматися. Чому? Для нього це було природно, це стало плодом його взаємин з Богом.

СКАРГИ – НЕ ПЛІД ДУХА

Бог не будує заводи, Він вирощує сади. Він зацікавлений не у ваших справах, а у тому, щоб насолодитися плодами. Він не хоче, щоб ви залежали від плоті, а закликає вас покладатися на Його Духа.

Як нагадує нам Павло, ми, розпочавши у Дусі, не можемо закінчувати у плоті (див. Галатів 3:3). Не треба доповнювати віру ділами, щоб покращити наші стосунки, хоча багато-хто саме це і намагаються робити.

Найчастіше люди розпочинають свої стосунки з Богом з віри, люблять Його, служать Йому, прекрасно проводять з Ним час. Словом, живуть, радіючи у Дусі. Потім з'являються досвідченіші брати і починають накладати на них тягар за тягарем: „Брате, якщо ти християнин, то маєш робити те і те. Чим же ви тут займаєтесь? Це ж треба, а вони ще християнами назвалися! Ви ж елементарного не виконуєте!” Ці „брати” встановлюють систему таких вимог, що християнське життя стане нудним і монотонним. Воно перестає бути природним і радісним, це вже нецікава надомна робота, яку необхідно виконувати.

Коли ми засвоїмо урок? *Ми не можемо вдосконалити праведність, дану нам Богом.* Усі стосунки, побудовані на ділах, дуже швидко перетворюються на буденщину та рутину, які убивають радість взаємин з Господом. Раптово це стає обов'язком, занудством, мукою. Ще трішки – і ми в тисках. Радість Господня покидає нас. Ми уже не насолоджуємося свободою, бо трудимося у ярмі рабства. Ми починаємо думати: „Все таки краще помолюся перед сном, щоб чого бува не сталося. Але ж я так втомився, і вставати з ліжка не хочеться. Там так холодно, а тут вставай, молися”.

Певен, що Богові на це хочеться відповісти так: „Ти краще закрій рота і йди спати, не треба звертатися до Мене у такому настрої. Я тебе не примушую молитися, якщо ти не хочеш”.

Ви подумайте, що принаймні служителі євангелії збагнули це. Але, на жаль, є люди, що хочуть переконати нас, що можна служити справі Духа плотськими вчинками. Вони описують, яким глибоким має бути посвячення для такого величного служіння, як у них, пояснюють, наскільки жертвовною людиною ви маєте стати, щоб досягти їхнього рівня. Вони так яскраво опишуть своє посвячення, вірність, довгі пости і самопожертву, котрі довели Богові, що це люди надійні, достойні Його довіри і Його сили. „Бог не кожному може довірити таку владу”, – скажуть вони, маючи на увазі, що вони її заслужили. Нерідко ви почуєте від них: „Я усамітнюся у кімнатці, зачинив двері, молився: „Боже, я не вийду звідси, поки Ти не наділиш мене Своєю силою”. І я залишився там, молився, постився, і зрештою, отримав, що хотів.” Можна подумати, що вони завдяки своїй праведності заробили Божу прихильність. Та вони нічого цим не заслужили, просто виконали роботу, а Бог ніколи не шанує роботу плоті.

Павло сказав: „Чи ви так багато терпіли надармо? Коли б тільки надармо! Отже, Той, Хто вам Духа дає й чуда чинить між вами, чи чинить ділами закону, чи з проповіді про віру?” (Галатам 3:4-5). Справжній служитель віддає усю славу Господеві. „Отак ваше світло нехай світить перед людьми, – сказав Ісус, – щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі” (Матвія 5:16).

ЗАПРОШЕНО УСІХ

Божі діла ми виконуємо не нашою праведністю, а Його благодаттю через віру. А це означає, що це доступне кожному. Для цього не треба ставати по-особливому помазаним інструментом.

*Нехай ваше життя буде садом,
у якому Господь насолоджуватиметься
плодами, котрі ви принесете, перебуваючи у Христі.*

Яків казав, що Ілля був людиною, подібною до нас пристрастями (див. Якова 5:17). Він розчаровувався, засмучувався, злився, зривався. Все ж, коли він помолвився, дощу не було три роки. Ілля не був якимось суперсвятим пророком. Він не був загадковою людиною. Він був звичайнісінькою людиною, як ми, з такими ж емоціями, з такими ж розчаруваннями. Та Бог чув Іллю, бо той вірив.

Той же потенціал доступний і вам. Усе що потрібно, щоб здобути його – повірити і довіритися.

Якщо ви розпочали у Дусі, вам слід продовжувати у Дусі. Розпочавши вірою, потрібно продовжувати вірою. Не повертайтеся до справ, не дозволяйте вашому християнському життю стати нудним. Не перетворюйтеся на заводського працівника, хай ваше життя буде схожим на сад, у якому Господь зможе насолоджуватися плодами, котрі ви принесете, перебуваючи у Христі.

ВІРА, ЩО ПРИНОСИТЬ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Деяких помилок просто неможливо уникнути. Пригадайте помилку, якої припускалися ще у Галатійській церкві приблизно 2000 років тому. Як не дивно, і досі її повторюють надто часто. Не зважаючи на те, що писав Павло про це, і в наші дні є безліч вчителів, що висувають ідею, що Духа Святого ми отримуємо через діла закону. Наскільки прикро усвідомлювати, що таким каменем спотикання, що перешкоджає нам насолоджуватися повнотою Божих благословень, стає одна із церковних доктрин! Ми не раз чули, що коли хто хоче, щоб Дух Святий увійшов у його життя, той має очиститися, змінитися, звільняючи місце для Господніх благословень.

Хоча це вчення звучить досить щиро, воно абсолютно неправильне. Суть його у тому, що ми повинні стати праведними у вчинках і поведінці, і тоді Господь прийде і доторкнеться до нас. Саме ця невірна доктрина так багато років не дозволяла мені прийняти усе найкраще, приготоване для мене Богом.

ВІРНИЙ, АЛЕ РОЗЧАРОВАНИЙ

Ще з дитинства, відвідуючи п'ятдесятницьку церкву я щиро прагнув того, що вони називали хрещення Духом Святим. Я побував на стількох „зібраннях очікування” і досить часто супроводжував тата на суботніх чоловічих молитовних зібраннях. Там я молився в очікуванні, що Господь зійде до нас і сповнить мене Своєю силою.

Я палко любив Господа і тому прагнув отримати усю силу Духа, наскільки це було можливо. Та я постійно натикався на перешкоди. Протягом багатьох років я був певен, що мене тримав якийсь прихований гріх. Так воно і сталося. Але цим гріхом виявилось не те, що я думав – хіть, жадібність чи якась інша погана звичка. Таким гріхом у моєму житті стала самоправедність.

Ви можете не вірити, що з дитинства людині доводиться боротися із духовною пихою, але саме це трапилось зі мною. Я знав напам'ять уривки Писання, міг перерахувати по-порядку усі книги Біблії та правильно написати їхні назви. Я міг цитувати цілі розділи з Божого Слова. Я не ходив у кіно. Не палив. Не ходив на танці. У церкві, котру я відвідував, учили, що усе це гріховне, тому я всього наполегливо уникав.

Не раз я помічав, що син пастора підбирав із землі недопалки і докурював їх, я ж такого не робив. Мої друзі ходили на концерти кожної суботи, та я з ними ніколи не йшов. Я збирався стати *святим*.

Що ж я робив не так? Бог благословляв моїх приятелів не дивлячись на те, що вони докурювали недопалки! „Господи, Ти ж знаєш, я праведніший за них, – думав я. – Я ніколи не робив таких нечестивих вчинків, як вони. Чому Ти благословляєш їх, а не мене?” У мені відбувалася страшна боротьба.

Мені стало ще гірше, коли я почув свідоцтва деяких людей про те, як вони очікували сповнення Святим Духом. Коли вони чекали на Бога, Він нагадав їм про цигарки, що лежали у них кишнях. Тієї ж миті, як вони повитягали цигарки і поклали їх на вітвар, Бог одразу ж сповнив їх Духом.

Я намагався заробити Божі благословення, та ніколи не був досить гарним для цього.

*Мені й на думку не спадало,
що треба просто попросити з вірою.*

Можливо, моя проблема полягала у тому, що я не палив, а тому не мав цигарок із собою, щоб їх отак-от покласти на вітвар. Отож я почав у думках перераховувати гріхи, які встиг наробити за тиждень, думаючи: „Господи, я роззлився на свого брата на тому тижні. Пробач мені цей гріх.” Після чого з нетерпінням очікував сповнення Духом. Нічого не відбувалося.

Незліченну кількість разів я чув, як проповідники проголошували: „Знайте, Господь не наповнить нечисту посудину. Це ж *Святий Дух*. Тому і посудина для Нього має бути святою.” І я з усіх сил старався бути святим. Я сповідався перед Богом у всіх гріхах, які тільки на думку спадали (навіть у тих, яких не робив, так, про всяк випадок).

Я знову і знову копався у минулому, відшукуючи забуті гріхи. Я посвячував і перепосвячував життя Богові. Я перестав займатися будь-яким зайняттям, яке могло викликати сумнів у його святості, жертвував усім, що любив, заради марних спроб зрештою досить святим і праведним, щоб Божий Дух сповнив моє життя. Я був розчарований і пригнічений своїм життям у Христі.

У кінці-кінців я у відчаї сказав Богові: „Гаразд, Господи, я поїду місіонером у Китай, тільки сповни мене Твоїм Святим Духом”. Він цього не зробив. Тоді я пообіцяв поїхати місіонером до Китаю, Африки, Південної Америки та Індії. Він усе одно не сповнював мене.

Увесь цей час я намагався отримати сповнення духом Святим через вчинки, намагався стати праведним, дотримуючись стандарту, котрий сам собі встановив. Я намагався отримати Духа від діл закону. Я випробував усі відомі мені методи, ревно прагнучи бути наповненим Богом і отримати Його дари. Вже не пригадую, скільки безсонних ночей я провів, наполегливо випитуючи у Бога, чому Він мене не благословляє.

Я був переконаний, що мені належить досягти певного духовного рівня, перш ніж Господь благословить мене. З одного боку, я вірив, що коли підкорю певну духовну висоту, Дух Божий наповнить мене. Та мене непокоїло те, що відбувалося навколо. Як сталося, що люди, щойно з вулиці, від яких несло перегаром і нікотинном, тільки-но прийняли Христа як свого Спасителя, приймали хрещення Святим Духом одразу ж після покаяння? Я не міг цього збагнути.

Це було просто несправедливо. Ось я, йду за Господом, постійно служу Йому, а Він благословляє кого завгодно, тільки не мене. Я не розумів такої нестиковки у Божих планах. Мені ніяк не вдалося узгодити вчення церкви і те, що відбувалося насправді.

Якби я міг досягнути Божу благодать! Мені б не довелося так довго чекати на сповнення силою Духа Святого. Коли я почав читати і розуміти Боже Слово, я дійшов до місця, де Павло запитує: „Чи ви прийняли Духа ділами закону, чи із проповіді про віру?” (Галатам 3:2). Зненацька я збагнув, що це риторичне питання. Відповідь очевидна: вони прийняли Святого Духа з проповіді про віру.

Я був вражений. Мене цьому не вчили раніше. Я власними силами намагався стати достатньо праведним і достатньо святим, та, звичайно, мені ніколи б не вдалося заробити сповнення Святим Духом. Мені й на думку не спадало просто попросити про це з вірою. Я чомусь був упевнений, що Богові потрібна моя допомога.

Того ж дня я вирішив облишити усі свої самоправедні спроби і просто сказати Богові: „Господи, я хочу отримати від Тебе дар Духа Святого”. І одразу ж отримав його. „От дурний! – думав я про себе. – Я міг отримати цей дар давним-давно, якби тільки знав, наскільки це просто. Якби ж мене тільки навчили цьому!”

Скільки я втратив протягом тих років пісного християнського життя через те вчення, що наголошувало на необхідності виконувати численні закони і правила. Дух Святий перебуває у нас, сповнює нас і зміцнює не за те, що ми дотримуємося якогось чужого Йому закону, а через нашу віру у Христа як нашого Господа і Спасителя. Ось чому я знову і знову повторюю це просте, але сильне, життєво необхідне вчення про Божу благодать, любов, милість і ласку до нас, недостойних грішників.

Приймаючи Благословення

Коли я став вивчати Слово, я зрозумів, що стаю достойним Божих благословень не завдяки моїй праведності чи здатності досягти певного рівня святості. Бог благословляє мене тоді, коли я просто довіряю Йому, вірю, що Він мене благословить. Що довше я живу, то більше розумію, наскільки я недостойний Божого дотику. Отож, Він хоче благословляти мене не тому, що я такий святий, чистий і непорочний, а тому, що це є Його сутністю. Йому приємно благословляти Своїх дітей.

Ви знаєте, що насправді є тільки одна причина, з якої ми не можемо отримати Божі благословення? Справа не у тому, що минулого тижня ви присвятили Йому недостатньо часу. Справа не у тому, що ви помилилися у чомусь, – усі ми люди, усі ми помиляємося. Єдине, що утримує Божі

благословення від вас – це ваша відмова довіряти Йому в тому, що Він вас благословить. *Божі благословення доступні кожному, хто просто вірить Йому і надіється, що Бог його благословить.*

Тільки не приходьте до Бога, щоб продемонструвати Йому вашу власну праведність. Нерозумно позбавляти Бога можливості зробити добру справу у вашому житті! Господь приймає нас тоді, коли ми визнаємо і просимо: „Господи, я недостойний невдаха, який не заслуговує на усе це, але прошу, благослови мене”.

Як тільки я збагнув, що Бог дарує мені благословення просто завдяки моїй вірі у Нього, з того моменту я почав отримувати їх постійно і по-справжньому. Господь стільки усього мені дав і подарував, що пригадати усе стало просто неможливо. Я віднайшов двері, що ніколи не замикаються. Коли я приходив туди зі своєю власною праведністю, двері майже завжди були зачинені. А тепер, коли я приходжу до Бога на підставі Його любові до мене, Він ніколи не зачиняє переді мною дверей.

Бог *завжди* нас любить. Його любов до нас незмінна. Він не стане любити нас завтра більше, ніж любить сьогодні. Божа любов не така, – вона не змінюється, не трансформується, бо не залежить від нас, вона залежить від Бога і Його люблячої природи.

Бог є любов. Він любить вас і продовжує любити, яким би жахливим грішником ви не були. Навіть коли ви повставали проти Бога, грозили Йому кулаком і кричали: „Бог, я тебе ненавиджу!”; Він все одно любив вас. І так само любить і зараз. Тому що Бог любить нас, Він і хоче нас благословити. Його благословення не залежать від нашої доброти, праведності чи вірності. Вони залежать виключно від Його бажання нас поблагословити. Наша ж робота полягає у тому, щоб просто їх прийняти. Пам’ятаєте риторичне питання Павла: „Чи ви прийняли Духа ділами закону, чи із проповіді про віру?” невже ви припускаєте, що Бог скаже: „Гаразд, схоже, що він став досить праведним і достойним, доведеться сповнити його Духом”? Ні! Ми ж бо не можемо бути більш праведними, ніж стали того дня, коли увірували.

Ви і увірити не можете, якими благословеннями і якою силою Господь хоче наділити вас просто за те, що ви вірите у Нього. А ми часто чинимо, як ті нерозумні галати. Чому ми буваємо такими ж нерозумними і повертаємося до старих законницьких стосунків з Богом, якщо ми можемо мати люблячі взаємини з Ним. Не будьте дурненькими і не вимагайте від Бога того, на що заслужили. Бо ви не заслужили нічого, окрім смерті. Усі ми заслужили її, бо усі згрішили.

Бог хоче благословляти вас *зараз*, бо Він любить вас. Бог хоче благословляти ваше життя, а шляхом до благословень є віра.

ЦЕ НЕ ПРО МЕНЕ!

Навіть зараз, читаючи цю книгу, ви можете думати, Бог не спроможний благословити саме вас – слабку людину, що постійно помиляється і підводить Його. Може, у вас поганий характер, може хітливий погляд? І ви дивуєтеся: „Як це Бог може благословити мене, якщо я кричу на дітей? Як Він благословить мене, якщо я такий підступний? Як Бог благословлятиме мене, такого-пересякого?” Проблема полягає у тому, що ви очікуєте на благословення на підставі своєї поведінки. Ви потрапили у пастку, переконаючи себе: „Коли я стану досить гарним, практично досконалим, Бог мене благословить”.

Ви помиляєтеся!

Нам слід зрозуміти, що Бог хоче наповнити наше життя Святим Духом з тієї миті, коли ми скажемо: „Господи, я прагну мати цю силу, прошу Тебе, наповни мене”.

Та маю вас застерегти: з цієї самої миті ви опиняєтеся посеред духовної битви. Як тільки ви почнете молитися про сповнення Духом і силою, сатана почне засмічувати ваші думки обманами і звинуваченнями. Він відволікатиме вас, зробить усе, щоб ви почувалися винним і недостойним. „Що це ти робиш? – глумитиметься він. – Посоромився б, ти не маєш права просити про це. Поглянь на себе, поглянь, що ти наробив. Як Бог може сповнити тебе Своїм Святим Духом?”

Іронією долі, часом сатана використовує інших *християн*, щоб донести свої ідеї до вас. Ті, хто намагаються досягнути самоправедності, вивернуть на вас купу звинувачень: „Розумієш, ти сам винен. Якби у тебе було більше віри, і ти був трішки духовнішим. От якби ти був, як я”. Невелике духовне бомбардування, і ми здаємося: „Забудьмо про це, Господи”.

*Бог хоче,
щоб ви відчували Його любов,
Його дотик,*

Яка трагедія! Я знаю, що не заслуговую Божих благословень; але Він благословляє мене не за те, що я на це заслужив. Бог благословляє мене, бо любить мене, бо у Нього достатньо благодаті для мене. Це і є основою благословення – не моя праведність, не моя досконалість, не моя неземна доброта. Якби ми тільки могли це збагнути, то були б настільки благословенними, що і уявити важко.

Благословення існують. Бог хоче благословляти вас. Усе, що треба зробити вам – просто повірити, що Він благословить, навіть якщо ви того не заслуговуєте. Благословення приходять не від діл, вони приходять від віри, вони – результат вашої довіри Богу, Його бажанню благословити вас.

Неприйняття цієї істини призводить до того, що у віруючих виникають проблеми у їхньому християнському житті. „Не розумію, чому Бог благословляє їх, вони палять сигари! – скажуть вони. – Я, наприклад, не курю, а ви тільки погляньте на усі їхні благословення! Ніяк не збагну, чому Бог благословляє тих, хто курить!” Але Господні благословення визначаються не тим, ви палите чи ні. Вони залежать від нашої віри у Бога, який хоче благословляти нас тому, що ми Його діти.

Бог *хоче* благословляти Свій народ сьогодні. Очі Господні дивляться по всій землі, щоб зміцнити тих, у кого серце до Нього (див. 2 Хронік 16:9). Просто відкрийте своє серце Богу, повірте у Його Слово, покладіться на Його обітницю. Скажіть: „Господи, поблагослови мене”. І прийміть це.

Я знаю, що така щедра благодать кидає нам виклик. Бо тієї ж миті, коли я скажу: „Господи, вилий на мене Свої благословення. Я дійсно хочу, щоб Ти мене благословив”, мій мозок заперечить: „Що ти мелеш? Чим ти думав раніше? А тепер йому, бачте, захотілося благословень”.

Нам так важко відкинути цю ідею про те, що благословення треба заробити. Просто повірити і очікувати благословень від Бога – коли підвів Його, коли нічого не заслужив – дуже важко. Та коли ми здолаємо цей бар’єр, повіривши, що Бог благословить нас тільки тому, що обіцяв це нам, тоді ніщо не перешкоджатиме Його благословенням торкнутися нашого життя.

АВРААМОВІ БЛАГОСЛОВЕННЯ

І які це були благословення! Усе те, що обіцяв Бог Авраамові, стосується і нас, бо ми діти Авраама. Ось тільки три з тих благословень:

- „Не бійся, Авраме, Я тобі щит, нагорода твоя вельми велика” (Буття 15:1).
- „І вчиню я тебе дуже-дуже плідним” (Буття 17:6).
- „Я складу заповіта поміж Мною та поміж тобою, і поміж твоїм потомством по тобі на їхні покоління на вічний заповіт, що буду Я Богом для тебе й нащадків твоїх по тобі” (Буття 17:7).

Оці благословення, навіть більше, стали вашими. Тому що Бог бачить вас у Христі, вам зараховується праведність Ісуса. Це і є єдиною підставою Божих благословень, щедрих і безперервних.

Євангелія благодаті підкреслює, що хоч ви на це не заслуговуєте, Бог усе одно хоче, щоб ви відчували Його любов, дотик, силу і помазання. Кожному Бог дав міру віри. Вправляйтесь у вірі, застосовуйте її, і вона зміцниться. Просто повірте, покладіться на Господа і чекайте, що Він поблагословить вас.

Ніколи не забувайте, що усі ці благословення ми отримали не за те, що одного прекрасного дня ми стали достойними. Вони увійшли у наше життя тоді, коли ми побачили світло, коли повірили, що Бог дотримає слова. і це не має жодного відношення до наших гарних вчинків.

Божі шляхи анітрохи не змінилися. Благословення Авраамові приходять просто вірою у Господа Ісуса Христа. Наша частина роботи у цьому – тільки повірити у Його благословення.

І навіть роздумувати над цим – теж благословення.

БИТВА РОЗПОЧИНАЄТЬСЯ

Не так давно я отримав листа від одного юнака, у листі він розповідав про напружену боротьбу, що точилася у його плоті. Він описував своє життя, яке складалося з череди невдач і поразок, що, ніби ехо, повторювало слова Павла у Римлян 7:24: „Нещасна людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерти?”

Мені легко зрозуміти його страждання. Певно, кожен з нас пережив подібні труднощі у своєму житті з Господом. Хоча ми прагнемо усім своїм життям догоджати Богові, наша плоть бере над нами гору, і ми знову програємо.

Протягом усієї людської історії людство шукало способів приборкати плоть. Були часи, коли християни вірили, що єдиний спосіб здобути перемогу – це замкнутися у монастирській келії. Вони відгороджувалися від усіх та усього, що могло хоч якось стати їм на спотикання. Але навіть побіжний погляд на ті щоденники, що залишилися по них, показують, що ізоляція не допомагала.

Єронім, відомий теолог ранньої церкви, прожив багато років у келії, що була не набагато більша за клітку. Єдина можливість контакту із зовнішнім світом для нього обмежувалася малесеньким віконцем, через яке йому подавали їжу. Відмежувавшись від усього, він хотів присвятити усього себе вивченню Слова Божого, роздумам та молитві. Але у його особистих щоденниках, які він там вів, йдеться про те, що навіть такий аскетичний стиль життя і товщина стін не могли стати перешкодою для жажливих думок, уяви та фантазій, що вели його далеко за межі маленької тісної кімнатки.

*Ми не отримаємо допомогу,
якщо не визнаємо,
що відповідь знаходиться
за межами наших можливостей.
Ключ до перемоги полягає у тому,
щоб прикликати Господа.*

Плоть є страшенно сильним ворогом. Деякі християни усе своє життя ведуть цю безрезультатну війну з плоттю. Вони подібні до ізраїльтян, що гинули у пустелі, так ніколи і не ввійшовши до Господнього відпочинку.

Чому такі віруючі не можуть спочити у Божій перемозі? Відповідь проста: усі зусилля та енергію вони спрямовують на те, щоб жити побожним життям власною силою. Замість того, щоб довірити свої життя і клопоти Богові, вони вишукують нові техніки, нові методи, нові програми для досягнення праведності. Але ніщо з цього не спрацьовує.

Поки ми намагатимемося визволити себе самих „від тіла цієї смерти”, відчайдушно шукаючи програм чи формул, ми програватимемо. Ми не отримаємо допомогу, поки не визнаємо, що відповідь знаходиться за межами наших можливостей. І навпаки, ключ до перемоги полягає у тому, що ми у наших слабкостях прикличемо Господа.

НЕ ЩЕ ОДНА ПРОГРАМА САМОВДОСКОНАЛЕННЯ

Деяким людям важко визнати факт нашої абсолютної безпорадності. Нам подобається приписувати собі силу, вміння розібратися із власними проблемами. Скільки разів ми починали змінювати себе переконаннями, що коли налаштуватися на „правильну хвилю”, то можна легко скинути кілька зайвих кілограмів, повернути собі втрачену форму, позбутися неприємної звички? Прикро визнати, але скільки б ми не намагалися змінитися зусиллям волі, нам це не вдасться.

Один із найбільших бар'єрів для християнського росту є переконання, що ми можемо догодити Богу, якщо добряче постараємося. Якщо ми думаємо, що це у нас вийде, то похвали будуть нашими: „Бачите, не так уже і важко мені було розпрощатися з цією звичкою! Я знав, що у мене все вийде!” Тобто, ми не Богові воздамо славу, а напишемо новий розділ в історії про своє переможне життя. Ми почнемо ділитися з іншими досвідом, демонструючи, як наша формула спрацює для них, тим самим відсуваючи Бога все далі і далі. Неважко уявити, як перший же подув трагедії чи розчарування зруйнує картковий будиночок нашої самовпевненості.

Бог дозволить нам пройти численні програми самовдосконалення „зміни-себе”, поки ми не випробуємо їх усі. Бог дозволить нам вимотатися, поки ми не прийдемо до щирого зізнання: „Я не можу. Я не в змозі стати праведним. Нещасна я людина!..” Надзвичайно важко бути настільки чесним, оскільки тоді ми змушені визнати свій провал, невдачі й слабкості. Не хочеться приходити до такого висновку, бо це не залишає місця для гордошів.

Тільки тоді, коли визнаємо повну беспорядність, ми знаходимо надію. Коли ми, нарешті, звертаємося до Божої благодаті, Бог починає трудитися над тим, що нам було не під силу. Це триває, поки ми у повній безпомічності і безнадії не покличемо Господа, і потім приходять Христова перемога.

БИТВА РОЗПОЧИНАЄТЬСЯ

З іншого боку, той факт, що точиться боротьба, мав би нас радувати. Бо якби Господь нас не оживив духовно, то і конфлікту не існувало б. Якщо дух мій ще був мертвий у гріхах, то я не боровся б із лихими бажаннями. Я розпочав би сміливо догоджати плоті. Але саме те, що ми так змагаємося із собою, і доводить, що ми діти Божі.

Ми на війні. Хто наслідиться заперечити, що у нас усередині ведеться запеклий бій? У посланні до Галатів 5:17 апостол Павло каже нам: „бо тіло бажає протилежного духові, а дух – протилежного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете”.

Петрові було відомо про цю боротьбу. Якось цей кремезний рибалка похвалювався перед Ісусом, що навіть коли повтікають усі учні, він, Петро, Його не покине. Але ще не закінчилася ніч, як Петро тричі зрікся Господа. Ісус був правий: бажає дух, та немічна плоть.

Часто ми, як Петро, імпульсивно починаємо діяти, не усвідомлюючи своїх справжніх можливостей. Нам хочеться робити добрі діла, а виходить навпаки. Як Павло написав: „Тож знаходжу закона, коли хочу робити добро, що зло лежить у мені. Бо маю задоволення в Законі Божому за внутрішнім чоловіком, та бачу інший закон у членах своїх, що воює проти закону мого розуму, і полонить мене законом гріховним, що знаходиться у членах моїх”(Римлян 7:21-23).

Ми не пізнаємо Божої перемоги, поки не усвідомимо, що у нашому тілі триває війна між Святим Духом та плоттю. Плоть ще не померла. Хоча ми вже починаємо насолоджуватися подарунками Святого Духа, плоть вже скинуто з трону нашого життя, та битва ще не закінчилася. До нашого навернення нами володіла плоть, і тепер, поки наші тіла не будуть викуплені, вона не здасться, намагаючись повернути собі контроль над нами.

ЧИМ ПОГАНІ НАШІ БАЖАННЯ?

На цьому етапі важливо не помилитися, припустивши, що наші фізичні бажання та апетити ниці самі по собі. Усі ці бажання були створені Богом і є необхідними для підтримання життя.

Найбільша потреба людського організму – дихати. Немає нічого поганого у диханні, але цю природну функцію можна використати для того, щоб нюхати кокаїн. Таким чином ми перетворюємо природну функцію на неприродну. Біблія це називає „гріх”.

Другою потребою організму після повітря є необхідність вологи. У спразі немає нічого поганого, поки ми не вирішимо втамувати її у барі, перехилиючи чарку за чаркою, що аж у очах двоїтиметься. Те ж саме – використання природної потреби з неприродною метою.

Наступною рушійною силою організму є голод. Якщо ви їстимете, ви не зробите нічого безбожного, поки це заняття не поглине вас настільки, що загрожуватиме вашому здоров'ю. Як правило, ми асоціюємо зловживання їжею з переїданням, та манія схуднення є не менш шкідливою. Дехто живе підрахунком калорій та виснажливими тренуваннями до втрати свідомості. Це теж гріх.

Бог створив і статевий потяг; і не тільки з метою народження нащадків, а як прекрасний вияв взаємної любові між чоловіком і дружиною. Та коли ми, виключаючи любов, перетворюємо цей потяг на іграшку для отримання задоволення, це стає гріхом.

Розумієте тепер, як використання Божих добрих дарунків для задоволення егоїстичних бажань стає зброєю проти Духа? Так, ці бажання у нас заклав Сам Бог, але Він зробив це не для того, щоб вони володіли нами. Вони є невід'ємною частиною нашого життя, але не повинні керувати нами.

Ісус сказав, якщо ми тільки того й робитимемо, що хвилюватимемося, що їсти, пити чи одягти, ми нічим не відрізнятимемося від язичників (див. Матвія 6:31,32). Людина, що не знає Бога, живе керуючись виключно потягами; та ми, будучи віруючими, знаємо, що життя більше за їжу і тіло більше за одяг. Самі по собі бажання плоті є нормальними і правильними, але вони не були задумані Богом для того, щоб панувати над нами. Тільки після гріхопадіння тілесні наміри стали володіти нами. От і розпочалася битва.

БОЖИЙ ПЛАН БИТВИ

Наступне питання: що ж тоді нам робити з плоттю? Бог *уже* забезпечив перемогу над плоттю. Це Він називає „хрестом”.

Не намагайтеся виправдати свою плотть, реформувати її або прибрати у рясу релігійності або реформувати її. Її не викупити. Її треба розп'яти. Павло сказав: „Знаючи те, що наш давній чоловік [наше старе „я”, що було під владою плоті] розп'ятий із Ним, щоб знищилось тіло гріхове [наша гріхозна природа, що хоче нами керувати], щоб не бути нам більше рабами гріха” (Римлян 6:6).

*Біблійний рецепт вирішення
конфлікту між плоттю та Духом
полягає не у самовихованні чи стриманості,
а у силі Духа Святого.*

Наше завдання – прийняти це як істину. Якби бажання плоті уже не впливали на нас, то нам не треба було б вважати, що наша стара людина померла з Христом. Як тільки ми помічаємо, що плотть все ще контролює нас у якійсь із сфер життя, то слід чесно визнати, що битва між плоттю та Духом у нас іще триває. Тоді ми повинні визнати цю слабкість, прийти до хреста і вважати її розп'ятою.

Це буде тільки першим кроком! Біблійне вирішення конфлікту між плоттю полягає не у самоконтролі чи вихованні сили волі. Владу над плоттю ми отримуємо тоді, коли життя контролює Святий Дух. Хоча сам конфлікт у нас триватиме, аж поки ми живемо у тілах, все ж Бог надає нам силу для духовної перемоги. Тоді, коли ми дозволимо Духові Божому узяти гору і працювати у нас, тріумфуватимемо ми, а не наша гріхозна плотть.

Будь-яку нашу спробу самостійно здобути святість можна спокійно назвати справою плотською. Коли Павло у відчай вигукнув: „Нещасна я людина!”, по тому він не запитав: „Як мені винайти стратегію з покращення вчинків? Наскільки більше мені треба над собою попрацювати, щоб отримати кращі результати? Павло уже випробував такі методи і зрозумів їх марність. Він усвідомлював, що сила для побожної поведінки живе не у ньому. Він досягнув свою потребу у Визволителі, вигукнувши: „Хто визволить мене?”

Пробуджуючи наш дух, Ісус разом з цим вкладає у нас нові бажання. У нас з'являється прагнення близьких стосунків з Богом, глибшого пізнання і розуміння Його Слова, тіснішого спілкування з тими, хто живі у Христі Ісусі. У нас зникає бажання жити заради плоті, бо ми знаємо, що це призведе тільки до розчарування та смерті. Життя для плоті спонукало нас тягнутися до чогось більшого, що було десь попереду, але не далеко – варто тільки простягнути руку, і вхопиш, станеш щасливим. Та як тільки ми намагалися це зробити, воно вислизало з наших рук.

Живучи за Духом, ми відкриваємо мир, який світ не може зрозуміти. Безкінечна боротьба з собою, болюча порожнеча зникають, ми пізнаємо чудове відчуття осмисленості нашого життя, у нас з'являється мета. Плотть втрачає свою приналежність, як тільки ми її перемагаємо.

ДУХОВНІ ІГРИ РОЗУМУ

Подобається нам це чи ні, визнаємо ми чи не визнаємо, але у нас спрацьовує якась невідворотна закономірність – що б добре ми не робили, зло усе одно лишається присутнім у наших діяннях. Павло влучно описує цей конфлікт, що заводить нас у тупик: „Бо що я виконую, не розумію; я бо чиню не те, що хочу, але що ненавиджу, те я роблю. А коли роблю те, чого я не хочу, то згоджуюсь із Законом, що він добрий, а тому вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені” (Римлян 7:15-17).

Наприклад, як ми ставимося до найпростішої та найчіткішої заповіді Писання? В Івана 13:34 Ісус сказав: „Нову заповідь Я вам даю: любіть один одного!” Пізніше Іван додає, що коли хто каже, що любить Бога, а брата свого ненавидить, то він неправдомовець (1 Івана 4:20). „Якщо я не люблю свого ближнього, якого бачив, як же я можу любити Бога, якого не бачив ніколи,” – запитує Іван.

Отож, раз Біблія настільки ясно забороняє будь-яку ненависть до людей, ми намагаємося словесно пом'якшити свої почуття: „Я не його ненавиджу, а його нахабні вчинки”. Та коли ми будемо щирими самі з собою, то визнаємо, що практично неможливо розділити людину та її вчинки. Мені, наприклад, дуже важко визначити цю тонку грань. Несподівано для себе я помічаю, що ненавиджу не тільки погані вчинки людини, а і її саму. І коли я чую, що вона втрапила у якусь халепу – пом'яла новеньку машину у ДТП – моє серце переповнюється теплою радістю. Я знаю, знаю, що Біблія вимагає від мене іншої реакції, та мені таке не під силу.

Частенько ми вдаємося до подібних ігор розуму, переконуючи себе самих, що ми у дійсності покірливо ходимо перед Богом і любимо тих, хто нас не любить. Якщо добре постаратися, нам вдасться повірити, що ми і любимо і пробачаємо. Та уся правда впливає на поверхню, коли неприємна вам людина підходить до вас, плескає по плечу і виголошує на усенький зал: „Хе-хе, брате, бачу сьогодні у тебе не було часу, щоб прийняти душ!” Нашою першою реакцією на таке буде: „От йолоп! Тепер на мене усі озираються і витріщаються! Щоб ти крізь землю провалився, телепню!” Ми хочемо любити навіть його, та наша плоть противиться цьому.

Як і Павло, ми помічаємо у собі прикру закономірність – коли б ми не хотіли робити добро, зло все одно присутнє. Зрештою ми розчаруємося у собі, втомлюємося від своїх помилок, потопаємо у відчаї. Ми досягаємо духовну поразку в усій її глибині і разом з Павлом вигукуємо: „Нещасна я людина! Хто визволить мене від тіла цієї смерті?”

НЕМАЄ ПРИЧИН ХВАЛИТИСЯ

Тільки ми визнаємо, що не здатні визволити себе від закону гріха і смерті, тоді відчиняються двері для славної сили Божої, яка працюватиме у нас і зробить те, що ми не спроможні. Коли Божа сила змінює нас ізсередини, усю похвалу і славу за це ми воздаємо Господеві. У нас не буде права заявити іншим: „Так, і я колись жив у гріху. Та потім якось зрозумів, що Ісусові це не подобається, і вирішив зібрати в кулак усю силу волі та самодисципліни і зажити по-новому”. Хто насмілиться похвалитися своєю добротою й стриманістю? Писання проголошує: „...нічим не хвалюся, хіба тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа” (Галатам 6:14).

Ви бачили людей, що вдавали буцімто вони духовніші, ніж є насправді? Найчастіше їхня нещирість розкривається, коли їм розповідають про духовну боротьбу. Якщо хтось визнає перед ними, що їм непереливки, такі „духовні” люди одразу прибирають праведного, святішого-ніж-ви вигляду. Ще не сказавши ні слова, вони дають вам зрозуміти, що така духовна боротьба з плоттю для справжнього віруючого неприпустима: „Ти б молився більше, більше часу провів у Слові, і якби зосередився на духовному, як ми, то проблем із плоттю не було б”.

Хоча існує така ідея наддуховної досконалості – вона не відповідає Писанню. Я не вірю у те, що живучи на землі, ми не матимемо проблем із плоттю. Знаю із власного досвіду, що плоть не принесе нам нічого, крім клопотів.

Коли Бог відкриває мені, що хоче змінити щось у моєму житті, я завжди беруся до справи з найкращими намірами. Я добре усвідомлюю ницість гріха; горе мені, якщо я наступлю на ті ж самі граблі знову! Отож, я розглядаю кілька тактик і стратегій типу „як покінчити з гріхом раз і назавжди”. Я вислуховую десятки порад, як на практиці вирішити конкретну ситуацію. Та, рано чи пізно, я розумію, що далекоглядні плани існують у повній невідповідності з моїми реальними вчинками. Я розчаровуюся настільки, що кличу: „Господи, допоможи!” І, найдивовижніше, – Він допомагає. Його Дух починає змінювати моє життя.

Я, сповнений вдячності, розумію, наскільки простий і дієвий Божий шлях до змін, наскільки він кращий за мої недолугі спроби. Закінчується усе тим, що я хитаю головою, примовляючи: „Та коли

ж я зрозумію цю просту концепцію благодаті?” як мені тільки спало на думку, що я можу довести Богові, що я ще не повністю безнадійний тип? Та все одно намагався це робити.

Бог ніколи не планував того, щоб плоть над нами панувала, тому забезпечив нас усім необхідним для того, щоб одержати перемогу. Та поки ми намагатимемося щось зробити власними силами, успіху не матимуть навіть найкращі наміри. Будь-які спроби набути праведність власними силами настільки гидкі Богові, як і гріх, якого ми намагаємося позбутися. Тільки та перемога, що приходить від Божого втручання, приносить Йому славу і хвалу.

УНИКАЙТЕ ПАСТКИ

У ті хвилини, коли ми відчуваємо близькість з Господом, виникає спокуса сказати: „Це настільки чудово; тепер я не зможу жити за плоттю, бо це не дає нічого, крім порожнечі!” Наступного дня, на жаль, ми забуваємо про усі добрі наміри. Уже під кінець довжелезного нудного і неприємного дня ми доповзаємо до ліжка і раптово усвідомлюємо, що збилися із заданого курсу, увесь день переймалися тільки власними справами, будучи під владою плоті. Несподівано для нас плоть взяла над нами гору ще раз, і ми знову робили те, чого обіцяли не робити ніколи.

Саме у цю мить ми і припускаємо найбільшої помилки, звинувачуючи себе і присягаючись наступного разу постаратися ще краще. Приймаючи таке рішення, ми, по-суті, більше покладаємося на плоть. Ми свято віримо, що не все втрачено і ми станемо духовно сильними, попрацювавши над собою; і, таким чином, ми відступаємо під владу плоті. Як Петро колись ми заявляємо : „Я ніколи не зречуся Тебе!”

Багато-хто з нас прикро розчаровуються, коли здається, що ми постійно боремося з одними й тими самими проблемами. Не дивуйтеся цьому. Перед кожним із нас лежить свій цілком передбачуваний набір життєвих ситуацій, через які, вичерпавши усі сили, ми повинні прийти до усвідомлення того, що не можна власними силами догодити Богові. У відчаї ми звертаємося до Господа, і Він милостиво звільняє нас. Так хочеться, щоб був інший спосіб, коли не треба раз за разом сідати у колошу, та на жаль, його не існує.

ВНУТРІШНІ ЗМІНИ

Бог Своєю благодаттю дав нам можливість насолоджуватися постійною перемогою, та це не означає, що боротьба на землі для нас закінчилася. Кожного дня перед нами постає необхідність вибору. Житимемо за бажаннями плоті чи підкоримо своє життя трансформуючій силі Духа Божого?

Як славно вичерпати свої сили до кінця і побачити, що Бог змінює наші життя Своєю благодаттю! Усе, чим ми, християни, можемо хвалитися, – це те, що для нас зробив Ісус Христос. Якби не було Його жертви на хресті, ми були б безнадійно втрачені назавжди. А завдяки Божій благодаті, нас врятовано і охрещено у Хресті.

У нас можуть бути дивовижні взаємини з Богом – уже житимемо не ми, а Христос, що у нас пробуває. Якщо зараз ми живемо, то живемо вірою у Сина Божого, який полюбив нас і видав за нас Себе. Божою благодаттю кожен із нас тепер є новим творінням; усе старе минуло, і настало нове.

Коли ми стаємо дітьми Божими, оживає наша духовна частина. Несподівано для себе самих ми усвідомлюємо, що життя значно більше за просте підкорення тілесним інстинктам. Ми розуміємо, що внутрішній голод, який не могла втамувати плоть, можна наситити тільки стосунками з Богом. Чим більше ми пізнаємо Бога, тим глибше занурюємося у Його мир та радість; відкриваючи, що насолода життя у Дусі сягає значно далі, ніж обмежений спектр радощів плоті.

Як прекрасно позбутися марних спроб плоті щось зробити і дозволити Духові працювати у нас! Бо Його перемога приходить із внутрішніх змін. Це та перемога, що триватиме *вічно*.

НАСПРАВДІ ВІЛЬНИЙ!

Ніхто у світі не є настільки вільним, як віруючі у Христа. Як сказав Павло у посланні до Галатів 5:1: „Христос для волі нас визволив. То ж стійте в ній та не піддавайтеся знову в ярмо рабства!”

Слово „свобода” означає стан моральної незалежності – можливість самому робити вибір у житті. Оскільки вільними можна назвати виключно віруючих, відносно грішників це слово не може застосовуватися. У грішника, по суті, є тільки один вибір: прийняти Христа чи відкинути Його. Він знаходиться у такій залежності від плоті, що не може припинити чинити її волю.

Багато людей творять зло, не знаючи, чому вони це роблять. Вони кажуть: „Мені самому це не подобається і не хочеться так чинити, але я не розумію, чому так роблю. Я просто ненавиджу себе за те, що роблю, але усе одно роблю по-старому”. Їх неволить і тримає сила, сила сатани.

До того, як ми прийшли до Христа, ми усі були дітьми гніву і витрачали своє життя на задоволення потреб плоті і помислів (див. Ефесян 2:3). Перед нами стояв один вибір – яке саме рабство ми оберемо. Ми не мали свободи волі, бо не могли відвернутися від гріха. Ми могли змінювати одну форму безбожності на іншу, та не могли розпочати праведне життя. У такому безнадійному стані немає ніякої свободи.

*Щоб залишатися вільними,
не можна використовувати свободу
у будь-якій сфері життя,
котра знову поверне нас до рабства.*

Наскільки це контрастує із славною свободою, яку ми одержали у Христі! Разом із Божою любов'ю і прощенням нам дарується і свобода від влади плоті. Ми більше не раби наших тілесних бажань, отримали здатність відвернутися від гріха і розпочати служити Богу. Нас звільнено від кайданів, котрі тримали нас у царстві темряви. Через віру у Христа ми стаємо вільними від зобов'язань перед законом – щоб бути прийнятими Богом, нам уже не треба жити буквою закону. Як діти Божі ми уже відчули смак волі та свободи, яких раніше не знали.

Ми вільні у Христі, наша свобода настільки безмежна, що Павло каже: „Усе мені можна” (1 Коринтян 10:23). Такої свободи вам не запропонує жодна етична система чи філософія світу. Якщо людина вправі сказати, що їй усе можна, значить, вона дійсно найвільніша з вільних.

Павло також додав: „...та не все корисно” (той же вірш 23). Це означає, що зловживання свободою у деяких сферах життя хоча і не поставить наше спасіння під загрозу, воно спинить наш духовний ріст і заважатиме спілкуванню з Господом. Нам слід уникати того, що може нашкодити простому і щирому посвяченню Богові. Якщо ми вже звільнилися, давайте пильнувати, щоб зловживання свободою не повернуло нас до рабства.

СВОБОДА, ВИКОРИСТАНА НЕ ЗА ПРИЗНАЧЕННЯМ

Так часто люди неправильно розуміють свободу у Христі, що сприймають її як дозвіл на різноманітні гріхи. Свободу вони використовують як виправдання вчинків плоті. Це повне спотворення вчення Писання. Наша свобода не дає нам права на гріх та у жодній мірі не виправдовує його.

Прекрасна свобода, до якої нас покликано у Христі, є насамперед свободою від плоті та її влади над нами. У 6 розділі послання до Римлян Павло говорить нам, що ця свобода полягає у служінні та поклонінні Богу. Нас звільнено *не* для того, щоб, як і раніше, знову провадити гріховне життя.

В Едемі Адамові було надано дивовижну свободу. Він міг їсти з будь-якого дерева саду, крім єдиного – дерева пізнання добра і зла. Ще від початку Бог знав, що Адам не послухається, з'їсть плід забороненого дерева і, тим самим, принесе у світ гріх та нещастя. Хоча Бог і міг втрутитися, Він цього не став робити. Адам використав свою свободу не за призначенням, і тепер ми страждаємо від катастрофічних наслідків його вибору. Гріх увійшов у світ тільки тому, що одна людина неправильно скористалася своєю свободою.

Так само і ми можемо неправильно застосовувати свободу у Христі. Ми здатні вжити прекрасну свободу для того, щоб знову повернутися у рабство. Певен, ви не раз чули: „Я християнин – я вільний. А що я зроблю зі своєю волею, то вже мій клопіт!” Та не забувайте, ми вільні так *не* робити. Свобода не може служити виправданням негідним вчинкам плоті. Євреям 12:1-2 повчає нас „скинути всякий тягар та гріх, що обплутує нас” та „бігти з терпеливістю до боротьби, яка перед нами, дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри”.

СВОБОДА СЛУЖИТИ

Очевидно, як *не* слід використовувати нашу свободу у Христі. Питання звучить швидше, як *її слід* використовувати? Як ми можемо застосовувати свою свободу, щоб це вшанувало Бога і допомагало нам зростати у благодаті? Павло дає відповідь у посланні до Галатів 5:13. Він каже, що ми повинні використовувати її для того, щоб у любові служити одне одному: „Бо ви браття, на волю покликані, але щоб ваша воля не стала приводом догоджати тілу, а любов'ю служити одне одному!” Писання постійно нагадує нам про те, як високо Господь цінує покірливе служіння.

Знову і знову Біблія підкреслює, коли хто хоче бути великим у Царстві Божому, той має служити. Ісус сказав дивовижні слова у Великому Дорученні: „Дана мені всяка влада на небі й на землі” (Матвія 28:18) Ви можете уявити, що це за сила? *Усю* силу всесвіту було дано Йому. Та сила, що запалює зірки і тримає усі атоми разом, належить Ісусові.

Що ж Він зробив із Своєю владою? Струснув Всесвіт? Запустив кілька нових галактик? Ні. Він зняв одяг, узяв рушника, підперезався, як раб, і помив ноги учням. Помивши брудні литки і п'яти, він запитав у них: „Чи знаєте ви, що я зробив вам? Я подав вам приклад – коли обмив ноги вам Я, Господь і Вчитель, то повинні й ви один одному служити” (див. Івана 13:12-14).

Уявіть, що ви могли б сказати про себе: „Уся сила всесвіту належить мені”. Що б ви зробили з цією владою? Ісус оперезався рушником, узяв тазик з водою і помив брудні ноги своїх учнів. Уся сила всесвіту належала Ісусові, і що Він з нею зробив? Мив ноги учням.

Серед нас мало тих, хто хочуть служити. Ми, навпаки, любимо роздавати накази, любимо, щоб служили нам: „Принеси мені те-то! Сходи-но туди! Подай мені те-то!” Ми любимо роздавати накази і нас дуже засмучує, якщо нас не слухають, а накази залишаються без уваги. Таке ставлення нас глибоко ранило, ми ходимо надутими. Завжди приємно бути частиною елітної правлячої групи... але не їй належать Божі благословення. Нас звільнено не для панування над іншими, а для служіння їм у любові.

Безсумнівно, такі благословення даються через роботу Святого Духа у наших серцях. Моя плоть противиться ідеї служіння у любові. Моею першою реакцією на просте прохання подати води буває, як правило: „Хочеш пити – сам візьми, що я тобі, слуга?” Плоть любить, коли їй догоджають, вона вимагає служіння собі. Та мене звільнено від залежності від неї, я можу тепер служити іншим. Яка радість служити іншим у любові! Увесь закон вміщається в одну фразу: „Люби свого ближнього, як самого себе” (Матвія 22:39).

СВОБОДА ЛЮБИТИ

За двісті років до Ісуса Христа Будда сказав: „Не роби іншим того, чого не хочеш, щоб робили тобі”. Зверніть увагу, що він сформулював це у вигляді заперечення. Якщо ви не хочете, щоб вам затопили у вухо – не робіть такого іншим. Тобто, це – наказ-заперечення.

*Золоте правило полягає не тільки у тому,
щоб ухилятися від зла,
а у тому, щоб шукати практичних способів проявити любов.*

Багато-хто помилково приймають пораду Будди за золоте правило, вірячи, що стають праведними за те, чого *не* роблять. Вони кажуть: „Я нікого не образив. Я нікого не вбив. Не зраджував свою дружину”. Їхні вчинки стають настільки залежними від частки „не”, що, виходить, вони прожили своє життя намагаючись нічого не зробити.

Зверніть увагу, що в Ісуса це звучить діаметрально протилежно – стверджувально. Він сказав: „І як бажаєте, щоб вам люди чинили, так само чиніть їм і ви” (Луки 6:31). Як би мені не хотілося, щоб мені послужили, я маю служити сам. Як би мені не хотілося, щоб мене любили, маю любити сам. Як би я не любив отримувати подарунки, я повинен сам дарувати.

Любити ближнього як самого себе – значить брати ініціативу у свої руки і робити щось для них від усього серця, творчо і радісно. Золоте правило не у тому, щоб уникали зла, а у тому, щоб шукати практичних способів висловити свою любов.

Ісус сказав, що ми виконуємо закон, по-перше, люблячи Бога, по-друге, люблячи своїх ближніх і ставлячись до них так, як ми хотіли б, щоб вони ставилися до нас. Якщо нам подобається, коли про нас добре говорять, ми повинні добре говорити про інших. Якщо хочеться, щоб нам не вели облік наших помилок, то треба навчитися так само приязно ставитися до інших.

ЦЕРКОВНЕ ЛЮДОЖЕРСТВО

Чому так трапляється, що коли ми чуємо неприємні відгуки про свою персону, нашим першочерговим завданням є розквитатися? Ми дозволяємо собі зробити кілька зауважень про наших критиків, щоб дати іншим знати, що і вони не такі святі, якими вони здаються. „Знаєте, я люблю казати правду, тому ось послухайте, що я вам розкажу”, – відповідаємо ми. Потім вони дізнаються, що ми про них казали, і починається новий виток безкінечної спіралі наговорів і злостивости.

З іншого боку, коли ми дізнаємося, що комусь подобаємося, і вони завжди високої думки про нас, про тих ми вже скажемо: „Що ж, видно, що він розуміється на людях. Та і в нього самого чудовий характер, думаю, ви теж це помітили.”

Раніше, коли я дізнавався про якогось пліткаря, то любив виводити його на чисту воду і цькувати його. Наприклад, коли та людина виливала чергову порцію багнюки на когось, я міг сказати: „Так-так, це дуже цікаво. Здається, ви і не підозрюєте, що мова йде про мого дядька?” Мені дуже подобалося спостерігати за реакцією, яку викликали мої слова.

Павло попередив нас: „Коли ж ви гризете та їсте один одного, то глядіть, щоб не знищили ви один одного!” (Галатів 5:15). Якщо ми так „їмо” одне одного – уїдливіми словами, сарказмом – ми ходимо у повній протилежності любові. Прикро, але між людьми зароджуються такі людожерські стосунки. Ми помічаємо, що потрапили у руйнівне замкнуте коло. Заздрість й образа пускають коріння у людських серцях, і церква починає з’їдати сама себе.

Якось я прочитав статтю про одного англійця, котрому вдалося вивести породу особливо злих бійцівських півнів. Його півні були практично непереможними, а тому їхній власник мав повне право пишатися своєю репутацією, отриманою завдяки такій роботі. Кожного ранку він виходив, щоб помилуватися своїми войовничими птахами.

Одного разу під час такої перевірки він із жахом помітив, що клітка залита кров’ю, виспана пів’ям, а на підлозі валяються трупи півнів. Його безцінний виводок був розідраний на шматки. „Хто додумався посадити усіх птахів до однієї клітки?!” – кричав розлючений чоловік. „Я”, – тихо відповів працівник. „Як же ти придумав утнути таку дурницю?”, – вимагав пояснень власник. „Розумієте, – сказав працівник, – я думав, вони вже зрозуміли, що вони бійці однієї команди”. Та, звичайно, птахи були надто дурними, щоб знати, хто їхній справжній ворог.

На жаль, у деяких церквах поводяться не набагато краще, нерідко забуваючи про справжнього ворога. Ваш ворог не якась група баптистів чи пресвітеріанців. Нашим істинним ворогом є сила темряви, яка тримає людей у рабстві обману і гріха. Тому слід припинити чвари і розбрат у церквах і об’єднатися заради Царства Божого. Бо якщо продовжити гризти одне одного, то швидко можна поз’їдати усіх. Одного прекрасного дня ми можемо побачити закривавлену і розідрану церкву, над якою світ скаже: „От вам і християнство..”

Як жаско усвідомлювати, що сторіччями церкви гризли і руйнували одна одну. Ми так далеко зайшли у навішуванні несправедливих звинувачень на інші церкви, у приниженні їх, забуваючи, наскільки це заважає зростанню Царства Божого.

Будучи вільними у Христі, ми повинні ходити за Духом – Духом любові, прощення, доброти; очікуючи від Господа благодаті і допомоги у цьому. І тут немає альтернативи. Бо де ще ми знайдемо силу, щоб встояти проти цього руйнівного потоку зла, навчитися шукати добре навіть у тих, з ким ми не погоджуємося?

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ СВОБОДИ

Разом із свободою приходить велика відповідальність. *Завжди*. Як хтось висловився, ціна свободи – вічна пильність. Ми маємо пильнувати свою свободу, бо її так легко втратити.

Не використовуйте вашу свободу для того, щоб потакати плоті. Так, у нас є свобода у Христі діяти, як захочемо. Так, Бог нас не прирече на вічні муки в аду за якісь сумнівні вчинки; та запитайте себе: „Чи не заповільнює це мій духовний зріст? Не зупиняє рух до мети?”

Основна мета мого життя – перебувати у Христі, і тільки у Ньому. Павло сказав: „Хіба ви не знаєте, що ті, хто на перегонах біжить, усі біжать, але нагороду приймає один? Біжіть так, щоб одержали ви!” (1 Коринтян 9:24). Я хочу „гнатися до мети високого поклику Божого в Христі Ісусі” (Філіп’ян 3:14). „Тож і ми... скиньмо всякий тягар та гріх, що обплутує нас, та біжім з терпеливістю до боротьби, яка перед нами, дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри” (Євреїв 12:1,2).

Я не хочу, щоб щось стримувало мене. Не хочу, щоб хоч що спиняло мій поступ. Мені можуть заперечити: „Але ж, Чаку, немає нічого поганого у тому, щоб займатися тим-то або тим-то. Християнам це можна робити”. Звичайно можна. Але це зайняття, у свою чергу, може спинити мій духовний зріст. „Усе мені можна, та не все на користь” (1 Коринтян 6:12). Буває, що деякі дозволені зайняття тягнуть мене донизу, руйнуючи мої стосунки з Христом. „Усе мені можна, але ніщо мною володіти не повинно” (вірш 12).

Я вільний, і якщо хочу зберегти свою свободу, то не повинен використовувати її у тому, що може повернути мене у рабство. Як тільки я чомусь поступлюся, воно почне мною володіти, і я втрачаю свободу. Якщо я використовуватиму свою свободу на ті зайняття, які незабаром візьмуть мене у тугі лещата і не відпустять, я перестану бути вільним. Я був недостатньо мудрим, щоб розпорядитися своєю волею, і сам прирік себе на рабство. А так жити не можна.

Дяка Богові за ту свободу, якою ми обдаровані у Христі! Слава Богові, що нам дано сили зберегти цю свободу! Неможливо словами описати, що значить бути справді *вільним*.

Нехай Господь допоможе нам любити у свободі, служити у свободі і ставити інтереси інших вище за свої. І тоді, зрештою, ми зможемо у повній мірі насолодитися незрівняними благословеннями, які є тільки у свободі Божої благодаті.

ЧИ НЕ ПОЧНУТЬ ВОНИ ШАЛЕНІТИ?

У багатьох людей з'являється сильний, але безпідставний страх, що Божа благодать може завести на стежку гріха. Вони бояться, що коли віруючі збагнуть, що Бог їх судитиме не за вчинками, а за вірою у Христа, то вони почнуть шаленіти. „Стривай, Чаку! – скажуть вони. – Такими висловлюваннями ти даєш людям можливість робити зло, прикриваючи усе фразою: „Його благодать покриває усе, що я роблю”.

Таке заперечення не нове. Коли Павло проповідував благодать серед язичників, це одразу ж викликало протест серед юдеїв. Вони боялися, що язичники, наділені такою свободою, робитимуть страшні вчинки. Петро теж усвідомлював небезпеку, що випливала з неправильного трактування проповіді Павла, і тому писав у своєму посланні: „Як і улюблений брат наш Павло писав був до вас за даною йому мудрістю, як і по всіх посланнях, що в них він говорить про це. У них є децю тяжко зрозуміле, що неуки та незміцнені перекручують, як і інші Писання, на власну загибель свою” (2 Петра 3:15-16).

На жаль, завжди є ті, хто виривають уривки Слова з контексту і перекручують її на власну погибель. Вони використовують Павлову проповідь як виправдання свого життя у гріху. Та євангелію не можна трактувати таким чином.

Ви померли!

У п'ятому розділі послання до Римлян Павло описує наші стосунки з Богом по благодаті, використовуючи сильні, прекрасні слова. У 20 вірші він стверджує: „Де збільшився гріх, там зарясніла благодать”. У першому вірші наступного розділу він припускає, що з'являться ті, хто скажуть: „Гаразд, ходімо, будемо грішити, щоб збільшувалася благодать. Так прекрасно, коли благодаті багато. Давайте дамо їй можливість зарясніти *по-справжньому!*” Павло відповідає на це: „І думку таку облиште! Ми, що вмерли для гріха, як ще будемо жити в нім?” (див. Римлян 6:2). Ця відповідь відкриває нам секрет християнського життя.

Уявімо, що мене впіймано при пограбуванні банку. Потім відправляють до в'язниці, розпочинається суд. Після кількох тижнів судових засідань присяжні виносять вердикт: „Ми вважаємо його винним”. Суддя призначає день, коли буде винесено вирок. Мені загрожує п'ять років ув'язнення, оскільки пограбування було озброєним, стріляючи у стелю, я налякав касирів банку. Ось настає день, коли мають оголосити мій вирок.

Закон виконав своє завдання. Він розглянув мою справу і визнав мене винним. Я знову постаю перед суддею, він наказує: „Підсудний, встаньте”. Я підводжуся, він оголошує: „Суд визнає вас винним і виносить вам вирок – п'ять років ув'язнення у виправно-трудовій колонії”. Я настільки вражений цим вироком, що серце не витримує, і я на місці помираю від інфаркту.

Невже і тоді суд накаже тримати мій труп у колонії протягом наступних п'яти років? Ні. Моя смерть миттєво звільнила мене від осуду закону. Вирок тепер не має влади наді мною, бо я помер.

Те ж саме пише і Павло про нас, хто вірою у Христа Ісуса виправдалися перед Богом і тепер живемо під славною благодаттю. Ми живемо вже не за плоттю, бо наше старе „я” померло. Закон виніс нам вирок – смерть. Вимоги закону було задоволено, коли ми були розп'яті з Христом. Наша стара людина померла, отож, як ми можемо жити в гріху? Ми померли для старого життя.

„Я розп'ятий з Христом, – пише Павло. – І живу вже не я, а Христос проживає в мені” (Галатам 2:20). Ми вже не живемо старим егоїстичним життям. Наші егоцентричні дні минули. Ми вже не живемо за плоттю. Тепер ми звільнилися від влади закону, нашої гріховної природи, нашої величезної

провини, бо стару людину було розп'ято з Христом Ісусом. Тепер ми йдемо за Богом, покладаючись на Христа.

ПОВОДЬТЕСЯ ЯК МЕРТВІ!

Та віра, яка дає мені праведність перед Богом, засвідчується у ділах, котрі Бог робить через мене. Якщо я продовжую жити у нечистоті й тлінні моєї старої плоті, використовуючи благодать для прикриття ганебних вчинків, я обманюю тільки себе. У дійсності я не дитина Божа. Якова 2:26 каже: „Бо як тіло без духа мертво, так і віра без діл мертва”.

Якщо людина народжена від Духа Божого, це *засвідчується* у її житті. Ісус сказав: „Що звете ви мене: Господи, Господи, та не робите того, що Я вам говорю? Скажу вам до кого подібний усякий, хто до Мене приходять, та слів Моїх слухає і виконує їх: той подібний тому чоловікові, що, будуючи дім, він глибоко викопав і основу на камінь поклав. Коли ж злива настала, вода кинулася на той дім, та однак не змогла захитати його, бо збудований добре він був! А хто слухає, та не виконує, той подібний тому чоловікові, що свій дім збудував на землі без основи. І наперла на нього ріка, і зараз упав він, і велика була того дому руїна!” (Луки 6:46-49).

Апостол Іван писав: „А що ми пізнали Його, пізнаємо це з того, коли заповіді Його додержуємо. Хто говорить: „Пізнав я Його”, але не додержує Його заповідей, той неправдомовець, і немає в нім правди!” (1 Івана 2:3-4). І знову у тому ж посланні він ще двічі додає, що народжені від Бога не чинять гріха (див. 1 Івана 3:9, 5:18). Не зловживайте благодаттю Божою. Вірте в Ісуса Христа і покладайтеся на Нього, насолоджуючись новизною стосунків з Ним.

ЛЮБІТЬ БОГА І РОБІТЬ, ЩО БАЖАЄТЕ

На цей момент у вас могло визріти питання: якщо добрі діла нас не спасають, що ж утримає нас від куріння, гулянок і випивання у барах? Справа не у тому, що я *не можу* цього робити, у мене просто немає бажання. Христова любов спонукає мене жити так, щоб догоджати Йому. Якщо я відчув благо Його любові, то у мене ніколи не з'явиться бажання відійти від Нього. Мені хочеться якомога більше наблизитися до Нього, бо я люблю Його, а Він любить мене. Я не хочу брати участь у тому, що принижуватиме Його.

Дивно, але під благодаттю я веду значно праведніше життя, аніж під законом. Поки мої стосунки з Богом будувалися на законі, я постійно випробовував, наскільки далеко можна зайти. Увесь цей час я намагався розділити справи на добрі і погані, одночасно шукаючи виправдання своїм негідним вчинкам. Я жив у рамках закону, доповнюючи його своїми власними правилами.

*Бог не хоче зв'язувати вас законом;
Він хоче наблизити вас
до Себе Своєю любов'ю.
Це і є євангелія благодаті.*

Стосунки з Богом, що збудовуються на любові кардинально відрізняються від вище описаних. Тепер мені не треба обмірковувати добре чи погано я чиню. Я швидше думаю так: „Чи приємно це буде моєму Небесному Отцеві, бо я люблю Його і хочу Йому догоджати. Він настільки любить мене, що я не хочу ображати або розчаровувати Його. Якщо я зроблю так, чи догджу цим?” Часом, коли навіть закон умовчує про щось, серце мені підказує, що Бога засмутить те, що я збираюся робити.

Бог хоче, щоб між нами були люблячі стосунки. Він не хоче зв'язувати вас законом; навпаки, Він хоче наблизити вас до Себе Своєю любов'ю. Це і євангелія благодаті – праведність, яку нам дарує Бог поза законом.

Багато хто ніяк не можуть збагнути, що єдиною істинною мотивацією до праведності є любов. Страх ніколи не був головною рушійною силою у житті християнина. Якщо ми чинимо добре тільки тому, що боїмося виявитися поганими, це не можна назвати праведністю. Ми можемо вести ззовні побожне життя, де під прикриттям вдаваної праведності ховатимуться лихі і ниці бажання. Якщо страх перед наслідками єдине, що утримує нас від зла, то ми будемо звичайним прикладом контрольованого зла. Та істинна праведність такою не буває. До істинної праведності спонукає любов. І коли основою

нашого вибору стане критерій – засмучуватиме це Боже серце чи ні, таке ставлення означатиме, що ви відкрили справжні мотиви праведності.

Плід Духа – любов. Однією з найважливіших характеристик любові є добрість. Там де любов, є і радість. Якщо у житті присутня любов, там є і мир. Виявом любові завжди є терпіння. Характер любові у ніжності й доброті. Суть у тому, що коли у нас є плід Духа, відпадає потреба у зовнішніх обмеженнях, як, наприклад, закон. *Любов – виконання закону.*

Отож, ми робимо захоплююче відкриття: праведне життя це вже не тягар, а радість люблячих стосунків з Христом.

ДАВНЯ ПРОБЛЕМА

Ми можемо пізнати і відчути Божу благодать. Можемо жити у радості й мирі виправдання через віру в Христа Ісуса, будучи впевненими, що житимемо перед Богом праведно. Така впевненість приходить через визнання, що нас розп'ято з Христом. Життя, у якому наді мною панувала плоть, добігло кінця, розпочалося нове життя – під пануванням Христового Духа. Я тепер нове творіння у Христі: „Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, стародавнє минуло, ото сталося нове!” (2 Коринтян 5:17). Це істина, що дає надзвичайну свободу.

Та все одно залишається проблема: я все ще живу у старому тілі, а поки я у ньому залишаюся, мені доводиться підкорятися його бажанням і вимогам, що, у свою чергу, втягує мене у війну. Плоть намагається використати увесь свій арсенал, щоб завдати мені поразки. Вона – моя плоть, моя стара людина – померла, тим не менше, мені доводиться повсюди тягати цей „труп” за собою.

Важливо пам'ятати, як Писання розрізняє ці два моменти: мій дух викуплено, моє тіло – ні. Саме це і спричиняє конфлікт. У посланні до Римлян 8:22,23 Павло проголосив: „Бо знаємо, що все створіння разом зідхає і разом мучиться аж досі. Але не тільки воно, але й ми самі в собі зідхаємо, очікуючи синівства, відкуплення нашого тіла”. Як часто мені доводиться зідхати і плакати перед Господом через немочі плоті.

Після молитви у Гетсиманському саду Ісус підійшов до Своїх учнів і побачив, що вони сплять. Він сказав Петрові: „Симоне, спиш ти? Однієї години не зміг попильнувати? Пильнуйте й моліться, щоб не впасти в спокусу, бадьорий бо дух, але немічне тіло!” (Марка 14:37-38). Ще не було сказано більш правдивих слів. Дійсно, мій дух прагне, та плоть моя слаба. Я зідхаю і мучуся, просячи: „Господи, наблизь день мого визволення від тіла цієї смерті!” Мені так не терпиться позбутися цього старого тліючого тіла.

*У мить слабкості Дух викриває мене, додає мені сили,
і тоді мої думки
повертаються до Господа.*

Одного дня ми усі звільнимся від гріховної природи. Писання каже: „Мусить бо тлінне оце зодягнутись в нетлінне, а смертне оце зодягтись в безсмертя. А коли оце тлінне в нетлінне зодягнеться, і оце смертне в безсмертя зодягнеться, тоді збудеться слово написане: „Поглинута смерть перемогою!” Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало? Жало ж смерті – то гріх, а сила гріха – то закон. А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав” (1 Коринтян 15:53-57).

Однак, ще не все втрачено. Навіть у мить слабкості, Дух викриває мене, додає мені сили, і тоді мої думки знову повертаються до Господа. Я шукаю Його допомоги і Його сили. Я починаю жити у Його перемозі. Я розумію, що *денно* повинен покладатися на силу і могутність Христа, щоб змогти жити так, як Він цього хоче для мене. Тепер немає можливості обрати нейтралітет і котитися по похилій. Як тільки я це зроблю, плоть одразу ж повстане і захопить владу у свої руки. Тому я маю контролювати свої апетити, щоб вони не почали контролювати мене. Павло писав: „Але вмертвляю й неволю я тіло своє, щоб, звіщаючи іншим, не стати самому негідним” (1 Коринтян 9:27).

Що ж коли я втратив пильність і у чомусь піддався вмовлянням плоті, невже я більше не спасений? Мені треба ще раз спастися? Ні. Я продовжую вірити в Ісуса Христа. Я продовжую любити Господа, Бог все одно зараховує мою віру у праведність. Виключно завдяки моїй вірі та новому життю у Христі я не можу продовжувати підкорятися плоті.

Навіть якщо я впаду у багнюку, я не зможу залишитися сидіти там, – Господь не дозволить мені там бути. Він не дозволить мені робити „як усі” – що заманеться. Нехай решта буде „як усі”, тільки не я. Якщо я спробую жити, як мені пропонує світ, якщо спробую, того, що вони називають

„насиченим життям”, мені це не сподобається, я не витримаю у тій круговерті, впаду і зненавиджу все. Тому що Бог любить нас, і ми Його діти, ми не можемо миритися з гріхом і бути „як усі” у світі.

ТО ЩО, СТАНДАРТІВ НЕМАЄ?

Хтось міг досі не зрозуміти: „Отож, якщо ми під благодаттю, ми можемо просто проігнорувати Божі стандарти поведінки?” Зовсім ні. Ми отримали нові стосунки з Ним, Його силу і присутність Святого Духа. У Христі ми отримали нову природу, яка прагне жити у гармонії з Божою любов’ю та святістю. Силою Духа Святого нам більше не треба примушувати себе чинити добре. Саме це мав на увазі Іван коли писав: „Бо то любов Божа, щоб ми додержували Його заповіді, Його ж заповіді не тяжкі” (1 Івана 5:3). Божа присутність у нас додає нм сили триматися доброго і уникали злого.

Ті, хто знайомі з класичною літературою, пам’ятають історію про Одиссея. Цей відважний мандрівник чув розповіді про таємничий острів сирен – істот, котрі вміли прекрасно співати. Моряки, що пропливали поблизу, зачаровані співом, направляли човни на голос і розбивалися об скелі. Не виживав жоден з тих, хто чув цей спів. Одиссеєві це здалося достойним викликом його мужності й кмітливості, тому він вирішив стати першим, хто послухає пісень сирен і виживе.

Щоб досягнути мети, Одиссей наказав своїй команді закласти вуха воском, а його самого прив’язати до щогли. Коли вони проминали острови сирен, полилась спокуслива музика. Одиссей намагався розірвати мотузки, якими його прив’язали, намагався вирватися і поплисти на спів. Він кляв команду, і наказував змінити курс, та завдяки тому, що у вухах у них був віск, вони нічого не чули. Одиссей продовжував вириватися аж поки вони не відійшли на безпечну відстань, куди вже не долинали звуки співу. Він послухав цей спів і залишився в живих, та спогади про чарівну музику переслідували його усе життя.

Грецькі міфи розповідають нам про ще одну людину, яка пропливла повз той острів і вижила. Коли смертельна мелодія захопила команду корабля, обдарований музикант, його звали Орфей, схопив ліру і почав грати. Музика Орфея настільки перевершувала спів сирен, що люди схаменулися, розвернули човни і попливли геть від небезпечного острова, полонені новою мелодією, що врятувала їхнє життя.

Коли ми зустрічаємося зі спокусою, одні діють, як Одиссей, інші – як Орфей. Для деякого пісня світських сирен стає принадою, якій вони не в силах опиратися. Вони помічають, що живуть, прив’язані законом, і силкуються вирватися з його пут, як тільки плоть почне їх спокушати. Єдиною надією для таких людей є закон, що стримуватиме їх.

*Радість єдності з Христом
перевершує будь-що з того,
що пропонує нам світ чи наша плоть.*

Але є ті люди, що почули нову пісню – музику небес – у своїх серцях. Вони відкрили, що любов Христова містить у собі таку силу і повноту, що яким би привабливим світ не здавався, вони з радістю покинуть усе, щоб тільки більше наблизитися до Христа. Їм не треба зв’язувати або заковувати себе, вони не рвуться з пут, бо відкрили славне життя у близьких стосунках з Богом.

Радість єдності з Христом перевершує будь-що з того, що може запропонувати нам плоть чи цей світ. Гріх втратив усю свою принадність і привабливість. Ті, хто пізнали це, не потребують законів. Їм не треба сліпо підкорятися закону, що проголошує: „Не провалюй череп своєму ближньому!”, у них навіть бажання таке не виникає, бо любов Божа торкнулася їх. І тепер вони просто хочуть бачити, як їхній ближній спасеться.

Зовсім нещодавно я бачив, як працює цей принцип. Я їхав по запруженій машинами вулиці недалеко від Церкви Голгофи, і зненацька одна з машин так мене підрізала, що мені довелося буквально вдарити по гальмах. За кермом сиділа маленька сива бабуся. Вона не помітила ні мене, ні багатьох інших, у кого вона ледь не врізалася. Якби інші водії їздили як вона, не приділяючи особливий уваги тому, що відбувається навколо, страшної аварії не минути. Вона продовжувала так дивно керувати машиною, що я почав молитися: „Господи, допоможи цій нещасній бабусі безпечно доїхати додому”. Повірте, ті, хто знають мене, таке ставлення до вище описаної ситуації і таку турботу про ближнього назвуть справжнісіньким дивом. Наскільки чудово помічати зміни, які відбуваються в нас завдяки люблячим стосункам з Христом.

ПОСТІЙНА ЛЮБОВ

Завдяки Христу ми можемо жити у постійній єдності з Богом. Не буває так, що однієї миті Бог до нас близько, іншої – далеко від нас. Не дивлячись на те, що ми досі помиляємося, що ми слабкі у багатьох сферах, наша праведність перед Богом непохитна і не змінюється у залежності від нашого настрою. Наші стосунки з Богом тому-то і є такими стабільними і безпечними, що засновані не на наших ділах. Взаємини з Богом визначаються тим, що зробив Ісус Христос заради нас. Він прийняв на Себе наші гріхи і помер замість нас, щоб стало можливим наше спасіння вірою. Тому слід забути старий стереотип, що Бог любить нас, коли ми „хороші”, й ненавидить, коли ми „погані”.

Я часто дзвоню своїй онучці – я люблю поговорити з нею уранці, запитати, як вона поживає. Буває, що вона відповідає: „Дідуню, сьогодні я не в настрої”. Невже за це я любитиму її менше? Вона знає, що це не дуже приємно, але ніскільки не сумнівається у моїй любові. І я не можу любити її більше, коли вона поводить, як ангелятко. Я просто люблю її, і коли вона надувається, і коли вона мила.

Бог ставиться до нас так само. У поганому настрої ми схильні думати: „Сьогодні Бог не може мене любити. Сьогодні я сам себе не можу полюбити. Як мені гидко, бачити нікого не хочу!” Ми схильні думати, що Бог не може нас любити, якщо ми щось зробили не так. Ні! Якби наша праведність залежала від того, що ми робимо, то Христові не треба було б помирати за нас.

Коли Ісус зараховує нам віру у праведність, разом з тим Він дарує нам прекрасні, сильні, люблячі взаємини з Ним. Ми можемо насолоджуватися Господньою допомогою, коли Він каже: „Йди посидь, відпочинь, а Я тобі допоможу. Я зміцню тебе і додаю тобі сили”.

Бог любить вас. Ви настільки дорогі Йому, що Він обрав і покликав вас бути з Ним у вічності. Саме тому благодать не приводить людей до розгульного життя – значно більше радості у тому, щоб належати Спасителю, ніж гріху.

ПАСТКИ ТА МІНИ

Здається, що завжди існуватимуть люди, що готові поласувати за чужий рахунок.

На парковці Церкви Голгофи ми часто застаємо людей, що роздають запрошення і брошурки з різними дивними доктринами. Буває, вони насмілюються стояти біля дверей церкви і проповідувати парафіянам, коли ті виходять! У нас постійно виникає логічне питання: „Навіщо приходити і запрошувати людей з іншої церкви?” Якщо у нас намічається якась подія, і ми плануємо роздавати запрошення, то посилаємо нашу молодь на пляж, у супермаркет, на базар, а не до інших церков! Навіщо переманювати людей з однієї церкви до іншої?

У мене є одна порада таким людям: якщо ви знаєте якусь життєво необхідну доктрину і вірите, що треба нею поділитися з іншими, то чому б вам не скористатися можливістю випробувати цю доктрину на собі, замість того, щоб наvertати нас у свою віру, дати нам привілей побачити, яким чином ця доктрина змінила *ваше* життя, перемінивши вас в образ Христов. Дайте нам можливість побачити цю істину, засвідчену у вашому житті. І коли ми помітимо ваше посвячення Богові, ваші близькі стосунки з Ним, то, безсумнівно, самі запитаємо, як вам вдалося отримати те, що і ми хочемо мати.

На жаль, таке вирішення ситуації мало кого влаштовує. Жахливо, але вони упевнені, що у них є божественне покликання переконати усіх християн в істинності нового вчення. Тому в Новому Завіті так багато застережень і попереджень про лжевчителів та їхні улесливі промови.

БУДЬТЕ ПЕВНІ

Усі культу намагаються перекрутити євангелію Ісуса Христа. Зазвичай вони роблять наголос на ділах і праведності від діл. Якщо ви запитаете члена такого культу, чи народжений він згори, то у відповідь почуєте: „Брате, цього ніхто не знає, поки не помре, бо звідки ж знати, яким буде твій останній вчинок”. Хіба не жахливо, що доводиться чекати останньої миті життя, щоб дізнатися чи ти спасений?

Бог хоче, щоб ми були впевненими у своєму спасінні; якщо ми покладаємося на Христа і те, що Він робить, мо спасаємося. Якщо наше спасіння ґрунтується на ділах, то про впевненість у спасінні не може бути й мови. Якщо спасіння залежатиме від вірності символу віри чи певній системі вчинків, то ми не могли б дізнатися про кінцевий пункт призначення до самої смерті... А чи не запізно це? Та коли наше спасіння залежить тільки від Христа і Його вчинків, то у спасінні можна бути впевненим.

Біблія вчить, що шлях до спасіння насправді дуже вузький.

Ви знаєте, я не покладаюся на свої вчинки. Я не покладаюся на свою праведність. Я покладаюся на Його діла і Його праведність. В одному з церковних гімнів автор написав: „Моя надія збудовується на крові й праведності Ісуса, я не довіряю самому солодкому обману, покладаючись тільки на Христа”. Павло також був переконаний у цій істині, коли писав: „Але якби й ми або ангол з неба зачав благовістити вам не те, що ми вам благовістили, нехай буде проклятий!” (Галатів 1:8). Сильні слова! Павло вжив слово „анафема”, що означає „проклятий до глибин аду”.

Уявіть, що до вас сьогодні вночі прилетить ангел. Крізь сон ви щось відчуваєте, прокидаєтеся і бачите височезну сяючу істоту у себе в ногах. Що коли він скаже: „Не бійся! Я приніс тобі добру новину – ти обраний Богом для особливій місії. Якщо ти виконаєш цю роботу для Бога, Він спасе тебе”. До якого висновку ви прийдете? Одне напевно: цей ангел не від Бога. Хай буде проклятий. Біблія вчить, що шлях до спасіння справді вузький. Павлові слова завдають смертельного удару багатьом популярним зараз релігіям, що вчать: „Якщо людина в душі вірить, що її вчинки правильні,

то вони будуть правильними і прийнятними для Бога”. Петро ж сказав: „Він [Христос] камінь, що ви будівничі, відкинули, але каменем став Він наріжним! І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали” (Дії 4:11-12).

Сьогодні знайдеться немало готових заперечити Петрові: „Шановний, ви так вузько мислите. Ви хочете сказати, що Ісус – єдиний шлях до Бога? Це надто обмежено, ми такого не можемо прийняти”. Гарзд. Тоді будьте прокляті. „Ого, які різкі слова, – образяться вони. – Просто ви дуже обмежені. Ви й самі не підозрюєте, що Ісус далеко не такий примітивний!” Знаєте, сам Ісус сказав: „Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через мене” (Івана 14:6). Саме Ісус учив: „Увійходьте тісними ворітьми, бо просторі ворота й широка дорога, що веде до погибелі, і нею багато-хто ходять. Бо тісні ті ворота й вузька та дорога, що веде до життя, і мало таких, що знаходять її!” (Матвія 7:13-14).

Павло зрозумів усе правильно. Навіть зараз ви можете почути, як він благає галатів: „Слухайте, я ще раз повторю: якщо ангел з небес, чи людина зачнуть вам забивати баки своїми ідеями про те, що треба заробляти спасіння, покладатися на себе, на діла, на свою праведність, що треба дотримуватися закону, обрізатися, виконувати ритуали, бути членом релігійної організації, давати стільки-то – нехай він буде проклятий!”

Чому Павло такий непохитний? Тому що Бог прийняв нас такими, які ми є, якими були, коли увірували у Сина Божого Ісуса Христа. Тому що ми довіряли Йому, Він очистив нас від гріхів і прийняв нас. Бог прагне вилити на нас усе багатство і повноту Його любові, не тому, що ми на це заслужили, а тому, що Він полюбив нас. Це і є євангелія благодаті у Христі Ісусі. Це те, за що Павло пішов на смерть.

ЦЕ ДИВО

Ви коли-небудь замислювалися, чому доктрини, які вчать справи необхідні для досягнення гарних стосунків з Богом, так сильно вкорінюються у мисленні людей? Визнаю, я задумувався.

Безсумнівно, Павло теж над цим задумувався, бо написав у посланні до Галатів: „Дивуюся я, що ви так скоро відхилюєтеся від того, хто покликав Христовою благодаттю вас, на іншу євангелію” (Галатів 1:7). Справді, тільки *дивуватися* можна, коли люди покидають благодать Христову заради іншої євангелії, особливо коли ту іншу євангелію зовсім не можна назвати „доброю новиною”!

Коли людина заявляє, що добре вірити у Христа, але цього недостатньо, стережіться! Якщо ви скажете, що я маю бути праведним і довести мою святість перед Богом, цим ви не наблизите мене до Нього, навпаки, відштовхнете. Я не праведний, я не святий, і не можу таким стати, тому те, у чому ви мене переконуєте, *не* буде доброю новиною. Це і поряд не стояло з добрими новинами. Це – звіщення смерті.

Тому Павло і не міг збагнути, як можна покинути люблячі стосунки з Богом і спробувати розпочати нові стосунки з Ним, засновані на вчинках, обставинах, законі. „Є деякі, що вас непокоять, – писав Павло, – і хочуть перевернути євангелію”, добрі новини Христа (Галатів 1:7).

ЛЮБОВ – ЦЕ ЗБРОЯ

Неймовірно, що люди можуть покинути справжню євангелію заради підробки; і не секрет, яким чином лжевчителі вербують нових людей. Павло вказує на цю розповсюджену техніку, побудовану на використанні любові, прив’язаності: „Недобре пильнують про вас, але вас відлучити хочуть, щоб ви пильнували про них” (Галатів 4:17).

Люди, яких втягнуто у культури із захопленням розповідають про те, що у своїй громаді вони просто-таки купаються в любові та увазі; це триває, поки вони залишаються новою потенційною жертвою. Та як тільки вони виявляють лояльність й прихильність до групи, ця турбота перетворюється на ідеологічну обробку та промивання мізків. Замість потоків любові, новонавернені потрапляють під тиск фізичної дисципліни, що, зрештою, призводить до повного виснаження. Остання впевненість у собі покидає людину, залишаючи її надзвичайно сприйнятливою до духовних перекручень.

Любов, що з такою готовністю демонстрували, виявляється, була всього-на-всього способом ізоляції індивіда та його закріпачення. Якщо хтось живе не за програмою, його одразу ж викидають з групи й піддають остракізму. Якщо людину не вдається переконати у правильності нової доктрини, то, замість любові, проти неї розгортають військові дії.

На початку мого служіння у місті Тусон у мене було неприємне зіткнення із п'ятдесятницькою групою, що називалася „Тільки Ісус”. Цей культ вчить про те, що Отець, Син та Святий Дух – це просто різні імена Ісуса. (Звичайно ж, їм було дуже важко пояснити, до кого Він звертався, коли молився до Отця, хто промовляв з неба, коли Ісус хрестився. Може, коли пролунало „Це Син Мій улюблений, якого Я уподобав”, як це описано у Матвія 3:17, було витівкою чревовіщання?) Безпідставність такого вчення очевидна, але його послідовники з готовністю захищали свої позиції та створювали багато конфліктних ситуацій.

На жаль, декілька впливових родин з нашої церкви купилися на це лжевчення; і, оскільки за їхнім планом я був наступною жертвою, вони почали виявляти таку „ревну пильність” до мене. Вони почали запрошувати мене на обід, захоплюватися моїм потенціалом, розповідати, як люблять церкву.

Мені ніколи не подобалося сперечатися з людьми про Писання. Як правило, я дозволяв їм викласти усі помилкові погляди, не намагаючись зруйнувати їх. Отож, ці люди цитували мені слова Ісуса: „Я і Отець – одне” (Івана 10:30), а я відповідав: „Так, саме це Він і сказав”. І далі, скільки б вони не цитували Писання, я незмінно відповідав: „Так, саме так і написано”, не сперечаючись з ними.

Звичайно, я знав безліч місць Писання, що могли б прояснити ситуацію, та мені не хотілося вступати з ними у суперечку. Ісус сказав: „Зо своїм супротивником швидко мирися, доки з ним на дорозі ще ти” (Матвія 5:25), тому я мирився з місцями Писання, що вони цитували. Не погоджуючись із їхніми дивними тлумаченнями Біблії, я погоджувався із самими цитатами. Отож, через те, що я не заперечував, вони вирішили, що їм вдалося мене переконати.

Одного прекрасного дня вони вирішили поділитися цією доктриною у недільній школі для дорослих. Коли вчитель насмілювався заперечити їм, хтось з них вдався до того аргументу, що і я за них. Учитель одразу ж покликав мене, щоб розв'язати проблему на місці. Тож коли прийшов я і заявив, що вірю, що Бог один, але проявляється у трьох особах – Отець, Син і Святий Дух, фракція „Тільки Ісуса” почервоніла від люті.

Наступного дня вони зателефонували мені й сказали: „Ми хочемо з вами поговорити, давайте зустрінемося у нас удома”. Коли я прийшов до них, вони накинулися на мене: „Як можна заперечувати істину? Як ви змогли зректися віри?” На що я відповів: „Я й не зрікався. Я не зрікся істини чи своїх переконань, навпаки, я щиро розповів класові, у що вірю. Я не думаю, що Ісус міг вдатися до чревовіщання чи обманути учнів, роблячи вигляд, що молиться до Отця. Я вірю, що Отець, Син і Дух Святий є окремими особами, але одним Богом”. Тільки тоді я зрозумів, до чого все йде.

„Брате, – залякували вони мене, – Бог дав нам об'явлення, у нас було бачення: тебе винесуть у чорній труні, якщо ти не покаєшся перед усією церквою і не визнаєш нашої правоти!” Потрапивши під лавину страхітливих погроз, я здивувався: „Куди ж зникла любов, яку ви до мене відчували?”

„У вас є час до наступної суботи, щоб прийняти рішення, відмовитися від ваших слів чи ні”, – сказали вони. Я відповів: „Мені не треба чекати аж до суботи, бо я можу вже зараз сказати, яке рішення прийняв”. „Більше нічого не кажи, краще помолися вдома, брате, і якщо до суботи ти не пообіцяєш, що визнаєш нашу правоту, ми більше ходитимемо до цієї церкви”. У лідера цієї групи було одинадцять дітей з усіх п'ятдесяти трьох, що відвідували нашу недільну школу; зрозуміло, що важко підтримувати стабільність у недільній школі за таких умов.

У суботу увечері мені знову зателефонували: „То що, брате, вирішив?” „Я не передумав і не змінив свого ставлення до цього”, – відповів я. „Гаразд, ми тебе попереджали”, – останнє, що почув я. У трубці почулися короткі гудки. Більше я не бачив ні його самого, ні його одинадцятьох дітей.

Цей чоловік був готовий любити мене поки я вважався потенційним новонаверненим. Та коли з'ясувалося, що я не пристану на їх вчення, не піду у рабство до їхньої доктрини, вони покинули і мене, і церкву, наче погану звичку.

Це не було справжньою любов'ю, всього-на-всього вияв лицемірства, щоб тільки заманити мене. Як сказав Шекспір: „То не любов, якщо вона змінюється, коли знаходить заміну”. Саме тоді, коли їм не вдалося „навернути” мене, проявилися їхні справжні почуття.

Лжевчителі часто вдаються до такої тактики. Вони наполегливо виявляють свою любов і зацікавленість у вас, щоб ізолювати вас від зовнішнього світу, і ви із просто знайомого перетворилися на новонаверненого. Та коли людина не підкоряється їх переконанням, її негайно викидають із свого кола.

Люди можуть бути дуже привітними й ласкавими з вами, можуть виявляти до вас сильну любов тільки тому, що хочуть зробити вас членом свого угруповання. Якщо ж ви не перейдете на їхній бік – стережіться! Вони обізвуть вас усіма поганими словами, що знають і висиплюють на вас усі прокляття. Це не євангелія благодаті.

НЕ СПОТИКАЙТЕСЯ

Завжди важко дивитися, як люди покидають істину заради брехні. Ви любите їх і хочете вберегти від болю, що чекає на них попереду, але ви нічого не можете зробити. Павлові було знайоме це відчуття. У посланні до Галатів 5:7 він говорить з гіркотою: „Бігли ви добре. Хто заборонив вам коритися правді?”

Раніше галати жили у такій любові до Бога та між собою, так сильно і щиро послужили Павлові, коли той потрапив у скрутну ситуацію. Вони були готові віддати свої життя за Павла. Але згодом вони так далеко відійшли від істини, що дехто з них почав ставитися до Павла як до ворога. Чому? Та тому, що він продовжував звіщати їм правду.

Павло, проводячи аналогію зі спортсменами, уподобив галатів бігунам, що добре стартували, але потім заплуталися і загаялися. „Таке переконання не від того, Хто вас покликав”, – написав він їм (Галатів 5:8). Павло наполягав на тому, що „нова та глибша істина”, принесена юдаїстами, була не від Бога.

*На кожному віруючому лежить відповідальність за те,
щоб самостійно вивчати Писання,
щоб розрізнати правдиві вчення чи ні.*

Однак скільки людей вже упіймалися на такі лжевчення? Часто ми бачимо, що таке може трапитися навіть із щирими віруючими – коли проповідники віддаляють їх від Христа різними розумними історіями. Вони потрапляють під вплив лжевчення не тому, що досліджували Писання і прийшли до такого висновку, а тому що підпали під вплив, особистості, що легко вміє переконувати.

Невеселий результат такого впливу полягає у тому, що дуже скоро його жертви опиняються у рабстві й позбавляються власної думки про будь-що. Вас ніколи не дивувало, що цілком нормальні люди можуть настільки далеко зайти, що продаватимуть пиріжки чи горішки на вокзалі заради вигоди свого лідера? Такі переконання походять явно не від Бога. Більше того, в усіх системах, орієнтованих на залежність і підконтрольність її членів, рано чи пізно люди помічають, що опинилися під владою людей.

Найкращим захистом від цього обману – „усе досліджуючи, триматися доброго” (1 Солунян 5:21). Немає значення, наскільки людина шанована, наскільки цікава особистість, незалежно від того, скільки у неї послідовників, не можна приймати її слова на віру як євангельську істину. На кожному віруючому лежить відповідальність досліджувати Писання і випробовувати усі вчення.

Так прикро, що ми часто забуваємо про будь-яку обережність і починаємо вірити усім словам певного проповідника тільки тому, що він привабливо виглядає, по-особливому висловлюється, веде теле- чи радіо програму. Коли ми забуваємо перевірити запропоноване нам вчення, ми стаємо легкою здобиччю для різних переконань, що походять не від Того, Хто покликав нас. Бог не може передумати. Бог не змінює Своєї правди, приправляючи її новим об’явленням. Євангелія благодаті не змінюється, хоча не важко знайти проповідників, котрі заявляють, що це не так.

РАБСТВО В УСЯКОМУ ІНШОМУ ІМЕНІ

Навіть зараз є багато людей, що проповідують законництво. Вони люблять задавати питання типу: „Як ти хрестився, брате? А хто тебе хрестив? А що казали, коли тебе хрестили?” Дехто навіть каже: „Якщо ти не хрестився у відповідності до єдиної універсальної формули хрещення, то це не можна назвати справжнім хрещенням. Тебе тільки окроплювали чи занурювали у воду?”

Проблема полягає у тому, що подібні вчення віддаляють нас від роботи, що Бог виконав у наших серцях через нашу віру у Христа Ісуса. Будь-який ритуал, чи то хрещення, чи причастя, чи омивання ніг ніскільки не допоможе нам стати праведними. Правильні стосунки з Богом цілком і повністю належать нам тільки завдяки вірі, яка діє любов’ю. Це і є ключ до справжньої сили та миру у нашому житті з Богом. Тому для нас не новина, що апостол сказав: „Дивуюся я, що ви так скоро відхилюєтеся від того, хто покликав Христовою благодаттю вас, на іншу євангелію, яку і євангелією назвати не можна”!

Справжня євангелія благодаті є доброю новиною. Це добра новина про Господню благодать і прощення гріхів через звершену роботу Христа. Ваші стосунки з Богом збудовуються не на власній праведності, не на вчинках, не на дотриманні правил, а на вірі, що Бог приніс жертву заради вас. І якщо ви повірите у це, ви зможете у Христі встановити прекрасні, міцні стосунки з Богом. Ваші гріхи буде омито, зникне відчуття провини за усі невдачі, хиби і помилки. Вони уже навіть не існуватимуть, оскільки ми стоятимемо виправданими нашою вірою в Ісуса Христа.

Павло знав, наскільки безглуздо приходити до Бога і демонструвати праведність від вчинків. Він знав, яким буде кінцевий результат, оскільки для нього це стало відправною точкою. „Не розповідайте мені про закон, – сказав би він, – я знаю про нього усе. Я знаю усе про праведність, що набувається законом. Я був ревним фарисеєм; більш ревним, ніж мої брати. Тому не говоріть мені про закон, бо мені все про нього відомо. Але, слава Богові, я звільнився від закону, коли отримав нові стосунки з Богом через віру в Ісуса Христа!”

Нас теж звільнено, тому, вкорінюючись у євангелії благодаті, не дозволяйте людям тривожити вас чи накладати на вас тягарі вчинків і почуття провини для досягнення праведності. Воно того не варте. Жоден із нас не хоче, щоб поряд з його ім'ям стояло слово „анафема”.

УСЕ АБО НІЧОГО

Якось, коли я був у штаті Орегон, мене запросили на обід з пасторами. Перед тим, як усе розпочалося, хтось мене запитав, чи я чув про чоловіка, що сідав попутчиком до водіїв, розповідав про повернення Господа і зникав. Я відповів, що чув. „Тільки от, – продовжив я, – я чув цю історію давним-давно, ще у 1944 році у Бурбанку, в Каліфорнії. Ця історія завжди однаково закінчувалася: коли пара, що підвозила цього дивного чоловіка, під'їжджала до авто заправки і розповідала, що з ними сталося, їм відповідали, що вони вже дев'яті клієнти заправки, з ким таке сталося”. Пастор, котрий задав мені це питання розсміявся і промовив: „Бачите, наскільки відсталий Орегон – знадобилося п'ятдесят років, щоб ця історія дійшла й до нас!”

Ми так схильні займатися справами, що зрештою дають нульовий результат! Наскільки ж я вдячний, що наша віра спирається на міцний фундамент Божого Слова. Я віддаю перевагу тому, щоб Бог розмовляв зі мною через випробувані та правдиві сторінки Святого Письма, аніж через якісь наддуховні особливі об'явлення. Навіть якщо ангел би прийшов, аби звістити революційне вчення, я, певно, вирішив би перевірити, чи від Бога воно.

Краще відкрити Боже Слово, ніж думати-гадати, що ж воно значить. Біблія – єдина надійна основа нашої віри та християнської поведінки. Коли наші життя збудовуються на Слові Божому, нас не відведуть убік нові теологічні віяння чи „оновлена та удосконалена” версія євангелії. Наскільки важливо міцно триматися істини Слова Божого! Це єдиний спосіб утримати славу свободу, яку ми здобуємо у Христі.

ЯК НАМ ВСТОЯТИ?

Дуже важливо зрозуміти, що ті, кому не вдається встояти, відходять від простоти віри у Христа через брак розуміння Божого Слова. Тільки глибоке розуміння Писання приносить стабільність у наші життя.

Павло сказав, що Бог одних настановив у церкві апостолів, пророків, євангелістів та пастирів-учителів для „вдосконалення святих” (Ефесян 4:11,12). Результатом цього стане те, що ми не будемо „щоб більш не були ми малолітками, що хитаються й захоплюються від усякого вітру науки за людською оманю та за лукавством до хитрого блуду” (Ефесян 4:14). Як важливо для нас перебувати у Слові, особливо у наш час брехні та обману!

Починаючи з матеріальних надлишків доктрини процвітання („Бог хоче, щоб усі Його діти їздили на „Мерседесах”! Як, у вас досі „Жигулі”? Це ж наскільки недуховним треба бути!”) до „нових об'явлень” про єдиний правильний спосіб хреститися, різні перекручені доктрини у наші дні стали правилом, а не винятком.

Павло у посланні до Галатів 5:1 закликає своїх друзів: „Христос для волі нас визволив. То ж стійте в ній і не піддавайтеся знову в ярмо рабства!”; ці слова і тепер є настільки актуальними, як і тоді, коли він тільки їх написав. Часто церква першою виступає у лавах тих, хто хочуть нав'язати нам законницькі стандарти праведності. Такі правила зазвичай охоче приймають, оскільки вони дають певне відчуття безпеки у рамках, встановлених законом. Культурні пропонують людям жити, сліпо корячись лідерам, що у свою чергу, має дати їм високий рівень „захищеності”.

Але ті люди, що провадять таке строго обмежене життя, платять за нього особистою свободою. Вони забувають про те, що разом із відчуттям безпеки приходить не менш сильний осуд на тих, хто наслідуються піти проти стандартів. Багато з тих, хто раніше були у рабстві подібної системи розповідали, що для них розрив з групою був рівноцінним відходу від Бога. Якщо член групи насмілювався сумніватися у істинності її вчення чи виявляв бажання покинути зібрання, його попереджали, що тепер над ним висить загроза потрапити до пекла. Така тактика тиску і вчення про те, що тільки певна група володіє істиною, є ознакою культу, оснований на духовному рабстві.

З іншого боку, коли церква заохочує людей рости у Бозі, не примушуючи людей ставати членами тільки певного угруповання, це свідчить її про духовне здоров'я. Ми у „Церкві Голгофи” завжди кажемо людям, щоб вони знаходили місце, це їм послужать найефективніше. І тому, якщо люди, котрі приходять до нас, хочуть бачити служіння емоційнішими, ми пропонуємо цим людям скористатися своєю свободою і пошукати іншої церкви, яка відповідала б їхнім бажанням. Ми не зацікавлені у тому, щоб силою тримати своїх парафіян у нашій церкві.

*Життєво необхідно збагнути одну істину: покладаючись на діла,
ми віддаємо себе
від Божої благодаті.*

Павло назвав це „ярмом рабства”, певно, посилаючись на Петрові слова на Єрусалимському Соборі. У книзі Дій 15 Петро розповідає, як Бог покликав його на служіння язичникам у домі Корнилія. Потім він запропонував не накладати на не-юдеїв ярмо рабства „якого ані їхні отці, ані вони не змогли понести” (вірш 10). Тому Павло так звертається до слів Петра, щоб підкреслити, що це не він сам вигадав проповідь про свободу у благодаті. Свобода у Христі була однією із закладин, на якій збудовувалася церква.

РИТУАЛИ НЕ СПАСАЮТЬ

Єрусалимський Собор відкинув те вчення, за яким язичники могли спастися, пройшовши обряд обрізання. Собор погодився з Павлом у тому, що неможливо стати праведним через вчинки. Згодом Павло сказав, що віра у ритуали йде врозріз із євангелією. „Ось я, Павло, кажу вам, що коли обрізуєтесь, то нема вам тоді жодної користі від Христа” (Галатів 5:2).

Це дає нам повне право заявити, коли ми покладаємося на *будь-які* діла або вчинки, це відділяє нас від Божої благодаті. Для нас життєво необхідно збагнути цю істину. У наш час не багато вчителів рекламують обрізання як шлях до спасіння, та все ж ви зустрінете немало людей, котрі щиро вірять у необхідність хрещення, щоб спастися.

Деякі люди доводять ці принципи до крайнощів. Є секти, що вчать, ніби самого хрещення недостатньо для спасіння – треба „правильно” охреститися. Інші наполягатимуть, що слід хреститися виключно в ім'я Ісуса. Ще хтось вчить, що хрещення може проводити тільки той служитель, якого призначили на це у їхній деномінації. Декого так непокоїть власне техніка обряду, що в церквах відбуваються розколи через те, що ніяк не дійдуть згоди, як це робити – зануренням чи окропленням, або навіть як занурювати людей: долілиць чи потилицею вперед!

Основою таких поділів стає невинувата віра у те, що саме ділами здобувається право увійти у Божу присутність. Але Писання ясно вчить: коли хто вірить, що спасеться якимись ділами, то йому не потрібен Христос. Ми не можемо гнатися за двома зайцями: і на Христа поклатися, і добрими справами спастися. Навіть якщо ми віримо, що хрещення є основою спасіння, цим ми покладаємося на діла. І ми збудуємо свій духовний будинок на піску, а він довго не протримається.

Кілька років тому до мене підійшов юнак і сказав, що він більше не християнин, оскільки перейшов до мормонської церкви. Коли я запитав у нього, на підставі чого він збирається потрапити на небеса, той відповів, що надія його основана на вірі у Ісуса Христа й своє постійне членство у церкві мормонів. Я спробував відверто пояснити йому, наскільки він помилявся: коли хтось перестає надіятися тільки на звершену роботу Христа, він заходить надто далеко.

Усе, що нам потрібно, щоб стати праведними перед Богом – віра у Христа. Якщо до віри ми додаємо ще дещо – обрізання (хрещення, десятину, членство у церкві) – тоді жертва Христа втрачає усю свою цінність.

УСЕ АБО НІЧОГО

Ті, хто вважають, що праведність залежить від вчинків, не можуть дозволити собі керуватися принципом вибірковості. Якщо ми віримо у необхідність котрогось акту для спасіння, то стаємо боржниками усього закону, і тому повинні виконати закон повністю. Як Павло зазначив у посланні до Галатів 3:10: „А всі ті, хто на діла закону покладається, вони під прокляттям. Бо написано: „Проклятий усякий, хто не триває в усьому, що написано у книзі закону, щоб чинити оте!” Яків роз'яснює це,

посилюючи слова Павла: „Бо хто всього закона виконує, а згрішить в одному, той винним в усьому стає” (Якова 2:10).

Якщо ми шукаємо праведність у законі, це не тільки знецінюватиме Христа, це примусить нас дотримуватися усіх заповідей, щоб досягнути досконалості. Наші стосунки з Богом визначатимуться або законництвом, або благодаттю.

Павло не побоявся відкрито виступити проти лжевчення юдаїстів. Він писав: „Ви, що законом виправдовуєтесь, полишилися без Христа, відпали від благодаті!” (Галатів 5:4). Ті, хто додають до християнства набір вправ „стати-святішим-за-інших”, відкидають благодать.

Дуже важливо пам'ятати, що ніхто не потрапить на небеса завдяки своїм добрим справам. Тому нам не доведеться вислуховувати Авраама, Давида чи Павла, їхні історії про те, як їм вдалося досягнути прийнятного для Бога рівня праведності. Вони просто увірували Богові, і їхня віра залічилася їм у праведність. Тому ми не будемо порівнювати кількість добрих справ, що встигли зробити за життя, бо тільки Одного вшануватимуть перед Божим престолом – нашого Господа, Ісуса Христа. Ісус, тільки Ісус прийме славу за наше спасіння, бо якби не він, у нас нічого не вийшло б.

Як написав Павло: „А щодо мене, то нехай нічим не хвалюся, хіба тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа” (Галатів 6:14). Незалежно від того, скільки добрих справ ми зробили для Нього, скількох людей привели до Нього, скільки нових церков ми для Нього заснували, – наша слава у Христі Ісусі, що помер за нас. Наша праведність не залежить від добрих справ, сили волі, дотримання ритуалів чи особливої дієти. Наша праведність відтепер і надалі є результатом віри у Божого Сина, Ісуса.

Праведність, що набувається вірою, прибирає усі відмінності між віруючими у Христа. Я не кращий за вас, а ви не кращі за мене: ми усі грішники, врятовані благодаттю Божою. Є тільки одна можливість отримати право стояти перед Богом, тільки одна праведність, яку приймає Бог – праведність, дана нам Христом.

Це не можна назвати другорядним питанням. Ми повинні міцно стояти у свободі, для якої нас звільнив Христос. Ми не можемо дозволити правилам, що засуджуватимуть нас, увійти у наше життя, захопити владу над нами, довівши нас до того, що коли ми не молитимемося сім годин підряд і не прочитаємо 25 розділів Писання, ми не будемо достатньо праведними. Праведність наша визначається не тим, скільки ми молимося, читаємо, постимося. Наша праведність приходить від простої довіри Христу, котрий омив і очистив нас від гріхів і вчинив нас чистими перед Отцем.

Наше спасіння звершено. Ми нічим не можемо його покращити. Усі наші добрі вчинки є результатом Божої любові до нас, а не засобом цю любов заробити. І якщо ми житимемо згідно Христових заповідей, це не зробить нас праведнішими, ні, ми тільки станемо щасливішими і задоволенішими. Що може бути кращим за те, щоб присвятити своє життя тому, хто любить мене і пообіцяв усе життя дбати про мене? Життя набуває сенсу і стає наповненим тільки тоді, коли Бог веде нас і направляє.

ВИБИРАЮЧИ З ДВОХ

Усі ми або намагаємося потрудитися і стати досить гарними, щоб догодити Богу, або довіряємо Богові, що Він зробить для нас те, чого ми зробити не спроможні. У різні моменти життя ми опиняємося то на одному шляху, то на іншому. Якщо ми все ще намагаємося догоджати Богові гарними справами, на нашу долю випаде немало поразок і розчарувань. Якщо ми довіримося Божій благодаті, щоб вона змінили нас в образ Христів, то зможемо насолоджуватися радістю й миром.

*Я вивчив безцінний урок,
що дотримання законів і правил
ніколи не зможе
змінити наші серця.*

Я пригадую часи, коли наша родина цілеспрямовано працювала над тим, щоб створити християнську атмосферу вдома. Коли наші діти підростали, суперництво між ними ставало все очевиднішим. Невідомо звідки у дітей з'явилася звичка обзиватися, і ми почали помічати, що вони, називаючи одне одного „телепень”, „придурок”, „ідіот”, тільки погіршували стосунки в сім'ї. Отож, ми вирішили покласти цьому край, встановивши певні правила.

У нашому двоповерховому будинку самою неприємною процедурою було пилососити сходи. Тому, щоб направити життя у правильне русло, ми домовилися вести записи, хто більше всього обзивається. Той, у кого виявлялося найбільше записів, мав пилососити сходи. Система здавалася досконалою і добре працювала... до одного дня, коли, я думаю, мене просто-таки підставили.

Якось хлопці не на жарт розійшлися. І коли у розпал погрому я увійшов до кімнати, моїми першими словами були: „Що за пришелепуватий йолоп перевернув усе догори дригом?” Безсумнівно, вам легко здогадатися, кому того разу довелося прибирати сходи.

Все ж щось добре це дало. Я зрозумів безцінний урок, що дотримання законів і правил ніколи не змінить наші серця. Наші наміри були добрими; усією родиною ми старалися досягти праведності, але нам не вдалося.

Тому не важливо, наскільки сильно ви стараетесь бути праведними, – вам усе одно доведеться визнати факт, що ваша власна праведність у Божих очах виглядає, як брудне ганчір'я. Але Бог дав нам надію – стосунки з Ним ми можемо отримати як подарунок. Праведність дається нам вірою в Ісуса Христа і визнанням, що ми не дотягуємо до стандартів досконалості. І тепер перед нами постає необхідність обирати: випрати і почистити наш старий, драний одяг і спробувати презентабельно виглядати на небесах, або можна вірою зодягнутися у повну праведність Христову.

Мій пилосос і досі нагадує мені, що єдина надія для мене – обрати благодать.

ЗБИТИСЯ З КУРСУ І ВИПАСТИ ІЗ ПОЛЯ ЗОРУ

Я ніколи не перестаю дивуватися, наскільки легко збитися з правильного курсу у християнському житті. Навіть найменший промах у мало важливій сфері віри може збити нас з курсу майже у кожному аспекті життя. тому потреба у збереженні чистоти доктрини росте з кожним днем.

Нещодавно у мене була можливість поспілкуватися на духовні теми з одним чоловіком, котрий вірить у те, що церква має пройти через Велику Скорботу. Він дивувався, чому я так відстоював те, що він вважав незначним аспектом есхатології. Я відповів питанням на питання: „Якщо церква має пройти через Велику Скорботу, то що ж це за 144000, які згадуються у книзі Об'явлення?” він сказав, що ці люди будуть частиною церкви, оскільки сама церква є духовним Ізраїлем. Тоді я запитав, чи вірить він, що Божі обітниця, дані ізраїльському народу, якимось чином виконалися у житті церкви. Він відповів ствердно. „Як цікаво, – сказав я, – таке „незначне” питання есхатології так сильно вплинуло на ваше вчення про церкву”. Висловлюючись Павловими термінами, „трохи розчини квасить усе тісто” (Галатів 5:9).

Спробуємо перефразувати це. Уявіть, що ви летите з Лос-Анджелеса на Гаваї. Перед зльотом пілот оголошує у гучномовець: „Шановні пасажири, раді вас попередити: у нас незначні проблеми з навігаційною системою. Не хвилюйтеся, будь ласка, нічого страшного, ми просто відхилимося від заданого курсу усього на два градуси”. Поки ми ще на землі в Лос-Анджелесі, два градуси не здаються чимось страшним, та коли ми пролетимо 5000 кілометрів над Тихим океаном, то, безперечно, загубимося і на Гаваї не потрапимо.

Ясно, що найкраще – уникати навіть найменшого відхилення від курсу. Що стосується доктрин, це сформульовано у наказовій формі: досліджувати Писання, випробовувати усе, не приймати на віру навіть найпереконливіші людські аргументи. Так ми встоїмо у благодаті.

ЦІНА ПИЛЬНОСТІ

Не обманюйтеся, така пильність дорого коштує. Від самого початку проповідь євангелії супроводжували суперечки й переслідування. Як Павло зазначив у посланні до Галатів: „Чого ж, браття, мене ще переслідують, коли я обрізання ще проповідую? Тоді спокуса хреста і ніщо обертається!” (Галатів 5:11). Якби Павло проповідував, що спасіння набувається серією добрих справ, то християнство не наражалося б через таке протистояння. Але тоді хрест Ісуса Христа став би для нас докором.

Хрест вказує нам на те що є тільки один спосіб стати праведним перед Богом. Справжня проповідь про спасіння, що воно тільки у Христі, не подобається більшості людей, оскільки це їм здається надто примітивним і обмеженим. Хрест проголошує на увесь світ, що є тільки одна надія на вічне життя – смерть і воскресіння Ісуса Христа. По суті, Павло сказав: „Мені б так хотілося бути лібералом і проповідувати: „Обрізайтеся, раз вам так подобається”. Тоді б мене ніхто не переслідував. Але я зазнаю переслідувань, бо відстоюю істину”.

Павло ніколи не намагався пом'якшити свої слова. Його вірність істині вчувається у кожному слові виступу проти обрізання. „О, коли б були навіть відсічені ті, хто підбурює вас!” написав він у посланні до Галатів 5:12. Те слово, що у нас перекладено як „відсічені”, буквально означає „кастровані”, „позбавлені сили”. Павло має на увазі: „Якщо вони вірять, що відрізання незначної частини плоті може зробити нас праведними, то чому б їм не відрізати собі усе повністю, розпочавши з себе самих!” Можна це перекласти на сучасну термінологію: „Хотілося б, щоб ті, хто вірять у праведність від хрещення виконали процедуру до кінця і потопилися!” Так чином Павло дав вихід своїм почуттям до тих, хто перекидають славу євангелію благодаті.

Уявіть, як краляли серце апостолові ці події. Громада, у якій працював Дух Святий, де люди любили Бога і одне одного; там були єдність і радість у Господі. Поки на сцену не вийшли лжевчителі; котрі, представивши свою версію євангелії, привели громаду до поділів і розколу. Прекрасна любов і єдність відійшли у минуле. Не дивно, що Павло так відкрито і наполегливо виступав проти їхнього вчення.

ДЯКУЄМО, ПАВЛЕ!

Усі ми, хто прийшли до славної рятівної благодаті Ісуса Христа, заборгували Павлові величезне „спасибі”. Якби не він, багато парафіян церкви стали б членами юдейської секти. Саме Павло повстав проти цього, зміцнюючи нових віруючих у благодаті Христовій. Така позиція дорого йому коштувала: переслідування, побиття, наклепи супроводжували його практично протягом усього часу служіння. Але наприкінці свого життя він міг написати: „Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг. Наостанку мені призначається вінок праведности, якого мені того дня дасть Господь, Суддя праведний; і не тільки мені, але й усім, хто прихід Його полюбив” (2 Тимофія 4:7,8).

Нехай Господь дасть нам благодать, щоб відстоювати правду, і мудрість, щоб ділитися нею в любові. Нехай Він допоможе нам встояти у Христі Ісусі та у пізнанні істини. Пізнаваймо глибину свободи та благословень, якими нас так щедро обдарував Господь. Нехай Бог допоможе нам щоденно відчувати ці благословення, коли ми ходимо у Його прекрасній любові й міцно стоїмо у Його слаavnій благодаті.

ЧЛЕНИ ЦАРСЬКОЇ РОДИНИ

Коли ви були маленькими, вам ніколи не було цікаво, як це: жити у царській сім'ї. Особливо ті з нас, хто народилися у бідніших сім'ях, мабуть, проводили багато часу, уявляючи, як чудово було б бути багатим.

Може ми походимо не з багатих родин, але Біблія чітко заявляє, що через наші стосунки з Христом ми вірою стаємо духовними спадкоємцями. Як написав Павло у посланні до Галатів: „А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці” (Галатів 3:29). Коли ми починаємо з'ясовувати наше справжнє походження, то виявляється, наше коріння не у Європі, Азії чи Африці. Благодаттю ми можемо простежити свій родовід до Христа, виконання Божої обітниці, даної Аврааму. І тепер, завдяки цим особливим стосункам з Ним, ми стаємо спадкоємцями Царства Божого.

ХТО ТАКИЙ СПАДКОЄМЕЦЬ?

Шести-семирічна дитина, котра отримує велику спадщину теоретично є багатою людиною. Але поки вона не досягне повноліття, як це визначено заповітом батьків, то практично нічим не відрізняється від будь-якого слуги у тому домі. Звичайно, усі потреби спадкоємця буде задоволено, але він не матиме права вирішувати, що робити зі своїм спадком.

Основні принципи розподілу спадку і прав спадкоємця на нього майже не змінився з часів Павла. Він писав: „Тож кажу я: поки спадкоємець дитина, він нічим від раба не різниться, хоч він пан над усім, але під опікунами й керівниками знаходиться він аж до часу, що визначив батько” (Галатів 4:1,2). Павло пояснює, що навіть спадкоємець опиняється під владою свого опікуна, котрий повністю відповідає за керування майном. Зазвичай, опікун також мав наглядати за вихованням дитини і навчати її нормам моралі.

У римському суспільстві хлопчик вважався немовлям, поки не досягав семирічного віку. Протягом наступних десяти років, поки не виповниться сімнадцять, він носив фіолетову стрічку на своєму одязі, що мало означати, що він ще дитина. У сімнадцять років юнак отримував інший одяг, уже без такої стрічки, це вказувало на те, що він став чоловіком. Але до двадцятип'ятиріччя він не мав права займатись комерцією.

Юдейська культура була дещо простішою у цьому плані. У дванадцять років хлопчик проходив церемонію, відому як „бар міцва”, після якої він ставав повноправним „сином заповіту”. Батько хлопчика уставав, молився, дякуючи за те, що він більше не ніс відповідальності за вчинки свого сина. У свою чергу хлопець теж молився, приймаючи відповідальність за себе як за чоловіка.

Павло використовує цю відому традицію переходу у світ дорослих, щоб проілюструвати відношення закону до Божого народу. Коли народ Ізраїльський жив під законом, він був спадкоємцем Божих обітниць. Та доки народ був під законом, обітниці не про їхній славний спадок не виконувалися. Тому вони очікували дня, названого „повнотою часу”, коли Бог виконає кожен із Своїх обітниць через Свого Сина. До того часу Ізраїль жив як дитина, під опікуном закону.

РАБСТВО ЗАКОНУ

Закон поширювався майже на усі можливі випадки життя: від правил харчування до ділових відносин та шлюбу. Закон встановлював строгий контроль над Божим народом, поки він не „дорослішав” достатньо для того, щоб насолодитися усіма привілеями, обіцяними йому. Ізраїлеві було дано обітницю про чудові нові стосунки з Богом через пришестя Месії, але обітниця не могла виконатися раніше призначеного Отцем часу.

Закон встановив рамки поведінки як для індивіда, так і для суспільства в цілому, щоб вони провадили життя у гармонії та порядку. Якщо нас із Богом пов'язують тільки такі зовнішні правила, ми опиняємося у якійсь подобі рабства. Тому-то Павло писав: „Так і ми, поки дітьми були, то були поневолені стихіями світу” (Галатів 4:3).

Закон ніколи не приведе нас
до повноцінного, насиченого,
вільного життя,
яке бажає дати нам Святий Дух.

Коли Павло говорить про „стихії світу”, він має на увазі те, що ми б назвали підвалинами, основами життя. Мойсеїв закон був досить ефективним у тому, що стосувалося побутових „можна-не можна”.

Я завжди вважав іронічним те, що на першому церковному соборі (описаний у книзі Дій15) йшлося саме про складні і заплутані правил поведінки віруючих. І хоча там прийшли до висновку, що віруючі не повинні сліпо коритися кодексів, котрий встановлює рамки зовнішньої поведінки; у наші дні є так багато церков, що намагаються нав'язати людям підконтрольне життя.

Я виріс у церкві, що вірила у своє божественне покликання роз'яснити жінкам, у яких сукнях їм можна ходити, які зачіски були прийнятними, а які – ні. Лідери церкви також були впевнені у тому, що у них було особливе об'явлення навіть щодо макіяжу. Діти у нашій церкві постійно вислуховували вказівки, що можна робити і що заборонено. Не перебільшуватиму: я не можу сказати, що церква привела нас до закону Мойсея, та вона все одно накладала такий тягар осуду і гніту на мене, що я не міг його знести. Мені постійно доводилося каятися, тому що я не дотягував до встановлених стандартів.

Закон ніколи не приведе нас до повноцінного, насиченого, вільного життя, яке бажає дати нам Святий Дух. Закон приносить тільки почуття провини, осуд, розчарування. На щастя, історія законом не закінчується.

КОЛИ НАСТАВ ЧАС

За часів Павла процедура набуття прав на володіння спадком була добре відпрацьована. Коли дитина досягала повноліття чи певного віку, вказаного у заповіді, потреба в опікуні відпадала чи управителі відпадала. Спадкоємець отримував те, що йому було заповідано, коли за віком він досягав „повноти часу”.

Саме це Павло мав на увазі, коли писав: „Як настало ж виповнення часу, Бог послав Свого Сина, що родився від жони, та став під законом” (Галатів 4:4). Завдяки тому, що прийшов Ісус, ми можемо відчутти повноту обіцяних Богом благословень. Але у поняття „виповнення часу” є й інший відтінок значення. Ви коли-небудь задумувалися, чому Бог дозволив Своему народові жити під законом понад 1400 років, перш ніж послав Свого Сина? Якщо чесно, ми ніколи не зрозуміємо Божий вибір часу. Його шляхи – не наші шляхи, його думки – не наші думки. І якщо ми замислимося над історичними обставинами періоду, коли прийшов Ісус, то знайдемо безліч очевидних причин Його приходу саме у той час.

По-перше, Христос народився у період безпрецедентного миру. Ворота до храму Януса³ зачинилися за тринадцять років до Його народження і не відчинялися протягом усього Його життя. Коли Рим збирався на війну, у храмі збиралися натовпи, що молилися Янусові про перемогу. Але у період життя Христа було встановлено „рах гомана”⁴.

Крім того, Рим зробив величезний крок уперед у розвитку транспорту, створивши добре продуману систему доріг по всій території імперії. Грецька мова – чітка, виразна і надзвичайно конкретна – стала універсальною мовою Римської імперії.

Усі ці фактори сприяли швидкому поширенню євангелії у першому сторіччі. Цілком можливо, що Бог чекав саме на цей стратегічно важливий момент, щоб послання Його любові та прощення мало всесвітній вплив.

Відзначте, що Павло говорить про Христа як про „посланого” Отцем, маючи на увазі не тільки Його вічне існування, але також те, що Ісус прийшов з особливою метою. Ісус прийшов у цей світ завершити викуплення людства. Він прийшов встановити новий заповіт, за яким людина могла мати близькі стосунки з Богом і увійти у повноту обіцяних Ним благословень.

Також Павло розповідає нам, що Ісус „народився від жони та став під законом”. Це посилення на Його народження від діви нагадує про обітницю про Месію, дану в Писанні. У книзі Буття 3:15 Бог пообіцяв, що насіння жінки зітре голову змієві, отримавши перемогу над смертю та відділенням від Бога, принесеними сатаною Едемський сад. „Став під законом” – нагадування про те, що Він народився євреєм і був посланий, щоб у першу чергу викупити євреїв. Він прийшов для того, щоб народ Божий нарешті „подорослішав” і зміг насолодитися повнотою духовного спадку. Тільки через Ісуса вони могли прийняти свій спадок від Небесного Отця.

Який Отець!

Я часто з теплою згадує прекрасну жінку, Єву Ньюман, котра служила у Церкві Голгофи від самого її початку. Ця жінка вірила у Бога довше, ніж я жив. Я так любив слухати, як вона молилася. „Любий Отче...” – починала вона. О, як мені це подобалося! У неї були такі близькі, прекрасні стосунки з Богом. Вона зверталася до Бога як до „любого Отця”.

Ви знаєте, що смерть і воскресіння Христа завоювали вам глибокі й близькі стосунки з Богом? Саме про це писав Павло: „А що ви сини, Бог послав у ваші серця Духа Сина Свого, що викликає : „Авва, Отче!” (Галатам 4:6).

У цьому уривку ми бачимо прекрасну картину участі Трійці у житті віруючого: Бог-Отець посилає Дух Сина у наші серця. Паралельний уривок Писання, Римлян 8:15-16, говорить нам Дух Божий разом з нашим свідчить, що ми діти Божі. Такі стосунки стають можливими, тільки якщо ми духовно переродимося. Як сказав Ісус: „Що вродилося з тіла є тіло, що ж уродилося з Духа є дух. Не дивуйся тому, що я сказав тобі: Вам необхідно родитись згори” (Івана 3:6-7). Коли ми народжуємося згори, ми отримуємо право увійти у близькі чудові стосунки з Богом; за словами Павла, ми можемо називати Його „Авва”.

Авва – арамейське слово, ніжне звертання до тата. Навіть сьогодні в Ізраїлі можна почути, як діти кличуть: „Авва! Авва!” У перекладі це означає „Татку! Татку!”

Ісус часто використовував це звертання. Безсумнівно, Його учні не раз чули, як Він звертався до Отця у молитві, бо навіть не переклали це слово грецькою мовою. Вони залишили арамейське слово, щоб передати усю теплоту і близькість, які Ісус розділяв із Своїм Отцем.

*Бог хоче, щоб ми пізнали Його
як люблячого Отця, як нашого Тата.*

Наскільки чудово знати, що Бог так само прагне близьких люблячих особистих стосунків з нами! Дуже часто у Бозі ми схильні вбачати великого, далекого від нас всемогутнього Творця; але Бог хоче щоб ми пізнали Його як люблячого Отця, як Тата.

Дехто скаже, що таке фамільярне ставлення до Бога принизливе, але не забувайте, що Бог сам запрошує нас до таких близьких стосунків. Пригадую, як колись зустрічався з групою італійських віруючих для спільної молитви. На моє щастя, вони молилися англійською, але навіть тоді вони зверталися до Бога „Папа” [тато]. Спершу мені це здалося надто неформальним, але буквально за хвилину я змінив свою думку. У їхньому звертанні вчувалася така любов і близькість, яка повністю відповідала Писанню.

Як чудово, що Бог запрошує нас у Свою присутність як дорогих, любих Йому дітей, а не заляканих слуг. Хіба не такими повинні бути стосунки між батьком і дітьми? Коли мої діти приходять у гості до мене, вони не витягуються по струнці, віддаючи честь, і тремтячи від страху перед розмовою зі мною. Вони не звертаються до мене з формальностями, як-то: „О, возвеличений отче, вволи упокорене бажання дітей твоїх дня цього”. Зазвичай, усе буває інакше: „Привіт, тату! Мені треба п’ять доларів, зараз немає часу пояснювати, але, чесне слово, скоро поверну!”

Бог хоче, щоб час, проведений з Ним, був для нас відпочинком, щоб це зміцнювало і зцілювало наші серця. Він хоче, щоб у Його присутності ми почувалися як удома – вільно і невимушено. Ми можемо почуватися так само, оскільки наші життя для Нього – відкрита книга; він знає краще за нас самих.

Бог не хоче, щоб наші стосунки були холодними, натягнутими, щоб ми тримали Його на відстані витягнутої руки. Навпаки, Він хоче, щоб ми усім серцем пізнали Його любов. І прийнятним є будь-який прояв такої любові, чи то „Отець”, чи „Батько”, чи навіть „Татко”.

ІДЕАЛЬНИЙ ОТЕЦЬ

Бог – наш Отець у самому чистому, істинному і святому смислі цього слова. Він є самим ідеальним Отцем. Нехай пробачить нас Бог, але наше розпусне суспільство зруйнувало образ батька у багатьох дитячих серцях. І це трагічно. Я вдячний Богові за мого віруючого батька, котрий допомагав мені ближче пізнати Бога; і мені так жаль тих, хто зараз не можуть ставитися до Бога як до Батька, бо не бачили нічого доброго від своїх батьків.

Але що б не сталося з вами, Бог хоче мати близькі стосунки з вами, Він хоче, щоб ви пізнали Його як люблячого, праведного, чистого, святого і турботливого Батька. Його Дух у наших серцях кличе: „Авва, Отче! Тату!”

Бог може вилити на нас Свою любов, щоб ми купалися у Його доброті і ніжності, щоб ми змогли ще більше полюбити Його. Саме такий задум у Бога для людського життя. ваше життя ніколи не набуде повноти, поки не сповниться Божий задум для вас, поки ви не пізнаєте Його особисто, поки від широкого серця не звернетесь: „Авва!”

Батьки, пам'ятаєте, як ваша дитина уперше сказала : „Тато”? Ви легко відрізили його від дитячого лопотання, одразу ж зрозумівши, про що йдеться. Моя донечка була такою розумницею, що перше слово, яке вона сказала, було саме „тато”. Вона сказала його так ясно і чітко! Я озирнувся, скрикнув: „Що?” І так засмутився, що нікого не було поруч, бо мені ніхто б не повірив... Я намагався зробити так, щоб вона повторила слово знову, але у відповідь тільки отримав милу, любу мені посмішку. Але я чув, як вона це сказала! Дуже скоро вона почала вимовляти „тато” у присутності інших людей, чим мене невимовно радувала.

Коли ми вперше скажемо: „Авва!”, Бог почує нас і буде у захопленні. Так починаються стосунки, коли від усього серця ми можемо сказати: „Гей, це мій Авва! Це мій Тато!” І найпрекрасніше, що це стане початком багатих і яскравих стосунків з Богом.

СПАДКОЄМЦІ БОЖІ

Нові стосунки з Богом, як із Отцем здаються дивовижною подією, але це ще не кінець історії. Павло каже нам: „Тому ти вже не раб, але син. А як син, то й спадкоємець Божий через Христа” (Галатів 4:7). Отож, увіходячи у такі стосунки з Богом, коли ми стаємо Його дітьми і Дух Його кличе у наших серцях: „Авва”, разом із цим ми стаємо Божими спадкоємцями. Ми стаємо спадкоємцями вічного славного Божого Царства.

Наш Отець любить нас так сильно, що великодушно зробив нас Своїми спадкоємцями; і цей духовний спадок Бог хоче зробити реальним благословенням у нашому житті навіть зараз.

Деякі люди помиляються, припускаючи, що нас слід чекати, поки не опинимося на небесах, щоб насолодитися цим спадком, але це так далеко від істини. Біблія каже нам, що характеристики Царства Божого – праведність, мир і радість у Святому Дусі (Римлян 14:17). Але ми можемо розраховувати на ці благословення тут і зараз. Мир Божий, вищий за будь-яке розуміння, може сповнити ваше серце просто *зараз*. Наша душа може сповнитися невимовної радості *зараз* же. Ми можемо відчувати звільнення від почуття провини і страху, тому що нас визнано абсолютно праведними через віру у звершену роботу Ісуса Христа.

ЛЮДИ, ЦЕ ЩЕ НЕ ВСЕ!

Усе це тільки деякі аспекти нашого величного спадку, який ми вже набули, тому що через Христа Бог зробив нас співспадкоємцями з Ісусом. Тепер ми можемо отримувати найкращі благословення завдяки любові і благодаті нашого небесного „Татка”.

Але навіть це ще не все. Ісус розповів, що настане день, коли Він скаже тим, хто праворуч від Нього: „Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу” (Матвія 25:34). Я – Божий спадкоємець, усиновлена дитина Царя. Отож, раз мій Батько – Цар всесвіту, то я, відповідно, стаю принцом Чарльзом!⁵

Ви теж стаєте принцом або принцесою. Ви стаєте спадкоємцями царства, яке Бог хоче розділити з вами, царства без меж. І тоді людина досягне мети свого життя буде відновлено близьке, яскраве й досконале спілкування з Богом.

Наші серця переповняються подякою за тепло і надійність Його любові й турботи про нас. яка сила полягає у впевненості, що Він подбає про нас, наглядатиме за нами, і продовжуватиме любити нас. Ми можемо сміливо йти уперед, знаючи, що поруч з нами стоїть наш могутній Отець, котрий сповнить нас дивовижною силою, щоб ми могли жити з Ним у постійному оновленні.

Наш „Авва” вірний зберегти нас від упадку і поставити перед Своєю славою непорочними в радості (див. Юди 24). Він дарував нам синівство і нетлінний спадок через Господа нашого, Ісуса Христа. І не тому, що ми на це заслужили. Не тому, що ми заробили його. Усе це стало можливим тільки завдяки багатству Його милості і благодаті.

Наскільки чудово дізнатися, що ми, народившись згори, отримуємо усі духовні скарби і стаємо членами царської родини у самому кращому розумінні цього слова. Як Божі діти – ми принци і принцеси у царстві. Завдяки тому, що Христос зробив для нас, ми отримуємо спадщину нетлінну й непорочну та нев'янучу, котра чекає на нас, щоб ми вічно могли насолоджуватися нею.

НАША ЄДИНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Послання Нового Завіту просте, пряме і безпомилкове. Ми спасаємося тільки Божою благодаттю, а не добрими справами, які ми зробили. І тому єдина відповідальність християнина – повірити у любов і благодать, котрі нам щедро пропонує Господь.

Це ясне послання йде урозріз з вченнями тих, хто закликають вірити у Христа і дотримуватися певних правил або виконувати якісь ритуали. Ці вчителі таж називають свою проповідь євангелією, але це зовсім не добра новина. Вони стверджують, що коли хто хоче бути прийнятим Богом, він має виконувати відповідні дії. Закон і правила біч-о-біч йдуть із благодаттю, як дві сторони медалі праведності. На противагу такому вченню Новий Завіт наполягає на протилежному: ми виправдуємося не законом і не вчинками, а Божою благодаттю і нашою вірою.

Так ми натрапили на класичну ситуацію „або-або”. Або праведність набувається тільки вірою у Христа, або досконалим дотриманням закону. Праведність перед Богом, що здобувається вірою, та спасіння добрими вчинками взаємно виключають одне одного. Якщо ми шукаємо праведності перед Богом, нам слід зробити безкомпромісний вибір, не шукаючи нейтральної позиції.

Авраам був звичайною людиною, що увірувала Богові, і це Бог залічив йому у праведність. Ми нічим не відрізняємося від Авраама, будучи спадкоємцями тих самих благословень і обітниць, якими насолоджувався і він. Такі привілеї можна отримати виключно вірою, а не дотриманням кодексу закону чи списку правил. Якщо ми спробуємо стати праведними перед Богом завдяки своїм справам, ми потрапимо під прокляття. І винятків у цьому правилі немає.

Якщо закон стає для нас надією і гарантією доступу до Бога, то єдиний спосіб убезпечити себе – бездоганно виконувати кожен його заповідь. Як писав Павло: „Проклятий усякий, що не триває в усьому, що написано в книзі Закону, щоб чинити оте!” (Галатів 3:10). Це означає, що до самої смерті ми не знатимемо напевно, чи спасенні ми. А хто зможе витримати такий тиск?

Уявімо, що ви прожили досконале життя, дотримуючись кожної заповіді, і жодного разу не вчинивши неправильно. Але ось настав день, ви переходите дорогу, звичайно, на зелене світло; знеацька якийсь водій вилітає на дорогу, збиває вас. Ви, спостерігаючи, як коробка передач машини пролітає над вашою головою, і прощаючись зі світом, проклинаєте ідіота-водія й те, як він їздить. Через такий незначний вчинок ви схибили, не дотягнули до ідеалу. Ви згрішили, а Біблія каже, що заплата за гріх – смерть.

Може, вам вдасться виконати дев'ять Божих заповідей, але якщо на десятій ви помилитеся, ви схибили. Ви згрішили. На жаль, якщо ви не виконаєте усього закону і всього, що в нім написано, ви завинили. Не має значення, наскільки незначним було ваше порушення, – однієї невдачі досить, щоб перекреслити усе.

Тому у вас немає навіть натяку на можливість бути визнаним праведним завдяки вашим добрим справам. Ви вже програли. Ви не влучили у ціль. Усе, на що ви можете сподіватися, – прокляття закону. Виправданя добрими справами неможливе, бо воно спирається на людську недосконалість. Законництво – це шлях прокляття.

І навпаки, дорогою до істинної праведності та благословень є віра, бо вона покладається не на те, що ви можете зробити, а на Божу милість та рясну благодать, даровану вам у Христі Ісусі. І хоча ви не влучили у ціль – не змогли стати праведними самотужки – Бог виправдав вас у Своему Сині. Ісус узяв на Себе відповідальність за вашу нездатність дотягнути до Божих стандартів і сплатив ціну, яку ви завинили, але не змогли заплатити. Він дасть вам Свою досконалу праведність, якщо ви просто повірите у Нього. І тепер, коли ви примирилися з Богом, ви стаєте володарем усіх прекрасних Божих благословень.

ТРАГІЧНА ПОМИЛКА

Однією з найтрагічніших помилок, які може зробити церква – загострена увага на ділах, які віруючі зобов'язані зробити для Бога. Скільки разів вам довелося слухати гнітючі проповіді, у яких вас закликали: „Вам слід більше молитися! Слід жертвувати більше! Вам треба більше свідчити про Христа! Більше читати Біблію! Служити Богу або якомусь церковному комітету ще більше!” Наскільки часто ви приходите до церкви, шукаючи підтримки, а натомість чуєте тільки про свої помилки і про те, що Бог сильно у вас розчарувався?

Найменше в цьому житті мені потрібні постійні нагадування про мої колишні помилки й невдачі. Я і сам знаю, що мав би більше робити для Бога. Мені не потрібно вказувати, що я мало молюся, чи мало читаю Біблію, чи мало жертвую для Бога. Усе, що я винесу із таких проповідей – лише сильне почуття провини. Мій відчай тільки зросте, бо я *хочу*-таки любити Бога більше, молитися більше, мати з Ним тісніші і ближчі стосунки. Зосереджуючись на невдачах, ми збільшуємо кількість нещасних, розчарованих християн, готових здатися і зійти з дистанції на середині шляху.

Абсолютно інша проповідь лунає зі сторінок Нового Завіту! Вона підкреслює не наші обов'язки перед Богом, а те, що Він зробив для нас. Що б ми не робили для Бога, цього ніколи не буде достатньо. Наші найкращі спроби і наміри буде заплямовано нашою недосконалістю. Але те, що Бог зробив для нас, – досконале, прекрасне, дивовижне і фантастичне. Як прикро, що ми все повернули догори ногами і зараз мучимося зі своїми обов'язками, замість того, щоб радіти у Божій благодаті! Саме тому так багато церков зараз знаходяться на межі вимирання. Нам потрібні не стільки нагадування про невдачі, скільки допомога у порятунку від безвиході нашої ситуації. Нам потрібна благодать, а не почуття провини.

Ваш єдиний обов'язок

Бог дав нам тільки один простий обов'язок – вірити у Його обітниці. Завдяки своїй вірі у те, що Бог зробив для вас, ви можете насолоджуватися благословенними стосунками з Богом, навіть якщо недостатньо молитесь, недостатньо даєте і жертвуєте.

Бог учинив Ісуса гріхом за нас, щоб ми отримали праведність Божу через Нього. Ісус передає нам Свою праведність, коли ми просто покладемо свою віру на те, що Він зробив для нас. Усі Його вчинки – сама благодать.

Павло розпочав своє послання до Галатів привітанням: „Благодать вам!”, і завершив словами: „Благодать Господа нашого, Ісуса Христа, нехай буде з духом вашим, браття! Амінь.” Його прощальне благословення набуває особливого значення у світлі того, що усе послання зосереджене на величній благодаті Божій. Благодаті Ісуса, а не закона Мойсеєвого, потребували галати найбільше. Їх було покликано жити у силі Духа, а не у марних спробах плоті.

Якою була відповідь галатів? Нам невідомо. Може навіть тому, що це питання, колись поставлене у Галатії, завжди залишатиметься відкритим. Ви покладатиметеся на власну праведність чи довіритесь милостивій турботі Бога? Чи перебуватимете ви у простому вченні про спасіння благодаттю через віру? Чи захоче додати свій список добрих справ до того, що вже зробив Ісус? Ви ходитимете за плоттю чи за Духом? Чи хвалитиметеся ви тільки хрестом Ісусовим? Чи шукатимете прихильності світу, щоб хвалитися плоттю?

З цими питаннями рано чи пізно доведеться зіткнутися кожному віруючому у кожному поколінні. А ваші відповіді проведуть межу між внутрішнім миром і страхом, між пихою і справжньою покірною, навіть між духовним життям і смертю.

Непохитно стійте у благодаті Христовій. Нехай вас не звабить оманливе бажання догоджати людям. Нехай ваші помисли будуть зосереджені на небесному, щоб ви могли впевнено ділитися словом життя у цьому темному і безнадійному світі. І з цього дня хваліться тільки тим, що Христос зробив для вас!

ПРИМІТКИ

¹ Поправка I до Конституції США: Конгрес не має права видавати закони щодо впровадження будь-якої релігії чи заборони вільно сповідувати її, а також не має права видавати закони, що обмежують свободу слова, друку і права народу мирно збиратися і звертатися до уряду з проханням усунути якусь кривду (прим. перекладача).

² Дитячий вірш-казка про бабусю Хаббард, котра хотіла дати своєму песикові кістку, але з'ясувалося, що у серванті нічого не було. Кожен раз, коли бабуся Хаббард хотіла догодити песикові, той бешкетував: курил сигару, грав на флейті, ганявся за гусаком (прим. перекладача).

³ Янус – італійське божество, бог будь-якого початку. Оскільки він був богом-покровителем Риму, у місті йому було збудовано кілька храмів. Завжди на початку війни двері храму відчинялися, а зачинялися, тільки коли війна закінчувалася (прим. перекладача).

⁴ Мир на землях, що знаходилися під владою Риму (прим. перекладача).

⁵ Чак – скорочене ім'я від „Чарльз” (прим. перекладача).